

Vidnesbyrd for menigheden bind ni

Oversat 1995, korrektur indtil medio 2017, teksten er på effata.dk og ellenwhite.dk

Bind ni's tidsperiode

I det vi ser på tiderne for bind 9 ser vi et femårsspand der strækker sig til slutningen af sommeren 1909. Mrs. White's oplevelser i denne periode er åbnet og lukket med rejser fra hendes hjem i St. Helena, Californien, til de østlige stater for at deltage i betydningsfulde møder. Det er en tid med genoprejsning fra kriserne i 1902-03 og det større arbejde med opstart af nye virksomheder og etablering af nye institutioner.

Efter betydningsfulde møder i Michigan i foråret 1904, besøgte Mrs. White de sydlige stater og derefter lagde sin vej til Washington, D. C., hvor der var taget skridt til at give det værk bygninger som var sat i gang i nationens hovedstad. Der skulle rejses en ny bygning for hovedkvarteret, *Review and Herald* måtte have sig et hjem, et sanatorium skulle bygges og et college etableres. Den kendsgerning at Mrs. White havde sit hjem i Washington i nogle måneder, hvor hun kunne give råd til arbejdet, i det disse fire arbejder var i gang, var en stor opmuntring for medarbejderne. Der er også udøvet en vidtrækkende påvirkning udover trossamfundet for at vække den tillid i menighedsmedlemmerne at Gud har været med i forflyttelsen af administrationen og udgivelserne til nationens hovedstad.

Dette var en periode med en med rivende udvikling i vort medicinske arbejde på stillehavskysten. Sanatorier blev åbnet i National City, Glendale og Loma Linda, Californien. Fra det første syntes Loma Linda at være bestemt til at blive et træningscenter for medicinarbejdere for i fremtiden at gøre det arbejde for samfundet der begyndte i Battle Creek. I løbet af de kritiske år hvor det medicinske college blev etableret, aflagde Mrs. White ofte besøg i det sydlige Californien, hvor hun kunne give personlige råd og (4) opmuntring og kunne hjælpe til med at lægge planer for fremadskridende arbejde. Det var udtalelser, fra nogle åbenbarelsen hun havde fået fra Gud, der egentlig ledte os skridt for skridt til etableringen af en fuldt anerkendt medicinskole. Så uovervindelige var hindringerne at, havde der ikke været den tro og tillid der var indgydt ved hyppige råd gennem profetiens ånd, ville virksomheden aldrig have overlevet. Disse betydningsfulde interesser tog Mrs. White meget fra hendes hjem og hendes skrivelser og det førte til en stor forsinkelse i udgivelsen af bøger hun håbede snart kunne være i marken i løbet af deres arbejde. *I den store Læges fodspor* var den eneste Ellen G White bog der blev nyudgivet i løbet af den femårs periode.

Samfundets arbejde havde på det tidspunkt vokset sig så stort for os så at detaljerne i de forskellige fremskridt ikke kan nævnes. Budskabet ompspændte nu hele kloden, missionærer i set tiltagende større antal, flere institutioner helliget uddannelse, udgivelse og lægearbejde blev etableret. Budskabet nåede i sandhed jordens ende.

Det bragte stor glæde i Ellen Whites hjerte da hun mødtes med repræsentanter fra det verdensomspændende arbejde da de samledes i Washington, D. C., om foråret i 1909 under general konferensens samling. Dette var hendes sidste tur mod øst denne den sidste generalkonferens hun deltog i. Hun var nu en og firs år gammel og havde givet en livslang tjeneste for Guds sag. Hun har set værket vokse fra de kæmpende spæde dage hvor der kun var en håndfuld som holdt sabbaten og som ventede på Herrens snarlige komme. Nu talte de 85 000 og der var 1200 ordinerede og autoriserede prædikanter. Idet Ellen White stod foran General konferensen, blev hun ledt til at tale om visse emner af stor betydning som der må ses tilbage på. Blandt disse var helsereformen. I fem og fyrrer år har hun (5) ved at lære fremført de store grundsætninger i sund levevis. Disse grundsætninger har hun fået vist i et syn. Hun havde set frugterne af denne lære. Der var dog stadig nogle som holdt sig tilbage, der var nogle som var tilbøjelig til yderligheder og der genopfriskede hun vort standpunkt og lære punkt for punkt. Denne udtalelse der blev

gjort for generalkonferensen danner et betydningsfuldt kapitel i bind 9.

Andre emner som hun vælger at tale om var emnet om medicinskolen i Loma Linda. Hun lægger institutionens formålsparagraffer frem og appellerer til samarbejde hos alle medarbejdere og lægfolk så dette arbejde bliver en succes. Denne vigtige udtalelse er også en del af bind 9.

Mrs. White har set menighedens administration udvikle sig fra en komite på tre som var bestemt i 1863 til den blev overtaget af generalkonferensen, til dens nuværende organisationsstatus med generalkonferenseafdelinger og med division og unionskonferensorganisationer med ansvaret fordelt blandt hundredvis som bar værkets byrde i de forskellige dele af verdensmarken. I hendes afsluttende ord bad hun indtrængende om enighed og indivielse. I hendes skrevne udtalelse handler hun med generalkonferensens myndighed og betydningen af de skridt generalkonferensen tager for en åben forsamling. Hun skrev om ansvarsfordeling og behov for ydmyg og tro. Disse råd danner en vigtig del af den sidste sektion i bind 9.

Ved århundredeskiftet var Mrs. White begyndt at bede om en fornyet interesse for evangeliseringen af verdens storbyer. Disse behov har været fremhævet igen og igen i de råd som her været sendt ud til de ledende arbejdere. Som svar på disse budskaber, blev interesserne for byerne fornyet. Store centre blev indtaget. Mange evangeliske præstationer blev udført, gamle menigheder blev styrket og nye blev etableret. For at (6) bevare appellerne for dette arbejde og rådene om dets udførelse, er en hel sektion i bind 9 helliget dette betydningsfulde emne.

Vi er også i dage hvor de forskellige virksomheder blev startet op og krævede vore lægfolks talenter og kræfter. Det begyndte at være klart at dette arbejde aldrig kunne afsluttes med mindre lægfolkene forenede sig stærkt med prædikanterne i at frembære budskabet til verden. Lægfolkene arbejde tog en ny betydning. I de sidste to bind af *Vidnesbyrdene* er der lagt større vægt på lægmændenes arbejde og dette kommer til sit klimaks i bind 9. Efter et billede af de sidste kriser og begivenheder der finder sted i slutningsscenerne af jordens historie, er adskillige kapitler helliget kaldet til enhver syvende dags adventist om at tage aktiv del i evangeliseringen, i hjemmemissionsarbejdet og i udbredelsen af litteratur.

Der er to andre detaljerede råd som er vist i dette bind. De er fra den første tid i *Vidnesbyrdene*, selv om der har været givet betydelig belæring i løbet af de år de henfører til. Det første har at gøre med arbejdet blandt farvede folk. Det andet har at gøre med arbejdet med religionsfrihed. Det er for det meste som svar på de appeller der var givet af Ellen White i artiklerne i *Review* i midten af halvfemserne hvor arbejdere og lægfolk kastede sig over det store sydland og begynde deres virksomhed, nogle uddannelsesmæssige retning, nogle i medicinsk retning, nogle med at forkynde budskabet og andre i ro efterleve budskabet i hjem der blev etableret i områder som endnu ikke havde fået lyset. Endnu andre havde sluttet sig til dette arbejde som svar på appellerne i bind 7. Arbejderne stod overfor mange problemer. Planer måtte lægges for dets fremgang. Nye spørgsmål måtte imødekommes, især dem som var blandt racestridigheder. Igennem disse kritiske år var der givet råd som tjente som en sikker vejledning for arbejdet og for at sætte disse råd i (7) en permanent optegnelse til tjeneste for menigheden, blev de taget med i bind 9.

Arbejdet med religionsfrihed er et arbejde vi har været involveret i, i mange år. Nogle var tilbøjelige til at gå til yderligheder og sige at sande sabbatsholdere mente at en måtte gøre det iøjnefaldende for dem omkring sig så vi arbejder om søndagen. I nogle områder leder dette til forfølgelse. Herren sendte i sin godhed budskaber til dette folk om at give os en velafbalanceret opfattelse i spørgsmål af den slags. Disse er også vist i dette bind i sektionen med titlen "arbejdet for religionsfrihed." og begynder med kapitlet "En prøvetid ligger foran os." og slutter med kapitlet, "Advarende Ord." Så bind 9, der sammentrækker nye og gamle råd, gentager visse linier i belæringen, giver detaljer i andre råd, opmuntre til tjeneste, påpeger farer for yderligheder,

tilskynder tillid til organisationen og viser lønnen for alvorligt arbejde, blev så til hovedet af *Vidnesbyrd for Menigheden*. Ellen Whites arbejde sluttede ikke ved udgivelsen af *Vidnesbyrd for Menigheden* bind 9. Ved at hun de næste fem år tog sig mere af sit bogarbejde, udarbejdede hun således *Mesterens Efterfølgere* i 1911 og, *Counsels to Parents, Teachers, and Students* i 1913. Hun ordnede også sit sidste værk i manuskripterne for den nye udgave af *Gospel Workers* og *Life Sketches*, udgivet i 1915 og *Profeter og konger*, som kom fra trykkeriet i 1916.

Især var hun glad for det særlige arbejde der blev gjort for at advare byerne. Og fra tid til anden kom der rådgivende og belærende budskaber fra hendes pen om denne betydningsfulde del af vort arbejde. Sagens stadige fremrykken omkring i verden blev markedet af den nu aldrende Herrens budbringer der boede mellem de fredelige nordcaliforniske bakker. Selvom at hun vidste at hendes arbejde var ved at nå sin ende, havde hun ingen frygt for Guds værks fremtid, for hun skrev: "Uanset om liv skånes eller ej, vil mine skrifter hele tiden tale og deres gerning vil gå fremad så længe som tiden varer ved." - Skrifter og udsendelser af "*Vidnesbyrd for menigheden*," side 13, 14

Idet planerne blev lagt frem for generalkonferensens samling af 1913, ville Mrs. White gerne have deltaget, men i hendes fremskredne alder synes det utilrådelig. Ude af stand til at give et mundtligt budskab, skrev hun to skrifter der skulle læses op for de delegerede og de forsamlede menighedsmedlemmer. I det andet, som blev læst op af generalkonferensens formand til konferensforsamlingen om formiddagen den 27 maj, så hun tilbage på de sidste års oplevelser og glædede sig over det vidnesbyrd at Gud havde ledt sig folk. Da hun derefter så forud, forlangte hun fornyede bestræbelser i det sjælevindende arbejde og appellerede igen for de ikke-advarede byer. Ud i fremtiden så hun menighedens sejr og udtrykte opmuntrende ord:

"Jeg har et opmuntrende budskab til jer, mine brødre. Gå fremad i tro og forvent store ting af Gud. Fjenden vil på alle måder søge at hindre de anstrengelser, der bliver gjort for at udbrede sandheden, men der kan vindes en herlig fremgang i Herrens kraft. Tal ingen nedslående ord, men kun sådanne, som vil styrke og opmuntre] jeres medarbejdere.

"Min interesse for hele værket er stadig så stor som nogen sinde. Jeg har et stærkt ønske om, at den nærværende sandhed må gå frem i alle dele af verden,.....

"Det er min inderlige bøn, at det arbejde, vi nu udfører, må gøre et dybt indtryk på hjerte, sjæl og sind. Vanskelighederne vil tiltage, men lad os, som tror på Gud, opmuntre hinanden. Lad os ikke sænke flaget, men løfte det højt, mens vi ser hen til vor tros Banebryder og Fuldender. Når jeg i nattens timer ikke kan sove, opløfter jeg (9) mit hjerte til Gud i bøn og han styrker mig og forsikrer mig om, at han er med sine tjenere herhjemme og i fjerne lande. Jeg føler mig opmuntret og velsignet, når jeg forstår, at Israels Gud stadig leder sit folk og han vil fortsat være med dem indtil verdens ende.....

"Herren ønsker at se arbejdet med forkyndelsen af den tredje engels budskab fremmet med endnu større dygtighed. På samme måde, som han gennem alle tidsaldre har arbejdet for at give sit folk sejr, sådan længes han i denne tid efter at føre sine planer med menigheden til en sejrrig afslutning. Han byder sine troende hellige, at de skal gå fremad i fællesskab fra kraft til kraft, fra tro til en forøget forvisning om og tillid til hans sags retfærdighed og sandhed.

Vi skal stå klippefaste på Guds ords principper, mens vi husker på at Gud er med os for at give os styrke til at møde hver ny erfaring. Lad os altid fremhæve retfærdighedens principper i vore liv, så at vi i Herrens navn kan gå frem fra kraft til kraft. Den tro, som Guds Ånds undervisning har bekræftet og godkendt fra vor tidligste begyndelse og indtil nu, må være meget hellig for os. Det værk, som Herren har udført gennem sit lovlydige folk og som ved hans nådes kraft vil blive stærkere og stærkere og mere virkningsfuldt, efterhånden som tiden går, det skal være os meget dyrebart. Fjenden søger at omtåge Guds folks dømmekraft og svække deres dygtighed, men hvis de vil arbejde efter Guds Ånds vejledning, da vil han åbne dørene for dem og give dem

muligheder for at opbygge de gamle faldne mure igen. Guds folks erfaring vil stadig forøges, indtil Herren stiger ned fra himmelen i kraft og megen herlighed for at sætte sejrens segl på sine trofaste.

Vejlf menigh bd 3 side 381-384] Rapporteret i *Generalkonferensen Bulletin*, den 28.maj 1913, siderne 164, 165. I tiderne for de ni bind af *Vidnesbyrd for Menigheden* skrevet i en periode af fem og halvtreds år har menigheden hele tiden vokset og udviklet sig og haft fremgang. Rådene deri giver pålidelig vejledning, irettesættelserne leder mange forvilde fødder tilbage til retfærdighedens stier, de opmuntrende og glade ord opliver hos mange det svage hjerte og udsigten til den trofastes løn får mange til at række ud efter trossamfundet for at nå det mål der er sat os.

Når vi ser frem må vi altid huske de ord der er skrevet i *Livsskildringer*, side 196:

[Vi har intet at frygte i fremtiden undtagen dette, at vi skulle glemme den vej, Herren har ledet os på og hans undervisning i vor fortids historie.]

Ellen G White udgivelsernes betroede folk.

Sektion et - Kongens komme

Den sidste krise

(11) [Vi lever i endens tid. Tidernes tegn, der hurtig går i opfyldelse, fortæller, at Kristi komme er nær forestående. Den tid, vi lever i, er højtidelig og betydningsfuld. Guds Ånd bliver gradvist, men sikkert trukket bort fra jorden. Plager og straffedomme falder allerede over dem, der foragter Guds nåde. Ulykkerne på land og hav, samfundets usikre tilstande og frygten for krig er ildevarslede. De er varsler om forestående begivenheder af største betydning.

Det ondes redskaber er ved at forene deres styrker og konsolidere sig. De samler kræfter til den sidste store krise. Store forandringer vil snart finde sted på vor Jord og de sidste begivenheder vil ske i hast.

Forholdene i verden viser, at vi står overfor urolige tider. Dagens aviser er fulde af antydninger om en frygtelig konflikt i den nærmeste fremtid. Frække røverier forekommer hyppigt. Strejker er almindelige. Tyveri og mord udøves overalt. Mennesker, de er besatte af dæmoner, tager livet af mænd, kvinder og børn. Menneskene er blevet forblindede af laster og alle former for ondskab er almindelige.

Det lykkedes fjenden at bøje retten og fylde menneskenes hjerter med ønsket om selvsk vindning. (12) »Retten trænges tilbage, retfærd står i det fjerne, thi sandhed snubler på gaden, ærlighed har ingen gænge.« Es 59,14 I de store byer lever talrige i fattigdom og elendighed, næsten uden mand, husly og tøj, medens der i de samme byer findes nogle, der har mere end hjertet kan begære og som lever i luksus og bruger pengene til rigt udstyrede huse, personlig udsmykning eller det, der er endnu værre: til at tilfredsstille sanselig lyst til spiritus, tobak og andet, der ødelægger hjernens funktion, bringer sindet ud af ligevægt og nedværdiger sjælen. Råbet fra den sultende menneskehed stiger op til Gud, medens mennesker ved enhver form for undertrykkelse og udsugning opdynger kolossale formuer.

Engang, jeg var i New York, blev jeg om natten opfordret til at betragte nogle bygninger, der rakte etage efter etage op mod himmelen. Disse bygninger havde garanti for at være brandsikre og de var opført for at forherlige deres ejere og bygmestre. Disse bygninger rejste sig højere og højere og der blev brugt det kostbareste materiale. De, der ejede bygningerne, spurgte ikke sig selv: "Hvordan kan vi bedst herliggøre Gud?" Herren var ikke i deres tanker.

Jeg tænkte: "Tænk, hvis de, der investerer deres midler på denne måde, kunne se deres handlemåde, således som Gud ser den! De opfører pragtfulde bygningsværker, men hvilken dårskab det er i hans øjne, der hersker over universet! De undersøger ikke med hele deres hjerte og sind, hvorledes de kan herliggøre Gud. Dette menneskets første pligt, har de tabt af syne.

Medens disse høje bygninger blev opført, glædede ejerne sig i ærgerrig stolthed over, at de havde penge til at tilfredsstille selvet med og fremkalde misundelse hos deres naboer. Mange af de således investerede penge havde (13) de skaffet ved afpresning og udnyttelse af de fattige. De glemte, at der i himmelen bliver holdt regnskab med enhver forretningstransaktion. Her bliver enhver uretfærdig handel og enhver svingagtig handling optegnet. Der kommer en tid, hvor menneskenes bedrag og uforskammethed vil nå et punkt, som Herren ikke vil tillade dem at overskride og hvor de vil lære, at der er en grænse for Jehovas overbærenhed.

Den næste scene, der blev oprullet for mig, var en brandalarm. Menneskene betragtede de høje bygninger, der blev antaget for at være brandsikre og sagde: "De er helt sikre." Men disse bygninger blev fortæret, som var de af beg. Brandmændene var ikke i stand til at betjene sprøjterne.

Jeg fik at vide, at hvis der ikke er sket en forandring med de stolte og ærgerrige menneskers hjerter, når Herrens tid kommer, vil de finde, at den hånd, som havde været stærk til at frelse, vil være stærk til at ødelægge. Ingen jordisk magt kan holde Guds hånd tilbage. Intet materiale, der bruges til opførelse af bygninger, vil kunne bevare dem fra at blive ødelagt. Når den af Gud fastsatte tid kommer for at gengælde menneskene deres ligegyldighed for hans lov og for deres selviske ærgerrighed. Selv blandt pædagoger og statsmænd er der ikke mange, som fatter årsagerne, der ligger til grund for de nuværende tilstande i samfundene. De, som holder statens tømmer, er ikke i stand til at løse problemerne vedrørende moralsk fordærv, fattigdom og stigende kriminalitet. De kæmper forgæves for at bringe forretningsforetagender ind på mere sikker grund. Hvis menneskene ville give mere agt på undervisningen i Guds ord, kunne de finde en løsning på de problemer, som gør dem rådville.

Skriften beskriver tilstanden i verden lige før Kristi andet komme. Om de mennesker, som (14) ved udplyndring og udsugning sammendyrer store rigdomme, står der skrevet: »I har samlet jer skatte i de sidste tider. Se, den løn, I har forholdt arbejderne, der høstede jeres marker, den råber højt og høstfolkenes skrig er nået frem til Herren Zebaots øren. I har levet højt og nydt livet på jorden; I har af hjertens lyst gjort jer til gode på 'slagtedagen'. I har dømt den retfærdige skyldig og myrdet ham; han sætter sig ikke til modværg imod jer.« Jak. 5,3-6

Men hvem lytter til advarslerne fra tidernes tegn, som hurtig bliver opfyldt? Hvilket indtryk gør de på de verdslige? Hvilken forandring viser der sig i deres indstilling? Ikke mere end der kunne ses i den indstilling, jordens befolkning havde på Noas tid. I dagene før syndfloden var de optaget af verdslige sysler og fornøjelser, »og de ænsede intet, før syndfloden kom og rev dem alle bort«. Matt. 24,29. De fik advarsler sendt fra himlen, men de nægtede at lytte. Og i dag haster verden, uden at bryde sig om Guds advarsler, mod evig ødelæggelse.

Verden er grebet af krigens ånd. Profeten i det 11.kapitel hos Daniel har næsten nået sin fuldstændige opfyldelse. Snart vil de trængselsscener, der omtales i profetierne, udspille sig.

»Se, Herren gør jorden tom og øde og vender op og ned på dens overflade, han spreder dens beboere,....thi lovene krænked de overtrådte budet, brød den evige pagt. Derfor fortærer forbandelse jorden og bøde må de, som bor der.... Håndpaukens klang er endt, de jublendes larm hørt op, endt er citrens klang.« Es 24, 1-8.

(15) »Ak, hvilken dag! Thi nær er Herrens dag, den kommer som vold fra den vældige... Sæden skrumper ind i den klumpede jord; lader er nedbrudt, forrådshuse jævnet, thi kornet er vissent. Hvor kvæget dog stønner! Oksernes hjerde er skræmte, fordi de ikke har græs; selv småkvægets hjerde lider.« »Fejl slog vinstokken, figentræet tørres, granatåble-, palme- og æbletræ, hvert markens træ tørres hen. Ja, med skam, veg glæde fra menneskenes børn.« Joel 1, 15-18.12

»Mit hjerte vender sig i mig, ej kan jeg tie. thi hornets klang må jeg høre, skrig fra kampen; der meldes om fald på fald, thi alt landet er hærget.« Jer. 4,19-20.

»Jeg så på jorden og se, den var øde og tom, på himlen, dens lys var bort; bjergene så jeg og se, de skjaly og alle højene bæved; jeg så og se, der var mennesketomt og alle himmelens fugle var fløjet, jeg så og se fugthaven var ørken, alle dens byer lagt øde.« Jer 4,23-26

»Thi stor er denne sag, den er uden lige, en trængselstid for Jakob, men fra den skal han frelses.« Jer 30,7.

Ikke alle i denne verden har stillet sig på fjendens side imod Gud. Ikke alle er blevet ulydige. Der er nogle få trofaste, der er tro mod Gud, for Johannes skriver om »de hellige, der holder fast ved Guds bud og troen på Jesus« Åb 14,12. Snart vil slaget bølge heftigt mellem dem, der tjener Gud og dem der ikke gør det. Snart vil de ting, der kan rokkes, blive rystet, (16) for at de ting, der ikke kan rokkes, skal blive bestandig.

Satan er flittig bibelgransker. han ved at hans tid er kort og han prøver på alle punkter at modarbejde Guds værk på denne Jord. Det er umuligt at give noget indtryk af den erfaring, Guds folk, der lever her på jorden, vil få, når himmelsk herlighed bliver blandet med en gentagelse af tidligere tiders forfølgelser. De vil vandre i lyset, der udgår fra Guds trone. Ved englens hjælp vil der være en stadig forbindelse mellem himmelen og jorden. Satan vil udføre alle slags mirakler og omgivet af onde engle påstå at være Gud, for om det er muligt at føre endog de udvalgte vild. Guds folk vil ikke finde sikkerhed ved at udføre mirakler, for Satan vil efterligne de undere, som udføres. Guds prøvede folk vil finde deres kraft i det tegn, som er omtalt i 2.Mos 31,12-18.

De skal stille sig på det levende ord: »Der står Skrevet.« Dette er det eneste grundlag, de kan stå sikkert på. De, som har brudt deres pagt med Gud, vil på den dag være uden Gud og uden håb.

De, der tilbeder Gud, vil gøre sig bemærket ved deres agtelse for det fjerde bud, idet dette bud er tegnet på Guds skabermagt og vidnesbyrdet om hans krav på menneskets ærbødighed og hyldest. De onde vil gøre sig bemærket ved deres anstrengelser for at nedbryde Skaberens mindesmærke og ophøje institutionen i Rom. På dette stridsspørgsmål vil hele kristenheden blive delt i to store grupper nemlig dem, som holder fast ved Guds bud og troen på Jesus og dem som tilbeder dyret og dets billede og modtager dets mærke. Selv om kirke og stat vil forene deres magt for at tvinge alle, »både små og store, rige og fattige, fri og trælle«, til at modtage (17) dyrets mærke, vil Guds folk dog ikke tage imod det. Åb. 13, 16. Profeten på Patmos »så dem, som var gået sejrende ud af kampen med dyret og dets billede og dets navns tal, stå ved glarhavet med Guds harper i deres hænder. Og de sang Moses'... og Lammets sang.« Åb 15, 2-3.

Frygtelige prøvelser og fristelser venter Guds folk. Krigens ånd ophidser folkeslagene fra den ene ende af jorden til den anden. Men midt i den trængselstid, som kommer - en trængselstid, som ikke har haft sin mage, så længe der var folkeslag til, - vil Guds udvalgte folk stå urokket. Satan og hans hærskarer kan ikke ødelægge dem, for engle, som er vældige i magt, vil beskytte dem.

Guds ord til sit folk er: »Drag bort fra dem og skil jer ud,... Og rør ej noget urent, så vil jeg tage imod jer og være jer en Fader og I skal være mine sønner og døtre.« »I er en udvalgt slægt, et kongeligt præsteskab, et helligt folk, et ejendomsfolk, for at I skal forkynde hans guddomskraft, som kaldte jer fra mørke til sit underfulde lys.« 2.Kor. 6,17-18; 1.Pet. 2,9. Guds folk skal skille sig ud som et folk, der tjener han fuldt ud med et udelt hjerte uden at give sig selv ære, idet det husker, at de ved en meget højtidelig pagt har forpligtet sig til at tjene Herren og ham alene.

»Herren taledede fremdeles til Moses og sagde: Du skal tale til israeliterne og sige: Fremfor alt skal I holde mine sabbater, thi sabbaten er et tegn mellem mig og eder fra slægt til slægt, for at I skal kende, (18) at jeg Herren er den, der helliger eder. I skal holde sabbaten, thi den skal være eder hellig; den, som vanhelliger den, skal lide døden, ja enhver, som udfører noget arbejde på den, det menneske skal udyrdes af sin slægt. I seks dage må der arbejdes, men på den syvende-dag skal I holde en fuldkommen hviledag, helliget Herren; enhver, som udfører arbejde på sabbatsdagen, skal lide døden. Israeliterne skal holde sabbaten, så at de fejrer sabbaten fra slægt til slægt som en evig

gyldig pagt: Den skal være et tegn til alle tider mellem mig og israeliterne. Thi i seks dage gjorde Herren himmelen og jorden, men på den syvende hvilede han og vederkvægede sig.« 2.Mos 31,12-17

Udpeger disse ord ikke os som det folk, Gud har kaldet? Siger de ikke til os, at vi, så længe jorden står, skal værne om det hellige samfundsmæssige hæderstegn, der er givet os? Israels børn skulle holde sabbaten fra slægt til slægt "som en evig gyldig pagt". Sabbaten har ikke mistet noget af sin betydning. Den er stadig tegnet mellem Gud og hans folk og den vil vedblive med at være det i al evighed. *Vejl f menigh* bd 3 side 249-255]

Kaldet til at være vidner

(19) [I en særlig forstand er syvende-dags adventister sat i verden for at være vægtere og lysbærere. Det sidste advarselsbudskab til en fortabt verden er blevet betroet dem. Det vidunderlige lys fra Guds ord skinner på dem. De har fået et arbejde af største betydning, idet de skal forkynde den første, anden og den tredje engels budskab. Intet andet arbejde er af så stor betydning. De må ikke tillade noget andet at optage deres opmærksomhed.

De højtideligste sandheder, som nogen sinde er blevet betroet dødelige, er givet for at vi skal forkynde dem for verden. Forkyndelsen af disse sandheder er vor opgave. Verden skal advares og Guds folk må være i tro til det tillidshverv, der er overdraget dem. De skal ikke beskæftige sig med spekulation eller gå i forretningsforbindelse med ikke-troende, for dette til hindre i det arbejde, Gud har givet dem.

Kristus siger om sit folk: »I er verdens lys.« Matt. 5,14. Det er ingen ringe sag, at Guds beslutninger og planer er blevet åbenbart så tydeligt for os. Det er et vidunderligt privilegium at kunne forstå Guds vilje, således som den er åbenbart i profetiens urokkelige ord. Dette lægger et tungt ansvar på os. Gud forventer, at vi giver andre den kundskab, som han har givet os. Det er hans hensigt, at guddommelige og menneskelige redskaber skal forenes i forkyndelsen af det advarende budskab.

Så langt, hans anledninger strækker, står enhver, der har modtaget lyset fra sandheden, men det samme ansvar, som den profet i Israel disse ord kom til: »Men dig, menneskesøn, har jeg sat til vægter for Israels hus; hører du (20) et ord af min mund, skal du advare dem fra mig. Når jeg siger til den gudløse: 'Du skal visselig dø!' og du ikke taler for at advare ham mod hans vej, så skal den gudløse dø for sin misgerning, men hans blod vil jeg kræve af din hånd. Advarer du derimod den gudløse mod hans vej, for at han skal omvende sig fra den og han ikke omvender sig, så skal han dø for sin misgerning. Men du har reddet din sjæl.« Ez. 33,7-9.

Skal vi vente, til profetierne om enden er opfyldt, før vi siger noget om den? Hvilken værdi vil vore ord da have? Skal vi vente til Guds straffedomme falder på overtræderen, før vi fortæller ham hvorledes han kan undgå dem? Hvor er vor tro på Guds ord? Skal vi se de ting, der er forudsagt, gå i opfyldelse, før vi tror, hvad han har sagt? I klare, tydelige stråler er lyset kommet til os og har vist os, at Herrens store dag er nær, at den er »Nær for døren«. Lad os læse og forstå, før det er for sent.

Vi skal være helligede kanaler, som det himmelske liv kan flyde igennem til andre. Helligånden må besjæle og gennemtrænge hele menigheden og rense og befæste hjerterne. De, der er blevet begravet med Kristus ved dåben, skal opstå til nyt liv og give en levned fremstilling af Kristi liv. En hellig opgave er pålagt os. Befalingen er blevet givet os: »Gå derfor hen og gør alle folkeslagene til mine disciple, idet i døber dem i Faderens og Sønnen og Helligåndens navn og idet I døber dem i Faderens, Sønnens og Helligåndens navn og idet i lærer dem at holde alt det, som jeg har befaleet jer. Og se, jeg er med jer alle dage indtil verdens ende.« Matt. 28, 19-20. I er indviet til den gerning at gøre frelsens evangelium (21) kendt. Himmels fuldkommenhed skal være jeres kraft.

Et helligt liv

Det er ikke blot ved at prædike sandheden - ikke blot ved at udbrede litteratur, at vi skal vidne om Gud. Lad os huske, at et liv

der ligner Kristi liv, er det stærkeste argument, der kan fremføres til fordel for kristendommen og at en billig kristen karakter gør mere skade i verden end den verdslige karakter. Alle de bøger, der er skrevet, er ikke nok til at erstatte et helligt liv. Menneskene vil tro, ikke det prædikanten prædiker, men det menigheden lever. Alt for ofte bliver indflydelsen fra den prædiken, der lyder fra talerstolen modarbejdet af den prædiken, der viser sig i livet hos dem, der hævder at være sandhedens forsvare.

Det er Guds hensigt at herliggøre sig for verden gennem sit folk. Han venter, at de, der bærer Kristi navn, vil repræsentere ham i tanke, ord og handling. Deres tanker skal være rene og deres ord ædle og opløftende, så de drager alle omkring sig nærmere Frelseren. Kristi religion skal være indflettet i alt, hvad de gør og siger. Hver eneste deres forretningstransaktioner skal være duftende af Guds nærværelse.

Synd er en afskyelig ting. Den ødelagde den moralske ynde hos et stort antal af englens. Den trængte ind i vor verden og udslettede næsten Guds billede i mennesket. Men i sin store kærlighed skaffede Gud udvej for, at mennesket kunne genvinde den stilling, fra hvilken det faldt ved at give efter for fristeren. Kristus kom for at stå som hoved for menneskeheden og på vore vegne danne en fuldkommen karakter. De, som tager imod ham, bliver født på ny.

Kristus så, hvorledes mennesket, under syndens vældige vækst og behersket af herskeren over (22) luftens rige, udfoldede gigantisk styrke i udnyttelsen af det onde. Han så også, at en mægtigere magt ville møde Satan og overvinde ham. »Nu går der dom over denne verden,« sagde han, »nu skal denne verdens fyrste kastes ud.« Joh. 12,31. Han så, at hvis menneskene troede på ham, ville de få hjælp mod den faldne engleskare, der bærer navnet Legion. Kristus styrkede sin sjæl med den tanke, at ved det vidunderlige offer han var ved at bringe, ville denne verdens fyrste blive kastet ud og mænd og kvinder ville blive sådan stillet, at de ved Guds nåde kunne genvinde, hvad de havde tabt.

Det liv Kristus levede i denne verden, kan mænd og kvinder leve ved hans kraft og under hans vejledning. I deres strid med Satan kan de få al den hjælp, som han fik. De kan mere end sejre ved ham, som elskede dem og gav sig selv hen for dem.

De bekendende kristnes liv, der ikke svarer til Kristi liv, er en hån mod kristendommen. Enhver, hvis navn er optegnet i menighedens bøger, har pligt til at repræsentere Kristus ved at åbenbare, at det indre er prydet med en sagtmødig og stille ånd. De skal være hans vidner og gøre det kendt, hvilke fordele der er ved at vandre og virke efter det eksempel, Kristus har givet dem. Sandheden for denne tid skal med kraft komme til syne i livet hos dem, der tror på den og den skal bringes videre til verden. De troende skal i deres liv være en fremstilling af sandhedens kraft til at herliggøre og forædle.

Kristi repræsentanter

Beboerne i det himmelske univers forventer, at Kristi efterfølgere skinner som lys i verden. De skal vise kraften i den nåde Kristus døde for at kunne give menneskene. Gud forventer, at de, der (23) bekender sig til at være kristne, i deres liv åbenbarer kristendommens højeste udviklingstrin. De er Kristi anerkendte repræsentanter og de skal vise, at kristendommen er en realitet. De skal være troens mænd, modets mænd, helhjertede mænd, som uden at tvivle stoler på Gud og hans løfter.

Alle, der ønsker at komme ind i Guds stad, må i deres jordiske liv fremstille Kristus i deres handlinger. Det er dette, der gør dem til Kristi sendebud og vidner. De skal bære et klart, bestemt vidnesbyrd mod al ond praksis og vise syndere hen til Gud Lam, som bærer verdens synd. Alle dem, som tager imod ham, giver han magt til at blive Guds børn. Genfødselen er den eneste sti, ad hvilken vi skal gå ind i Guds stad. Den er smal og porten, vi går ind igennem, er snæver men ad den sti skal vi lede mænd, kvinder og børn, idet vi lærer dem, at de for at blive frelst må have et nyt hjerte og en ny ånd. De gamle, nedarvede karaktertræk må overvindes. Sjæls naturlige ønsker må forandres. Alt bedrag, alt falskhed og al ond tale må lægges bort. Det nye liv, der er givet mænd og kvinder lighed med Kristus, må leves.

Fast troskab mod sandheden

Der må ikke være nogen forstillelse i livet hos dem, som har et så helligt og højtideligt budskab som det, vi er blevet kaldet til at forkynde. Verden lægger mærke til syvende-dags adventister, fordi den ikke kender noget til den tro, de bekender sig til og deres høje idealer. Når den ser nogle, som ikke lever op til deres bekendelser, peger den på dem med foragt.

De, der elsker Jesus, vil bringe alt i deres liv i harmoni med hans vilje. De har valgt at stå (24) på Herrens side og deres liv skal stå i skærende kontrast til verdslige menneskers liv. Fristeren vil komme til dem med smiger og bestikkelse og sige: »Alt dette vil jeg give dig, hvis du vil tilbede mig.« Men de ved, at han ikke har noget, der er værd at modtage og nægter at give efter for hans fristelser. Ved Guds nåde er de i stand til at bevare deres rene principper uplettede. Hellige engle er tæt ved dem og Kristus åbenbares ved deres faste troskab mod sandheden. De er Kristi stående hær, der som tro vidner bærer et afgjort vidnesbyrd for sandheden. De viser, at der er en åndelig magt, der kan sætte mænd og kvinder i stand til ikke at afvige en millimeter fra sandhed og ret trods alle de gaver, mennesker kan give. Hvor de end er, vil sådanne blive æret af himmelen, fordi de har bragt deres liv i overensstemmelse med Guds vilje uden at bryde sig om, hvilke ofre de er blevet kaldet til at bringe.

Et verdensomspændende budskab

Det lys, som Gud har givet sit folk, må ikke holdes indenfor de menigheder, der allerede kender sandheden. Det skal spredes ud til jordens mørke steder. De, som vandrer i lyset, ligesom Kristus er i lyset, vil samarbejde med deres frelser ved at åbenbare for andre, hvad han har åbenbaret for dem. Det er Guds hensigt, at sandheden for denne tid skal blive kendt for alle slægter, stammer, tungemål og folk. I verden af i dag er mænd og kvinder optaget af at søge timelig vinding og verdslig fornøjelse. Der er tusinder, som ikke har tid eller tanke for sjæles frelse. Tiden er kommet, for budskabet om Kristi snare komme skal lyse overalt i verden.

(25) Umiskendelige tegn fortæller, at enden er nær. Advarslen skal gives med tydelig klang. Vejen må beredes for Fredsfyrstens komme på himmelens skyer. Der er meget at gøre i de byer, der endnu ikke har hørt sandheden for denne tid. Vi skal ikke oprette institutioner, som i størrelse og pragt konkurrerer med verdslige institutioner. Men vi skal med den utrættelige udholdenhed og aldrig svigtende nidkærhed, hvormed Kristus gjorde sin gerning, føre Herrens værk fremad i Guds navn.

Som et folk trænger vi i høj grad til at ydmyge vore hjerter for Gud og bønfalde om hans tilgivelse for vor forsømmelighed med at fuldføre evangeliets missionsbefaling. Vi har bygget store centre på nogle få steder og ladet arbejdet ligge i mange vigtige byer. Lad os tage fat på arbejdet, der er anvist os og forkynde budskabet, der skal vække mænd og kvinder til at indse deres fare. Hvis hver eneste syvende-dags adventist havde gjort det arbejde, der påhvilede dem, ville de troendes antal have været meget større, end det er nu. I alle Amerikas byer ville der have været nogle, der ville være blevet ledet til at give agt på budskabet om at adlyde Guds lov.

Nogle steder er budskabet om at holde sabbaten blevet fremholdt med klarhed og kraft, medens andre steder er blevet efterladt uden advarsel. Vil de, der kender sandheden, ikke vågne op til det ansvar, der påhviler dem? Mine brødre, I har ikke råd til at begrave jer selv i verdslige foretagender eller interesser. I har ikke råd til at overhøre den befaling. Frelseren gav jer.

Alt i universet opfordrer dem, der kender sandheden til uforbeholdt at hellige sig til forkyndelsen af sandheden, som den er blevet bekendtgjort for dem i den tredje engels budskab. Det, som vi ser og hører, kalder os til vor pligt. Den virksomhed, Satans (26) redskaber udfolder, kalder enhver kristen til at være på sin post.

Den rette slags arbejdere

Den opgave, vi har fået, er stor og betydningsfuld og den kræver forstandige, uselviske mænd, som forstår, hvad det vil sige at give sig selv i en uselvsk anstrengelse for at frelse sjæle. Men der er ikke brug for den tjeneste, mænd, der er lunkne, yder, for disse mænd kan Kristus ikke bruge. Der er brug for mænd og

kvinder, hvis hjerter røres ved menneskelig lidelse og hvis liv godtgør, at de modtager og videregiver lys, liv og nåde.

Guds folk må komme nær til Kristus i selvfornægtelse og opoffelse og deres eneste mål må være at bruge nådens budskab til hele verden. Nogle vil arbejde på en måde og andre på en anden, eftersom Herren vil kalde og lede dem. Men de må alle kæmpe sammen, idet de søger at gøre værket til et fuldkommet hele. I skrift og tale skal de arbejde for ham. Sandheden, der findes på tryk, må oversættes til forskellige sprog og bringes ud til jordens ende.

Mit hjerte bliver ofte nedtrykt, fordi så mange, der kunne arbejde, intet gør. De er ofre for Satans fristelser. Det forventes, at hvert menighedsmedlem, der har kendskab til sandheden, arbejder, så længe det er dag, for der kommer en nat, da ingen kan arbejde. Inden længe vil vi komme til at forstå, hvad nat betyder. Guds Ånd drages bort fra jorden af sorg. Folkeslagene vredes. Omfattende forberedelser til krig finder sted. Natten er nær. Lad menigheden vågne og gå ud for at udføre det anviste arbejde. Hver eneste troende, lærd og ulærd, kan bringe budskabet.

Evigigheden ligger foran os. Tæppet er ved at (27) gå op. Hvad tænker vi på, siden vi klynker og til vor egenkærlige lyst til magelighed, medens sjæle overalt omkring os går til grunde? Er vore hjerter blevet fuldstændig forhærdede? Kan vi ikke indse og forstå, at vi har en gerning at udføre til gavn for andre? Mine brødre og søstre, er I blandt dem, der ser og dog intet øjner og hører og dog intet fatter? Er det forgæves, at Gud har givet jer kundskab om sin vilje? Er det forgæves, han har sendt jer advarsel efter advarsel om, at enden er nær? Tror I på hans ords udtalelser om det, der vil komme over jorden? Tror I, at Guds straffedomme hænger over hovedet på jordens indbyggere? Hvordan kan I da sidde i tro og mag, ligegyldige og ligeglade?

Hver dag, der går, bringer os nærmere afslutningen. Bring den os også nærmere til Gud? Er vi årvågne i bøn? De, vi omgås dag efter dag, trænger til vor hjælp og vor vejledning. De er måske i en sådan sindstilstand, at et ord i rette tid af Helligånden vil fæstne sig som »en nagle på et sikkert sted«. (Es. 22,23) I morgen vil nogle af disse sjæle måske være der, hvor vi aldrig kan nå dem igen. Hvordan er vor indflydelse på disse medrejsende? Hvilke anstrengelser gør vi for at vinde dem for Kristus?

Tiden er kort og vore kræfter må organiseres for at kunne gøre et større arbejde. Der behøves arbejdere, som fatter værkets storhed og som vil tage del deri, ikke på grund af den løn, de modtager men fordi de forstår, hvor nær afslutningen er. Tiden kræver større effektivitet og en dybere helligelse. Oh, jeg er så grebet af dette emne, at jeg råber til Gud: »Oprejs og udsend budbringere fulde af forståelse for deres ansvar, budbringere med hjerter, hvor selvtilbedelsen, som ligger ved roden til al synd, er blevet korsfæstet.«

Et syn der gjorde indtryk

(28) I nattens syner blev en scene fremstillet for mig, der gjorde et dybt indtryk. Jeg så en umådelig stor ildkugle falde ned mellem nogle smukke palæer og forårsage deres øjeblikkelige ødelæggelse. Jeg hørte nogen sige: »Vi vidste, at Guds straffedomme skulle falde over jorden, men vi vidste ikke, at de ville komme så hurtigt.« Andre forpinte stemmer sagde: »I vidste det! Hvorfor fortalte I os det så ikke? Vi vidste det ikke.« Fra alle sider hørte jeg lignende bebrejdende ord.

Jeg vågnede i stor sjælekval. Jeg faldt i søvn igen og syntes, at jeg var i en stor forsamling. En med autoritet talte til de tilstedeværende, foran hvilke der var udbredt et stort verdenskort. Han sagde at kortet forestillede Guds vingård, som skulle opdyrkes. Når lyset fra himmelen skinnede på en enkelt person, skulle vedkommende reflektere lyset til andre. Der skulle tændes lys mange steder og fra disse lys skulle stadig flere lys blive tændt.

Disse ord blev gentaget: »I er jordens salt; men hvis saltet mister sin kraft, hvad skal det da saltes med? Så dur det kun til at kastes ud og trædes ned af mennesker. I er verdens lys; en by, der ligger på et bjerg, kan ikke skjules. Man tænder heller ikke et lys og sætter det under en skæppe, men på en lysestage; så skinner det for alle dem, som er i huset. Således skal jeres lys skinne for

menneskene, for at de må se jeres gode gerninger og prise jeres Fader, som er i Himlene.« Matt. 5, 13-16.

Jeg så lysstråler skinne fra byer og landsbyer og fra jordens høje og lave steder. Guds ord blev adlydt og som et resultat heraf kom (29) der mindesmærker for ham i hver eneste by og landsby.

Hans sandhed blev forkyndt overalt i verden.

Så blev dette kort fjernet og et andet blev lagt samme sted. På dette skinnede lyset kun fra nogle få steder. Resten af verden var i mørke blot med et lysglimt her og der. Vor læser sagde: "Dette mørke skyldes, at menneskene følger deres egen fremgangsmåde. De har værnet om nedarvede og tilegnede tilbøjeligheder til det onde. De har gjort tvivl, kritik og anklage til deres livs vigtigste opgave. Deres hjerter er ikke helt med Gud. De har skjult deres lys under en skæppe."

Hvis enhver Kristi stridsmand havde gjort sin pligt og hvis enhver vægter på Zions mure havde givet basunen en tydelig lyd, ville verden allerede have hørt advarselsbudskabet. Men arbejdet er flere år bag efter. Mens mennesker har sovet, er Satan ubemærket kommet os i forkøbet.

Idet vi sætter vor lid til Gud, skal vi gå støt fremad og i ydmyg tillid til ham gøre hans gerning uden selvskhed, medens vi overgiver os selv, vor nutid og fremtid til hans vise forsyn og holder den tillid vi havde i begyndelsen, urokkelig fast til det sidste. Vi bør huske på, at det ikke er på grund af vor færdighed, vi modtager himmelens velsignelser, men på grund af Kristi værdighed og fordi vi ved troen på ham modtager Guds rige nåde. *Vejl f menigh* bd 3 side 256-264]

Hjemmmissionsarbejdet

(30) Gud forventer personlig tjeneste fra enhver som han har betroet en kundskab til sandheden for denne tid. Alle kan ikke gå som missionærer ud til fremmede lande, men alle kan være hjemmmissionærer i deres familier og naboskab. Der er mange måder som menighedsmedlemmer kan give budskabet til dem omkring dem. En af de bedste er at leve et hjælpsomt, uselvsk kristenliv. Dem som kæmper livets slag med stor gevinst kan opfriskes og styrkes med små opmærksomheder som koster ingenting. Venlige ord som tales enkelt, små opmærksomheder som simpelt gives, vil feje de fristelsens og tvivlens skyer, som samler sig over sjælen, væk. Det Kristus-lignende oprigtige udtryk, givet i simpelhed, har kraft til at åbne hjertedøre som behøver Kristi ånds simple, fine berøring.

[Kristus modtager med glæde ethvert menneskeligt redskab, der overgiver sig til ham. Han bringer det menneskelige i forbindelse med det guddommelige, for at han må kunne give verden den levendegjorte kærligheds mysterier. Tal, bed og syng om dette og fyld verden med hans sandhedsbudskab og fortsæt med at trænge ind i landene hinsides.

Himmelske væsener venter på at samarbejde med menneskelige redskaber, for at de kan åbenbare for Verden, hvad mennesker kan blive og hvad de ved deres indflydelse kan gøre for at frelse sjæle, der er ved at gå fortabt. Den, der er virkelig omvendt, vil være så fyldt med Guds kærlighed, at han vil længes efter at give andre del i den glæde, han selv har. Herren ønsker, at hans menighed skal vise verden hellighedens skønhed. Den skal åbenbare (31) kraften i den kristne tro. Himmelen skal genspejle sig i den kristnes karakter. De, som er i mørket, skal høre taksigelses? og lovsange. Vi skal udtrykke vor taknemmelighed for evangeliets glade budskab, dets løfter og forsikringer ved at søge at gøre godt mod andre. udførelsen af dette arbejde vil bringe stråler af himmelsk retfærdighed til de trætte besværede og lidende sjæle. Det er som en kilde, der rinder for den medtagne, trætte vandringsmand. Ved enhver barmhjertighedsgerning og enhver kærlighedsgerning er Guds engle til stede.

Vort eksempel

Kristi gerning skal være vort eksempel. Altid gik han omkring og gjorde vel. I templet og synagogerne, på byernes gader, på markedspladsen og i værkstedet, ved søbredden og mellem bjergene forkyndte han evangeliet og helbredte de syge. Han

levede et liv i uselvsk tjeneste og det skal være vor lærebog. Hans ømme, medlidende kærlighed er en irettesættelse for vor selvskhed og hjerteløshed.

Kristus spredte velsignelser på sin vej overalt, hvor han gik. Hvor mange af dem, der hævder at tro på ham, har lært at hans undervisning i venlighed, medlidenhed og uegennyttig kærlighed? Lyt til hans stemme, når han taler til de svage, de trætte og de hjælpeløse: »Kom hid til mig, alle I, som er trætte og tyngede af byrder og jeg vil give jer hvile.« Matt. 11,28. Han mistede aldrig tålmodigheden, hans kærlighed blev aldrig holdt tilbage.

Kristus kalder os til at arbejde med tålmodighed og udholdenhed for de tusinder, der er spredt i alle lande omkommer i deres synder som vrag på en øde kyst. De, der vil have del i hans herlighed, må også have del i hans tjeneste og hjælpe de svage, de ulykkelige og de modløse.

(32) De, der optager denne gerning, bør gøre Kristi liv til deres stadige studium. De bør meget alvorligt benytte hver eneste evne i Herrens tjeneste. Dyrebare resultater vil følge efter en alvorlig, uselvsk anstrengelse. Hos Den store Lærer vil arbejderne modtage den højeste af alle uddannelser. Men de, der ikke videregiver det lys, de har modtaget, vil en dag erfare, at de har lidt et frygteligt tab.

Menneskene har ingen ret til at tro, at der er en grænse for de bestræbelser, de bør gøre i det sjælevindende arbejde. Blev Kristus nogen sinde træt under sit arbejde? trak han sig nogen sinde tilbage fra opofrelse og møje? Menighedens medlemmer skal gøre de samme vedholdende og udholdende bestræbelser, som han gjorde. De skal altid være rede til at gå i aktion i lydighed mod Mesterens befalinger. Når som helst vi ser et arbejde, der venter på at blive gjort, skal vi tage fat og udføre det, idet vi stadig ser hen til Jesus. Hvis vore menighedsmedlemmer ville give agt på denne belæring, ville hundredere af sjæle blive vundet for Jesus. Hvis hvert medlem i menigheden var en levende missionær, ville evangeliet hurtigt blive forkyndt i alle lande, for alle folk, nationer og tungemål.

Følgen af helhjertet bestræbelse

Der bør bringes helligede evner ind i arbejdet med at forkynde sandheden for denne tid. Hvis fjendens styrker vinder sejren nu, vil det være, fordi menigheden forsømmer det arbejde, Gud har givet den. I årevis er arbejdet blevet fremholdt for os, men mange har sovet. Hvis syvende-dags adventisterne nu vil vælge og udføre det tildelte arbejde, vil sandheden blive forkyndt for vore forsømte byer i klare, tydelige træk og i Helligåndens kraft.

Når der udføres et helhjertet arbejde, vil virkningen (33) af Kristi nåde vise sig. Vægterne på Zions mure skal være lysvågne og de skal vække andre. Guds folk skal være så alvorlige og trofaste i deres gerning for ham, at al egenlyst vil blive fjernet fra deres liv. Hans arbejdere vil være enige, at Herrens arm, den kraft, der kunne ses i Kristi liv, vil blive åbenbaret. Tillid vil blive genoprettet og der vil være enighed i menighederne overalt indenfor vore rækker.

Forskellig slags tjeneste

Herren kalder sit folk til at optage forskellige arbejdsgræne. De, der bor ved livets hovedstrøg eller på ensomme steder, skal høre evangeliets budskab. Menighedens medlemmer skal udføre evangelisk arbejde i deres naboers hjem, hvor de fuldstændige beviser på sandheden for denne tid endnu ikke er blevet modtaget.

Gud kalder kristne familier til områder, der ligger i mørke og vildfarelse og arbejde med visdom og udholdenhed for Mesteren. Det kræver selvfornægtelse at besvare dette kald. Medens mange venter på, at enhver hindring bliver fjernet, dør sjæle uden håb og uden Gud i verden. Mange, overordentlig mange, vil vove sig ind på fordærvede steder og tale vanskeligheder og modgang blot for at vinde timelige fordele eller opnå videnskabelig kundskab. Hvor er de, der er villige til at gøre dette for at fortælle andre om Frelseren? Hvor er de mænd og kvinder, der vil tage til steder, hvor der er behov for evangeliet, for at de kan vise dem, der er i mørket hen til Genløseren?

Udbred vore skrifter

Mange af Guds folk vil gå ud med vore skrifter, hvor den tredje

engels budskab (34) aldrig er blevet forkyndt. Vore bøger skal udgives på mange forskellige sprog. Med disse bøger vil ydmyge, trofaste mænd gå ud som kolportørevangelister og bære sandheden til dem, som ellers aldrig ville blive oplyst. De, der optager denne arbejdsgræn, bør være forberedte til at gøre et lægemissionsarbejde. De syge og lidende bør hjælpes, Mange af dem, dette barmhjertighedsarbejde gøres for, vil høre og modtage livets ord. *Vejl f menigh* bd 3 side265-268]

Kolportørevangelistens arbejde, hvis hjerte er gennemsyret af Helligånden, er fyldt med vidunderlige muligheder for det gode. Præsentationen af sandheden, i kærlighed og simpelhed, fra hus til hus, i harmoni med den belærede Kristus gav sine disciple da han sendte dem på deres første missionstur. Mange vil nås ved ydmyge og hjertefølte bønner. Den guddommelige Medarbejder vil være til stede for at overbevise hjertet. »Jeg vil være med jer alle dage«, er hans løfte. Med forvisningen om at en sådan hjælper er der, kan vi arbejde med tro og håb og mod.

Fra by til by fra land til land, skal de bringe skrifter med løftet om Frelserens snare komme. Disse skrifter skal oversættes til alle sprog, så evangeliet kan forkyndes for hele verden. For enhver arbejder er Kristi løfter den guddommelige kraft der vil gøre hans arbejde til en succes.

Dem som har kendt sandheden længe behøver at opsøge Herren alleralvorligst, så deres hjerter kan blive fyldt med en beslutsomhed for at arbejde for deres naboer. Mine brødre og søstre, besøg dem som bor i nærheden af dig og søg at nå deres hjerter ved sympati og venlighed. Sørg for at arbejde på en måde som vil fjerne fordomme i stedet for at skabe dem. Og husk at dem som kender sandheden for denne tid og endnu arbejder inden for deres egne menigheder, men afviser at arbejde for deres uomvendte naboer, vil blive sat til regnskab for deres ikke opfyldte pligter.

Lån jeres naboer nogle af vore mindre bøger. Vis dem *Kristi lignelser*. Fortæl dem og dens historie og spørg om de ikke ønsker et eksemplar. Hvis de allerede har et, så spørg dem om de ikke ønsker at læse andre bøger af samme slags. Hvis der er mulighed for det, så prøv at få en anledning til at lære dem sandheden. I skal så sandhedens frø ved alle vande, selv om man ikke ved om det er det ene eller andet der skal blomstre.

Et arbejde fra hus til hus

[I mange stater er der kolonier med flittige, velhavende bønder, der aldrig har hørt sandheden for denne tid. Sådanne steder burde gennemarbejdes. Vore lægmedlemmer bør optage denne tjenestegren. Ved at udlåne eller sælge bøger, distribuere blade og holde bibellæsninger kan vore lægmedlemmer gøre meget i deres eget nabolag. Fyldt med kærlighed til sjæle vil de kunne forkynde budskabet med en sådan kraft, at mange vil blive omvendt.

To bibelarbejdere sad i en familie. Med den åbne bibel foran sig fremstillede de Herren Jesus Kristus som den syndstilgivende Frelser. Alvorlig bøn blev opsendt til Gud og hjerter blev milde og stilfærdige ved Guds Ånds indflydelse. Deres bønner blev fremsagt med friskhed og kraft. Medens Guds ord blev forklaret, så jeg, at et mildt, strålende skær oplyste skifterne og jeg sagde blidt: »Gå ud på vejene og ved gårdene og nød dem til at gå ind, så mit hus kan blive fuldt.« Luk.14,23.

(36) Det dyrebare lys blev videregivet fra nabo til nabo. Familiealtre, der havde været nedbrudt, blev rejst igen og mange blev omvendt.

Mine brødre og søstre, giv jer selv til Herrens tjeneste. Tillad ingen anledning at gå uudnyttet forbi. Besøg de syge og lidende og vis dem venlig interesse. Hvis det er muligt, så gør noget for at få dem til at befinde sig bedre. Gennem dette kan du nå deres hjerte og tale et ord for Kristus.

Evigheden alene vil åbenbare, hvor vidtrækkende et sådant arbejde kan blive. Andre veje til at gøre nytte vil åbne sig for dem, der er villige til at udføre den pligt, der ligger dem nærmest. Det er ikke lærde, veltalende foredragsholdere, der behøves nu, men ydmyge kristne mænd og kvinder, som hos Jesus af Nazaret har lært at være sagtmødige og beskedne og som, idet de stoler på hans styrke, vil gå ud på vejene og ved gårdene for at give indbydelsen: »Kom! for nu er det rede.« vers 17.

De, der har forstand på landbrug og på at dyrke jorden og de, der kan opføre enkle, almindelige bygninger, kan være til hjælp. De kan gøre et godt arbejde og på samme tid ved deres karakter vise det høje mål, som det er dette folks privilegium at nå. Bønder, finansmænd, bygmestre og de, der er dygtige til forskellige andre håndværk, bør tage til forsømte områder for at opbygge jordbruget, grundlægge industrier og bygge beskedne hjem til sig selv og give deres naboer kendskab til sandheden for denne tid.

En opgave for kvinder.

Der er et omfattende virkefelt for kvinder såvel som for mænd. Den dygtige kok, syersken, sygeplejersken - deres hjælp er nødvendig. Lær medlemmer af fattige (37) familier at lave mad, hvordan de selv kan sy og reparere deres tøj, pleje de syge og drage passende omsorg for hjemmet. Selv børnene bør lære at øve små barmhjertigheds- og kærlighedsgerninger for dem, der er ulykkeligere stillet ind de selv er.

Missionsmarken i hjemmet

Forældrene bør ikke glemme den vigtige missionsmark, der ligger i deres hjem. I de børn, hun har fået betroet, har enhver moder fået et helligt hverv at udføre for Gud. »Tag dette barn,« siger Gud, »og oplær det for mig. Giv det en karakter, der er smykket i lighed med et palads, for at det evigt kan stråle i Herlighedens sale.« Det lys og den herlighed, der skinner fra Guds trone, hviler på den trofaste moder, medens hun prøver at oplære sine børn til at modstå det ondes indflydelse.

En plads til enhver

Der er et alvorligt arbejde at udføre for alle hænder. Lad hvert tag tjene til at højne menneskeheden. Der er så mange, der har behov for hjælp. Hjertet hos den, der ikke lever for at behage sig selv, men for at være en velsignelse for dem, der har få velsignelser, vil skælve af tilfredshed. enhver lediggænger bør vågne op og møde livet realiteter. Tag Guds ord og ransag dets sider. Hvis I er ordets førere, vil livet virkelig blive en levende realitet for jer og I vil finde, at belønningen er rigelig.

Herren har en plads til enhver i sin store plan. Talenter, der ikke er nødvendige, er ikke blevet givet. Selv om talentet er lille, har Gud en plads til det og dette lille talent vil, hvis det bliver brugt med trofasthed, gøre selve det arbejde, Gud ønsker, at det skal gøre. (38) I arbejdet fra hus til hus er der brug for den ydmyge arbejdsmands talenter og de kan udføre mere i denne gerning en strålende gaver.

Tusinde døre til et nyttigt arbejde står åbne for os. Vi beklager de knappe midler, der for tiden er til rådighed, medens forskellige vigtige krav om midler og mænd bliver stillet os. Hvis vi var nidkære, kunne vi selv nu øge midler med hundrede fold. Egennytte og selviske hensyn spærrer vejen. *Vejl f menigh* bd 3 side268-270]

Menighedsmedlemmer, lad lyset skinne frem. Lad jeres stemmer blive hørt i ydmyge bønner, i vidne mod umådeholdenhed, denne verdens dårskab og formøjelser og i proklamationen af sandheden for denne tid. Jeres stemmer, jeres indflydelse, jeres tid - alle disse er gaver fra Gud og skal bruges til at vinde sjæle for Kristus.

Besøg jeres naboer og vis en interesse for deres sjæles frelse. Væk enhver åndelig kraft til aktivitet. Fortæl dem som I besøger at alle tings ende er nær. Herren Jesus Kristus vil åbne deres hjerters døre og vil gøre varige indtryk i deres sind.

Stræb efter at vække mænd og kvinder fra deres åndelige sløvhed. Fortæl dem hvordan du fandt Jesus og hvor velsignet du har været siden du fik erfaringer i hans tjeneste. Fortæl dem hvilke velsignelser der kommer til dig idet du sidder ved Jesu fødder og lærer dyrebare lektier fra hans ord. Fortæl dem om den glæde og lykke der er i det kristne liv. Jeres varme, inderlige ord vil overbevise dem om at I har fundet perlen af høj pris. Lad jeres glade, opmuntrende ord vise at I med vished har fundet den højere vej. Dette er ægte missionsarbejde og når det bliver udført, vil mange vågne op som fra en drøm.

(39) [Selv når Guds folk er optaget af deres daglige beskæftigelse, kan de lede andre til Kristus. Og medens de gør dette, vil de have den dyrebare forsikring om, at Frelseren står ved deres side. De behøver ikke at tro, de er overladt til at være afhængige af deres egne svage kræfter. Kristus vil give dem de

ord, der kan vederkvæge, opmuntre og styrke fattige, kæmpende sjæle, der er i mørke. Deres egen tro vil blive styrket, når de ser, at Genløserens løfte bliver opfyldt. De er ikke blot en velsignelse for andre, for den gerning de udfører for Kristus, bringer velsignelse til dem selv.

Der er mange, som kan og bør gøre det arbejde, jeg har omtalt. Men bror og søster, hvad gør du for Kristus? Søger du at være en velsignelse for andre? Udtaler dine læber venlige, sympatiske og kærlige ord? Bestræber du dig alvorligt på at vinde andre for Frelseren?

Følgen af at svinge arbejdet

Der udføres forholdsvis lidt missionsarbejde og hvad er resultatet? De sandheder, Kristus gav, bliver ikke fremholdt. Mange blandt Guds folk vokser ikke i nøden. Mange befinder sig i en ubehagelig sindstilstand og beklager sig. De, der ikke hjælper andre til at indse sandhedens betydning for denne tid, må føle sig utilfredse med sig selv. Satan udnytter dette træk i deres erfaring og leder dem til at kritisere og finde fejl. Hvis de var travlt optaget med at søge og at kende Guds vilje, ville de have en sådan byrde for fortabte sjæle og en sådan uro i sindet, at de ikke kunne holdes tilbage fra at efterkomme befalingen: »Gå ud i alverden og forkynd evangeliet for al skabningen!« Mark. 16,15

En appel om utrættelige anstrengelser

(40) Herren kalder sit folk til at stå op af søvne. Alle tings ende er nær. Når de, der kender sandheden, vil arbejde sammen med Gud, vil retfærdighedens frugter vise sig. Ved at åbenbare Guds kærlighed under missionsarbejdet vil mange blive vækket til at indse det syndige i deres egen handle måde og de vil kunne se, at deres selvskhed i fortiden diskvalificerede dem som Guds medarbejdere. Fremstillingen af Guds kærlighed ved uegennyttig tjeneste for andre vil være det bedste middel for sjælene til at tro på Guds ord, sådan som det står.

Gud ønsker at forfriske sit folk med Helligåndens gave, idet han på ny døber dem i sin kærlighed. Det er ikke nødvendigt, at Ånden skal være en sjælden gæst i menigheden. Efter Kristi himmelfart kom Helligånden over de ventende, bedende, troende disciple med en fylde og kraft, der nåede ethvert hjerte. I fremtiden vil jorden blive oplyst af Guds herlighed. En hellig indflydelse skal udgå til verden fra dem, der er blevet helliget ved sandheden. Jorden vil blive omgivet af en nådens atmosfære. Helligånden vil virke på menneskenes hjerter og tage Guds ting og vise dem for mennesker. *Vejlf menigh* bd 3 side 270-271]

Missionærfamilier.

(40) [Meget mere kunne blive udført for Kristus, hvis alle, som har kendskab til sandheden, ville efterleve den. Der er hele familier, hvis samtlige medlemmer kunne blive missionærer. De kunne optage personligt arbejde, virke for Mesteren med flittige hænder og virksomme hjerter, opfinde nye virkemåder til fremme for hans sag. Der findes mange alvorlige, forsigtige, (41) varmhjertede mænd og kvinder, som kunne gøre meget for Kristi sag, om de overgav sig til Gud, drog nær og søgte ham af hele deres hjerte.

Mine brødre og søstre, vær virksomme med at vinde sjæle. Denne gerning vil tilføre vore intellektuelle og åndelige evner nyt liv og øget styrke. Lys fra Kristus vil oplyse sindet, Frelseren vil tage bolig i dit hjerte og i hans lys vil du se lys.

Hellige jer helt til Guds gerning. Han er jeres styrke og han vil være ved jeres højre hånd og hjælpe jer at fuldbyrde sit nådige fortsat. Søg ved personlige bestræbelser at hjælpe dem, som bor i jeres omegn. Stift bekendtskab med dem. Prædiken alene kan umulig udføre det, som bør gøres. Guds engle følger med jer til de hjem, i går. Denne gerning kan ikke en anden udføre for jer. Den kan heller ikke udføres ved at man giver penge. Prædikanter er heller ikke nok. Vi må besøge folk, tale og bede med dem, sympatisere med dem og på den måde vinde deres hjerte. Dette er den bedste missionsgerning, nogen kan optage. Dertil fordres der bestemt, fast tro, en aldrig svingtende tålmodighed og en varm kærlighed til de fortabte.

Søg anledning til at blive bekendt med dem, som bor i jeres nabolag. Når I taler til dem om sandheden, bør jeres ord bære vidnesbyrd om kristelig medfølelse. Kom i hu, at den Herre Jesus er Mesteren. Han vander sæden, som udsås. Han lægger ord i

jeres mund, som vil påvirke hjerterne. Vent at Gud vil være med den fromme, uegennyttige arbejder. Lydighed, barnlig tro og tillid til Gud vil bringe os fred og glæde. Virk uegennyttigt og tålmodigt for alle, I kommer i berøring med. Bliv aldrig utålmodig. Sig ikke et eneste ukærligt ord. Lad Kristi kærlighed fylde jeres hjerte og venlige ord være på jeres læber.

(42) Det er en mærkværdighed, at der ikke er hundreder i virksomhed, hvor der nu bare er én. De himmelske væsener forbavses over den sløvhed, kulde og ligegyldighed, som er kommet over dem, der bekender sig til at være Guds sønner og døtre. Sandheden ejer livgivende kraft. Gå ud i tro og forkynd den på en måde, som viser, at du virkelig tror den. Lad dem, for hvem du virker, se, at den er for dig en levende virkelighed.

Arbejdets udviklingsevne.

De, som helliger deres liv til kristelig missionsgerning, har en forståelse af, hvad sand glæde er. Deres interesser og deres bønner strækker sig langt udenom deres eget jeg. De vokser selv, idet de hjælper de andre. De kan sætte sig ind i de mest vidtrækkende planer og de dristigste foretagender og kan de andet end vokse, når de stiller sig i ly af den velsignelse, der findes på Guds vej? De modtager visdom fra himlen. De bliver ét med Kristus i hans planer. Der bliver ingen anledning til åndelig stilleståen. Egen ærgerrighed og selvophøjelse dør ved den stadige kontakt med den altopslugende interesse og de høje mål, som er uadskillelige fra ædle og hellige foretagender. *Vidnesbyrd* 9. bd side 24-25.]

Nødvendigheden af alvorlige anstrengelser

(43) [I Åndens kraft skal Kristi udvalgte tjenere bære vidnesbyrdet for deres lider. Frelserens inderlige ønske om synderens frelse skal kendetegne alle deres bestræbelser. Den nådige indbydelse, der først blev givet af Kristus, skal gentages af menneskestemmer og lyde over alt i verden: »Den, som vil, skal modtage livets vand uforskyldt.« Åb. 22,17. Menigheden skal sige: »Kom!« Alle menighedens kræfter skal være travlt beskæftigede på Kristi side. Kristi efterfølgere skal slutte sig sammen i et kraftigt forsøg på at henlede verdens opmærksomhed på Guds ords profetier, der hastigt går i opfyldelse. Vantro og spiritisme er ved at få et stærkt greb i verden. Skal de, der har fået et stort lys, være kolde og vantro nu?

Vi er ved selve grænsen til trængselstiden og forviklinger, som vi næppe har drømt om, ligger foran os. En kraft nedefra leder menneskene til krig imod himmelen. Mennesker har slået sig sammen med Satans redskaber for at sætte Guds lov ud af kraft. Jordens beboere er ved hastigt at blive ligesom folkene i Noas dage, der blev skyllet bort af syndfloden og ligesom Sodomas borgere, der blev fortæret af ild fra himmelen. Satans magter arbejder på at holde sindene borte fra de evige realiteter. Fjenden har langt forholdene til rette, så de passer efter hans hensigter. Verdslige sysler, sport, tidens mode, - disse ting optager mænds og kvinders sind. Fornøjelser og unyttig læsning ødelægger dømmekraften. På den brede vej, der fører til evig ødelæggelse, vandrer der et langt optog. Verden, der er fuld af vold, (44) svir og drukkenskab, er ved at omvende menigheden. Guds lov - den guddommelige retfærdigheds målestok - bliver erklæret for at være ugyldig.

I denne tid - en tid med overvældende uretfærdighed skal et nyt liv, der kommer fra kilden til alt liv, tage dem i besiddelse, som har kærlighed til Gud i deres hjerte og de skal gå ud og med kraft forkynde budskabet om en korsfæstet og opstanden Frelser. De skal alvorligt og utrætteligt bestræbe sig på at frelse sjæle. Deres eksempel skal være således, at de over en afgørende indflydelse til det gode for deres omgivelser. De skal regne alt for tab i sammenligning med det langt større at kende Kristus Jesus, vor Herre.

Dyb alvor burde gribe os nu. Vore slumrende kræfter bør vækkes til utrættelig virksomhed. Gudhengivne arbejdere bør gå ud for at berede vej for Kongen og vinde sejr på nye steder. Min broder, min søster, betyder det intet for dig at vide, at der hver dag er sjæle, der går i deres grav uden at være advaret og frelst, uvidende om deres behov for evigt liv og den forsoning Frelseren

frembragte? Betyder det intet for dig, at verden skal møde Jehova ved hans brudte lov? Himmelske engle undrer sig over, at de, der i så mange år har haft lyset, ikke har bragt sandhedens fakkelt ud til de mørke steder på jorden. Det uendeligt kostbare offer, der krævedes for vor genløsning, åbenbarer den kendsgerning, at synd er et frygteligt onde. Gud kunne have udsløjet denne skamplet på skaberværket ved at fjerne synderen fra jordens overflade. Men »således elskede Gud verden, at han gav sin Søn den enbårne, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv.« Joh. 3,16. Hvorfor er vi da ikke mere alvorlige? Hvorfor står så mange ledige? (45) Hvorfor søger ikke alle, der bekendt sig til at elske Gud, at oplyse deres naboer og bekendte om, at de ikke længere bør ringeagte en sådan frelse?

Manglen på sympati.

Blandt bekendende kristne er der i dag en frygtelig mangel på den sympati, man burde have for ufrelste sjæle. Medmindre vore hjerter banker som Kristi hjerte, hvorledes skal vi da kunne forstå, hvor helligt og betydningsfuldt det arbejde er, som vi er kaldet med ordene: »Våger over... sjæle som de, der engang skal gøre regnskab.«? Vi taler om kristen mission. Vore stemmer høres, men føler vi Kristi ømme længsel efter sjæle? *Vejl f menigh bd 3 side 272-273*

Frelseren var en utrættelig arbejder. Han målte ikke sit arbejde i timer. Hans tid, hans hjerte, hans styrke, blev givet til at arbejde for menneskehedens bedste. Hele dage blev helliget til arbejde og hele nætter blev brugt i bøn, så han kunne få styrke til at møde den listige fjende i alle hans bedrageriske gerninger og være styrket til at gøre sit arbejde med at opløfte og genoprette menneskeheden.

Det menneske som elsker Gud måler ikke sit arbejde med et ottetimers system. Han arbejder i alle timer og er aldrig væk fra pligten. Han har jo anledninger han gør godt i. Overalt, til alle tider og på alle steder, vinder han anledning til at gøre godt. Han fører velligten med sig hvor han end går. En sund atmosfære omgiver hans sjæl. Skønheden i hans ordentlige liv og gudfrygtige omvendelse indgyder tro og håb og mod i andre.

Det er hjerte-missionærer der behøves. Stødvise bestræbelser vil kun gøre lidt godt. Vi må fastholde opmærksomheden. Vi må være dybsindige i iveren.

Ved pågående krigsførelse, midt i modstand, fare, tab og menneskelig lidelse skal sjælevindende arbejde føres frem. Ved et bestemt slag, hvor en af frontregimenterne blev slået tilbage af fjendens horder, stod bannerføren på sin plads idet tropperne trak sig tilbage. Lederen råbte til ham for at få banneret tilbage, men bannerføreren svar var: "Få mændene op til banneret!" Dette er den opgave der påhviler enhver trofast normbærer - at bringe folk op til banneret. Herren forlanger helhjertethed. Vi ved alle at mange bekendende kristnes synd er at de mangler tapperhed og styrke til at bringe sig selv og dem som er knyttet til dem op til normens standard.

[Fra alle lande lyder det markedonske kald: »Kom over... og hjælp os!« Gud har åbnet vejen for os og hvis menneskelige redskaber blot ville samarbejde med de guddommelige, ville mange, mange sjæle blive vundet for sandheden. Men Herrens bekendende folk har sovet over dette tildelte arbejde og mange steder ligger det fremdeles forholdsvis urørt. Gud har sendt budskab efter budskab for at vække vort folk til at gøre noget og gøre det nu. Men på spørgsmålet: »Hvem skal jeg sende?« er der kun få, der har svaret: »Her er jeg, send mig!« Es. 6,8.

Når træghedens og dovenskabens skændsel engang bliver fjernet fra menigheden, vil Herrens Ånd blive nådigt åbenbart.

Guddommelig kraft vil komme til syne. Menigheden vil komme til at se Hærskarens Herres guddommelige værk. Sandhedens lys vil skinne med klare, kraftige stråler og mange sjæle vil, ligesom i apostlenes dage, vende sig fra vildfarelse til sandhed. Jorden vil blive oplyst af Herrens herlighed.

Himmelens engle har længe ventet på de menneskelige redskaber - menighedens medlemmer - for at samarbejde med (47) dem i det store arbejde, der skal gøres. De venter på dig. Virkefeltet er så stort og planen så omfattende, at ethvert helliggjort hjerte vil blive drevet til at tjene som et instrument for guddommelig kraft.

På samme tid vil der være en kraft i virksomhed nedefra. Medens Guds nådes redskaber arbejder gennem helligede mennesker, sætter Satan sine redskaber i gang, idet han underlægger sig alle der vil lade ham herske over sig. Der vil blive mange herrer og mange guder. Råbet vil lyde: "Se, her er Kristus!" og: "Se, der er han!" Satans listige planer vil overalt virke med den hensigt at bortlede mænds og kvinders opmærksomhed fra øjeblikkets pligter. Der vil ske tegn og undere. Men troens øje vil i alle disse ting kunne se varsler om den herlige og højtidelige fremtid og den sejr, der venter Guds folk.

Arbejd, oh, arbejd og hav evigheden for øje! Husk, at enhver kraft og evne må være helliggjort. Et stort arbejde skal udføres. Lad denne bøn opstige fra læber, der er uden svig: »Gud være os nådig og velsigne os, han lade sit ansigt lyse over os,... for at din vej må kendes på jorden, din frelse blandt alle folk.« Sl.67,1-2.

De, som forstår, selv i begrænset omfang, hvad genløsningen betyder for dem og deres medmennesker, vil vandre i tro og til en vis grad indse menneskehedens umådelige behov. Deres hjerte vil bevæges af medlidenhed, når de ser den omfattende nød i verden - nøden hos de skarere, der lider under mangel på mad og klæder og den moralske nød hos tusinder, der opholder sig i skyggen af en skæbne så frygtelig, at fysiske lidelser blegner, som var de intet i sammenligning med den.

(48) Menighedsmedlemmerne bør huske, at den kendsgerning, at deres navne er indskrevet i menighedens bøger, ikke vil frelse dem. De må vise, at de er antaget af Gud som arbejdere, der ikke behøver at skamme sig. Dag for dag skal de opbygge deres karakter i overensstemmelse med Kristi anvisning. De skal blive i ham, idet de stadig øver tro på ham. Således vil de vokse op til fuldmodne mænd og kvinder i Kristus - sunde, glade og taknemmelige kristne, som Gud leder til et stadigt klarere og klarere lys. Hvis dette ikke bliver deres erfaring, vil de være imellem dem, hvis stemmer en dag vil løfte sig i den bitre klage: "Høsten er forbi, sommeren er endt og min sjæl er ikke frelst! Hvorfor flygtede jeg ikke til borgen for at søge lys? Hvorfor har jeg drevet spøg med min sjæls frelse og foragtet Nådens Ånd?" »Nær er Herrens dag, den store, den er nær og kommer hastigt.« Zef. 1,14. Lad os have evangeliets sko på vore fødder, rede til at marchere med et øjeblikks varsel. Hver time, hvert minut, er dyrebar. Vi har ikke tid til at tilfredsstille selvet. Overalt omkring os omkommer sjæle i synd. Hver dag er der noget at gøre for vore Herre og Mester. Hver dag skal vi vise sjæle hen til Guds Lam, som bærer verdens synd.

»Vær også I rede; thi Menneskesønnen kommer i den time, I ikke tænker jer.« Matt. 24,44. Bekend alle synder, får du lægger dig til hvile om aftenen, således gjorde vi i 1844, da vi ventede at møde vor Herre og nu er denne store begivenhed nærmere, end da vi først kom til troen. Vær I altid rede om aftenen og ved middagstid, for at I, når råbet lyder: "Se, brudgommen er der, gå ham i møde!" kan gå ud for at møde ham med jeres lamper gjort i stand og brændende, skønt I netop er blevet vækket af søvne. *Vejl f menigh bd 3 side 273-275*

»For intet har I fået det, for intet skal I give det«

(49) [Selvopofrelse er grundtonen i Kristi lære. Ofte omtales og indskræpes selvopofrelse i ord, som synes bydende, men det sker, netop fordi Gud ved, at der slet ingen anden mulighed gives, hvorpå menneskene kan frelses, end ved at borttage fra dem den selvskhed, som, hvis den næres, vil fordærve både sjæl og legeme.

Kristus blev fattig, for at vi skulle blive delagtige i »en evig fylde af herlighed.« 2kor 4,17 Vi må praktisere den samme selvopofrelse, som bevægede ham til at lide døden på korset for at gøre det mulig for menneskene at opnå evigt liv. I alle vore pengeudlæg bør vi søge at virke i harmoni med den plan, som blev lagt af ham, der er begyndelsen og enden til enhver kristen dåd.

Alle de midler, vi kan spare, skal bringes til Herrens forrådshus. Trængende, urørte missionsmarker venter på disse midler. Fra

mange lande hørtes kaldet: »Kom ud og hjælp os!« Vore menighedsmedlemmer burde være levende interesseret i missionen hjemme og ude. De, som ved selvopofrende bestrebelse er med til at hejse sandhedens fane på nye steder, vil høste store velsignelser. Midler, som sættes ind i en sådan gerning, vil give stort udbytte. Nye troende, som kommer til at glæde sig i lyset fra Guds ord, vil da på sin side yde af sine midler til forkyndelsen af sandheden blandt endnu andre.

Guds godhed med menneskene.

Gud skænker os regelmæssig, villig og overflødig af sine gaver. enhver jordisk velsignelse tilflyder os fra Herrens hånd. Tænk om Gud skulle slutte med at skænke os af sine gaver! Hvilket skrig om elendighed, ledelse og mangel ville der da ikke opstige fra jorden! Daglig står vi i behov af den aldrig svigtende fylde af Herrens godhed.

(50) Jorden skabtes og vedligeholdtes ved skaberens forbarmende kærlighed. Gud giver os alt det, vi har. Han kræver, at vi skal give en del af den overflod, han har skænket os, tilbage til ham. Tænk på hans omsorg for jorden, idet han sender regn og solskin til bestemte tider, så alt vækstliv kan trives. Han skænker sine gaver både til retfærdige og de ugudelige. Bør da ikke vi som modtagere af hans gaver vise vor taknemmelighed ved at yde af vore midler til hjælp for den lidende menneskehed?

Der er mange mennesker, som skal gøres bekendt med sandheden til Frelse. Den forlorne søn er langt borte fra faderhuset og nær ved at omkomme af hunger. Han har krav på vor medlidenhed. Da spørger du måske: "Hvorledes betragter Gud dem, som går til grunde i sine synder?" Se på Golgata. Han »gav sin søn, den enbårne, for at hver den, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv.« Joh 3,16 Tænk på Frelserens uforlignelige kærlighed. medens vi endnu var syndere, døde Kristus for at frelse os fra evig fortabelse. for denne hans uendelige kærlighed, hvormed han elskede dig, skal du bringe ham dit takoffer. Du skal give dig selv til ham. Din tid, dine talenter, dine midler - alt skal tilflyde verden som en kærlighedsstrøm til frelse for de fortabte. Jesus har gjort det muligt for dig at modtage hans kærlighed og ved et lykkeligt samarbejde med ham arbejde under denne kærligheds velgørende indflydelse. Han kræver af dig, at du skal bruge dit jordiske gods til uegennyttig tjeneste for ham, så hans værk for at frelse sjæle kan føres fremad med kraft. Han venter, at du skal vise dine evner udelt til hans gerning.

Ønsker du at bringe din ejendom i sikkerhed? Læg den da i hans hånd, som bærer korsfæstelsens naglemærker. (51) Hold den for dig selv, så vil det medvirke til den evige fortabelse. giv den til Gud og fra det øjeblik bærer den hans navnetræk. Den bliver stemplet med hans uforanderlighed. Ønsker du at have glæde af dit Gods? Brug det da til velsignelse for de lidende.

Verden behøver hjælp.

Værkets store omfang nødvendiggør, at Guds folk må vise uegennyttig offervillighed. I Afrika, i Kina, i Indien er der tusinder, ja millioner af mennesker, som ikke har hørt sandhedens budskab for denne tid. De må høre advarslen. Havets øer venter på oplysning om Gud. På disse Øer skal skoler oprettes, hvor elever kan få de fornødne forkundskaber til at overvære højere skoler og uddannes til missionsarbejdere for efter endt skolegang at vende tilbage til sine hjem på øerne og forkynde det Guds ord, de har modtaget.

Der er også meget at udrette i vort eget land. Der er mange byer, hvor virksomhed burde optages. evangelister bør søge at finde indgang på alle de steder, hvor søndagslovgivning og bibelundervisning i de offentlige skoler er brændende spørgsmål. På grund af at syvende-dags Adventisterne forsømmer at benytte disse forsynets anledninger, hindres sagen.

Herren har gjort os til sine husholdere. Han har betroet os sit gods med det for øje, at vi skal være tro i fordelingen deraf. Han opfordrer os til troskab i at give ham det, som er hans. Han har forbeholdt sig tienden som sin egen hellige del til hjælp i forkyndelsen af evangeliet overalt på jorden. Mine brødre og søstre, erkend og afstå fra jeres selvskhed og kom med jeres gaver og ofre til Herren. Giv ham også den tiende, som I ikke har betalt. Kom og bekend jeres forsømmelse. (52) Prøv dog Herren,

som han har sagt, I kan gøre. »Jeg vil true æderen for eder, så den ikke skal fordærve jordens frugt for eder; og vinstokken på marken skal ikke slå eder fejl, siger Herren Hærskarers Gud.« Mal. 3,11

Vor selvskhed en hindring for Guds sag.

Det er blevet vist mig, at der er dem, som ikke er trofaste i at betale tienden; denne burde punktlig føres til Herrens forrådshus, så at prædikanterne og missionærerne, som oplader skriften for folket og går fra hus til hus, må blive understøttet. Verdens evangelisme er blevet meget forsinket ved vor selvskhed. En del af dem, som bekender sig til at være kristne, fatter ikke, at evangeliets værk skal understøttes ved de midler, som Kristus har betroet dem. Penge behøves, så at de midler, Kristus har betroet dem. Penge behøves, så at det værk, som alt er påbegyndt overalt i verden, stadig kan føres fremad. Tusinder og atter tusinder omkommer i synden og det er mangelen på midler, som gør, at sandheden ikke kan blive forkyndt for hver æt, stamme, tungemål og folk. Missionærer står rede til at rejse ud som Herrens budbærere, men på grund af at der fattes midler i skatkammeret, kan de ikke sendes til de steder, hvor der er folk, som indtrængende har søgt om at få nogen til at undervise dem om sandheden.

Mange mennesker overalt på jorden længes efter at høre livets ord. Men hvorledes kan de høre, uden at der er nogen, som forkynder? Og hvorledes kan de som bliver udsendt til at undervise dem i skriften, leve uden at blive understøttet? Gud ønsker, at man skal have omsorg for hans arbejders liv. De er hans ejendom og han vanæres ved at se dem virke under forhold, som svækker deres helbred. Han vanæres også, når der ikke kan sendes arbejdere ud til trængende missionsmarker af mangel på midler.

(53) I stedet for at dadle generalkonferensens embedsmænd, fordi de ikke kan efterkomme de øgede opråb på mænd og midler, burde vore menighedsmedlemmer ved sit selvfornægtende liv og sine liberale gaver til Guds sags fremme vise, hvilken kraft Herrens sandhed besidder. lad vore søstre spare ved at afholde sig fra at udstyre sine klæder med kostbar pynt. Enhver unødigt udgift bør standses. Lad enhver familie føre tienden og gaverne til Herren.

Guds præster.

De, som i sandhed er omvendte, vil anse sig som Guds præster og de vil bruge de midler, Gud har betroet dem, til fremme for hans værk. Adlød man Kristi ord, ville der være tilstrækkelige midler i Herrens forrådshus til at afhjælpe værkets behov. Gud har betroet mænd og kvinder en overflod af midler til fuldbyrdelsen af sine nådige hensigter til menneskehedens bedste. Han opfordrer dem, som er sat til husholdere over penge, at ved hjælp af disse bespise de hungrige, klæde de nøgne og forkynde evangeliet for de fattige. Vi kan ikke udvikle en fuldkommen karakter uden selvopofrelse.

Aldrig har der været en vigtigere tid i vort værks historie end nu. Budskabet i det tredje kapitel i Malakias' bog lyder for os med formaningen om at være ærlige i vort forhold til Herren og hans sag. Mine brødre, de midler I bruger til køb og salg og til egen vinding, vil blive jer til forbandelse, hvis I nægter at betale Herren det, som er hans. De midler, Herren har betroet jer til værkets fuldbyrdelse, bør benyttes til kundgørelsen af evangeliet i alle dele af verden.

Vi er Kristi vidner og må ikke lade (54) verdslige interesser eller gøremål lægge beslag på vor tid og opmærksomhed. »Søg først Guds rige og hans retfærdighed.« Matt 6,33. Kristus hengav sig villig og frejdig til fuldbyrdelsen af Guds vilje. Han var lydig lige ind i døden, ja til og med korsets død. Skal vi i lyset af alt det, han har gjort, anse det som en genfordighed at fornægte os selv? Skal vi unddrage os fra delagtigheden i Kristi lidelser? Hans død burde sætte hele vort væsen i bevægelse, gøre os villige til at hellige os selv og alt det, vi har, til hans værk. Når vi grunder på alt det, han har gjort for os, burde vort hjerte fyldes med taknemmelighed og kærlighed og vi burde give afkald på al selvskhed. Er der nogen pligt, som Hjertet kan nægte at udføre, når det påvirkes af Kristi kærligheds fængslende indflydelse?

Bør vi ikke fornægte os og gøre alt det, vi formår, for at fremme Guds nådeværk på jorden? Kan vi betragte den guddommelige nedlænning, den lidelse, Guds søn udstod for os, uden at fylde med ønsket om at få en anledning til at opofre noget for ham. Han forlod sit himmelske hjem for at frelse os. Skal vi så ikke blive hans underhyrder og søge efter det bortkomne og tabte? Bør ikke vort levned afspejle hans guddommelige ømhed og medlidenhed?

Herren ønsker, at hans folk skal være betænksomme og omsorgsfulde. Han vil, at de skal være sparsommelige i alt. Kunne arbejderne på de udenlandske missionsfelter blot råde over de midler, som bliver brugt til kostbare møbler og til personlig prydelser, så ville Kristi evangelium blive forkyndt på mange flere steder.

Det er ikke muligt for alle at give store gaver; ej heller kan alle udføre store gerninger, glimerne heltebedrifter; men alle kan lære at fornægte sig og alle kan lære at åbenbare Kristi uselviske sindelag. En del kan (55) bringe store gaver til Herrens forrådshus, andre kun en skærv, men hver gave, som skænkes i oprigtighed, er velbehagelig for Herren.

Vi beder indstændig om at få de penge, som bruges til unødige ting. Mine brødre og søstre, brug ikke jeres midler til indkøb af genstande, I ikke trænger. I kan måske tænke, at disse småsummer ikke beløber sig til stort, men husk, at mange bække små gør en stor å. Stands ethvert ødselt forbrug af penge. Skaf jer ikke noget med vare det for øje at glimre. Jeres midler kan tjene til at frelse sjæle. Lad alle være med til at give systematisk. En del magter ikke at give betydelige summer, men alle kan lægge lidt til side hver uge for Mesteren. Giv også børnene anledning til at gøre sin del. Forældre bør oplære børnene til at spare sine skillinger, så de kan have noget at give til Herren. Evangeliets forkyndere skal underholdes ved selvfornægtelse og opofrelse. Ved Guds børns selvfornægtelse vil andre mennesker blive vundet for troen og disse vil igen forøge de offergaver, som gives for at fremme Herrens værk.

Umiskendelige tegn viser os, at verdens ende er nær. Vejen må beredes for fredsfyrstens komme. Lad ikke menighedens medlemmer klage over, at de så ofte formaner til at give til Guds sag. Hvad er det, som gør de mange opråb nødvendige? Er det ikke netop den hurtige fart, hvormed missionsvirksomheden udbreder sig? Skal vi vægre os ved at give og således forsinke virksomhedens vækst? Skal vi glemme, at vi er Guds medarbejdere? Enhver menighed bør bede Gud om større fromhed og gavmildhed. Brødre og søstre, bed ikke om, at virksomheden skal begrænses. Så længe som der er sjæle at frelse, bør vor interesse for evangeliets frelsende gerning aldrig aftage. Menigheden kan ikke formindske sine bestræbelser uden at fornægte mesteren. Alle kan ikke rejse til udlandet som missionærer, (56) men alle kan fremme den udenlandske mission ved at give af sine midler.

Arbejde bør optages på nye missionsfelter og I må hjælpe os. Skal vi foragte kaldet til at forkynde evangeliet og således gå glip af de goder, som følger med kaldet? Skal Guds folk blive skodesløse og ligegyldige nu og vægre sig ved at give af sine midler til fremmelsen af hans sag? Kan de gøre det uden at afskære sin forbindelse med ham? De tror måske, at de derved kan spare; men det er en skæbnesvanger sparsommelighed, som skiller dem fra Gud.

Brødre og søstre, I er kommet for langt hen i tiden til at vie al jeres tid og styrke til selvnydelse. Måtte I ikke stå blottet for den himmelske skat på verdens sidste nådedag. Søg at fremskynde korsets sejr, søg at oplyse sjæle, arbejd for jeres medmenneskers frelse og jeres gerning vil bestå i den vanskelige ildprøve.

Enhver sand selvforsagende arbejder for Gud er villig til at ofre både penge og kræfter på andre. Kristus siger: »Den, som elsker sit liv, mister det og den, som hader sit liv i denne verden, skal bevare det til evigt liv.« Joh 12,25 Ved sine alvorlige og forstandige bestræbelser for at hjælpe dem, som trænger hjælp, åbenbarer den sande troende sin kærlighed til Gud og sine medmennesker. Måske mister han sit liv i tjenesten; men når Kristus kommer for at hente sine efterfølgere, vil han finde det igen.

Brødre og søstre, anvend ikke megen tid og mange penge på jer selv bare for udseendets skyld. De, som gør det, må lade meget stå ugjort, som ville være til trøst for andre og skænke nyt mod til deres eget trætte hjerte. Vi behøver alle at lære, hvorledes vi bedst skal benytte enhver anledning, vi får, til at (57) bibringe andre lys og håb. Hvordan kan vi benytte disse anledninger, når vore tanker optages helt med os selv! Den, som ser mest på sit eget, mister utallige anledninger til at gøre det, som ville blive til velsignelse både for ham selv og andre. En Kristi tjener bør under enhver omstændighed spørge sig selv: »Hvad kan jeg gøre for at hjælpe mine medmennesker?« Når han har gjort sit bedste, overlader han resultatet til Gud.

Gud har sørget for, at vi skal nyde en glæde, som både rige og fattige kan få, nemlig den glæde, der findes i at opelske renhed i tanke og uselviskhed i arbejde, den glæde, som findes i at tale trøstefulde ord og at øve ædle gerninger. Gennem dem, som udfører en sådan tjeneste, strømmer der velsignelse fra Kristus til mennesker, hvis liv er formørket ved mange sorger.

Du vil måske blive fristet til at sætte dine penge i jordegods. Dine børn vil måske råde dig til at gøre noget sådant. Men kan du ikke vise dem en bedre vej? Har ikke Gud betroet dig disse penge, for at du skulle bruge dem viseligt, sætte dem ud på renter, så at når herren kommer, han må finde, at talenterne har fordoblet sig? Fatter du ikke, at han vil, at du ved dine midler skal hjælpe til med opførelsen af forsamlingshuse og sanatorier?

Vi må nu skatte sjæle højere end penge. Hvis du ved om nogen gerning i verden, der er bedre end den at frelse de fortabte, en gerning, som vil give større udbytte af de anbragte midler, så lad os så få det at vide, at også vi kan sætte os ind i den.

Jeg frygter for, at vore søskende ikke fatter, hvor betydningsfuldt Guds værk er. Fra en, til hvem jeg skrev om penge, fik jeg følgende svar: "Jeg modtog dit brev, hvori du beder mig om at låne dig penge. Men da der var et stykke land, som børnene mente, det var fordelagtigt for mig at købe, (58) satte jeg mine opsparede skillinger i denne jordejendom." Hvor meget bedre ville det ikke have været for denne bror at anbringe sine midler i nye sanatorier, hvorfra der udgår vidnesbyrd om sandheden for denne tid, eller i skoler, hvor ungdommen kan stilles under gunstige forhold og blive uddannet til missionærer for Gud.

Brødre og søstre, giv jeres midler til oprettelsen af kristelige missionsanstalter, hvorfra sandhedens lys kan skinne ud og føre sjæle til Gud. En sjæl, som giver sig helt til Gud, bliver en missionær for ham og vil vinde andre for Frelseren.

Gud selv lagde planerne til fremme af sit værk og han har betroet sine tjenere med et overflødighed af midler, så at når som helst han gør et opråb om hjælp, de da kan sige: "Herre! dit pund har kastet af sig ti pund."

Om de, som er sat til husholdere over Guds midler, vil være tro i at forære pengene, som er lånt dem, til Herrens forrådshus, vil hans sag hurtig udbrede sig. Mange sjæle vil antage sandheden og dagen for Kristi genkomst vil blive påskyndet. mænd og kvinder skal komme i berøring med arbejdere, som er oprigtige, alvorlige og helhjertede, som virker for sjæle som dem, der må aflægge regnskab for Gud. Alle, som er blevet delagtige i nogen grad af den apostolske ånd, vil føle sig forpligtet til at blive missionærer for Gud. Dersom de er oprigtige og rodfæstede i troen og ikke vil sælge sin Herre for ussel vinding, men i stedet altid anerkende Guds overhøjhed og ledelse, vil Gud berede vejen for dem og udgyde store velsignelser over dem. Han vil hjælpe dem til at fremholde hans godhed, kærlighed og nåde for verden. Og Herrens herlighed skal slutte deres tog. Der vil blive glæde i (59) himlen og glæde, ren, himmelsk glæde, vil fylde arbejdernes hjerte. For den sags skyld at frelse sjæle vil de være villige til at opofre både tid og kræfter og deres hjerte vil fyldes med kærlighed og taksigelse. Forvisningen om Guds nærværelse vil lutre og forædle deres livserfaring og berige og styrke dem. Guds nåde vil blive åbenbaret i deres gerning og sejre, idet de vinder sjæle for Kristus.

På denne måde skal Guds sag på jorden føres frem til sejr. De trofaste husholdere må bringe tienden til Herrens forrådshus, så at missionærer kan blive udsendt til alle verdensdele. Menigheden på jorden må yde Gud sin tjeneste ved

selvfornægtelse og opofrelse. Således vil Herrens værk fremmes og de mest glimrende sejre vindes.

Kærlighed til de fortabte førte Kristus op på Golgatas kors. Kærlighed til faldne mennesker vil bevæge os til at fornægte og opofre os for at bidrage til at frelse dem som er fortabt. Og når Kristi Efterfølgere giver herren hans eget tilbage, samler de sig skatte, som bliver deres, når de hører ordene: »Vel, du gode og tro tjener!... gå ind til din herres glæde!« hans, »som for den glæde, som ventede ham, led tålmodig korset, uden at agte vanæren og nu sidder på højre side af Guds trone.« Matt 25, 21; Heb 12,2. Glæden over at se sjæle evig frelst vil blive den belønning, alle de får, som følger i Forløserens fodspor.

»Han, som ikke sparede sin egen søn, men gav ham for os alle, hvorledes skal han kunne andet end give os alle ting med ham? Rom 8,32

Det er et dyrebart offer, himmelens Herre gav. Guds godhed blev udøst i fuldeste (60) mål; det var umuligt for Gud at give en større Gave. Han elskede verden så højt, »at han gav sin søn, den enbårne, for at hver den, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv.« Joh 3,16 Hvorfor yder vi ham ikke større tak? vor tak er som et svagt bølgeslag på overfladen sammen lignet med den flodbølge af kærlighed, som vælder ud mod os fra vor Fader i himmelen.

Tegnene, som bebuder Kristi genkomst, går hurtig i opfyldelse. Skal vi lade menneskene være i uvidenhed om de vigtige begivenheder, som forestår og lade dem gå den frygtelige dag i møde uforberedte? Vor himmelske Fader gav et fyldestgørende offer til forsoning for verdens synd. Skal så de, som bekender sig til at elske Gud og holde hans bud, være ligegyldige med hensyn til sjæles Frelse? Nej og atter nej! Det kan de umulig være.

De som har modtaget den nærværende sandheds lys, bør med utrættelig iver bestræbe sig på at lade det skinne for dem, som sidder i mørke. Ved gudhengivne bestræbelser, ved selvfornægtelse og opofrelse skal de virke i den styrke, som Israels Gud forlener dem med. Budskabet skal forkyndes i fjerne lande; det skal kundgøres for indbyggerne i vort lands egne stæder og byer. De trætte og besværede længes efter det sandhedens budskab, som kan give dem hvile og fred i Kristus. Hvem vil gå med budskabet til dem, som endnu ikke har hørt det? Hvem vil søge den Herrens glæde og herlighed, som den får, der fører syndere til ham, som gav sit liv til et sonoffer for hver sjæl? Hvem vil vise menneskene hen til Frelseren som det »Guds Lam, som bar verdens synd«? Joh 1,29 *Vidnesbyrd 9. bd side 31-40.*]

Sektion to - Litteraturen bruges Vore skrifter

(61) [Det sidste evangeliske budskabs store vidunderlige værk skal nu udføres, som det aldrig er blevet før. Verden skal modtage lyset fra sandheden gennem *den* evangeliserende tjeneste, ordet i vore bøger og blade udfører. Vore skrifter skal vise, at alle tings ende er nær. Det er blevet mig pålagt at sige til vore forlag: "Løft banneret! Løft det højere op! Forkynd den tredje engels budskab, så det kan blive hørt overalt i verden. Det må kunne ses, at det er »de hellige der holder fast ved Guds bud og troen på Jesus.« Åb. 14,12. Lad vor litteratur bringe budskabet som et vidnesbyrd for hele verden."]

Vore arbejdere bør nu opmuntres til at være mest opmærksomme på de bøger der omhandler beviserne for vor tro - bøger, der underviser i Bibelens læresætninger og som vil berede et folk til at bestå de prøvende tider, der ligger foran os. Når vi har ført et folk til sandhedens lys ved bibelstudium under megen bøn og en forstandig brug af vore skrifter, skal vi lære dem at blive arbejdere for ordet og læren. Vi skal opmuntre dem til at udbrede de bøger, der behandler de bibelske emner - bøger hvis undervisning vil berede et folk til at bestå, idet deres lænder er omgjordede med sandhed og deres lamper brænder.

Vi har hidtil sovet, når det gælder det værk, (62) der kunne have været udført ved udbredelsen af grundigt udarbejdet litteratur.

Lad os nu ved forstandig brug af blade og bøger prædike ordet med fornyet energi, for at verden må forstå det budskab, som Kristus gav Johannes på øen Patmos. Ethvert forstandigt menneske, som bekender Kristi navn, bør give dette vidnesbyrd: "Alle tings ende er nær, bered dig til at møde din Gud."

Vore skrifter skal udbredes overalt. De bør udgives på mange sprog. Den tredje engels budskab skal gives gennem dette medium og ved den levende forkynder. Vågn op, I der tror på sandheden for denne tid! Det er jeres pligt nu med alle til rådighed stående midler at hjælpe dem, der forstår sandheden, til at forkynde den. Nogle af de penge, der kommer ind ved salget af vore skrifter, bør bruges til at forøge vore muligheder for at fremstille mere litteratur, der kan åbne blindes øjne og bryde hjertets ny jord.

Der er fare for, at man går så højt op i forretningsforetagender og bliver så optaget af verdslige gøremål, at renheden og kraften i Gud ord ikke får indpas i livet. Kærlighed til handel og vinding bliver mere og mere fremherskende. Mine brødre, lad jeres sjæle gennemgå en sand omvendelse. Hvis der nogen sinde har været en tid, hvor vi havde brug for at forstå vort ansvar, så er det nu, hvor sandheden snubler på gaden og ærlighed ikke er i kurs. Satan er kommet ned med stor magt, for at arbejde med al uretfærdighedens forførelse over for dem, der fortabes. Alt, hvad der kan røkes, vil blive rystet og de ting, der ikke kan røkes vil bestå. Herren kommer meget snart og vi går ulykkescener i møde. Satans redskaber arbejder, skønt de ikke kan ses, på at ødelægge menneskeliv. Men hvis vore liv er skjult med Kristus i Gud, vil vi få hans nåde (63) og frelse at se. Kristus kommer for at oprette sit rige på jorden. Vor tunge bør helliges og bruges til at herliggøre ham. Lad os arbejde nu, som vi aldrig har arbejdet før. Vi bliver formanet til at »træde frem, hvad enten det er belejligt eller ubelejligt«. 2.Tim. 4,2. Vi må finde anledninger til at forkynde sandheden. Vi må udnytte hver eneste anledning til at føre sjæle til Kristus.

Som et folk må vi omvende os på ny og hellige vore liv til at forkynde sandheden, som den er i Jesus. Medens vi arbejder med at udbrede vore skrifter, kan vi med et varmt og bankende hjerte tale om Frelserens kærlighed. Gud alene har magt til at tilgive synder. Hvis vi ikke bringer dette budskab til de uomvendte, vil vor forsømmelighed blive årsag til deres ødelæggelse. Vore blade indeholder velsignede sjælevindende bibelske sandheder. Der er mange, der kan hjælpe til med at sælge vore tidsskrifter. Herren kalder os alle til at søge at frelse fortabte sjæle. Satan arbejder på at føre endog de udvalgte vild og nu er tiden kommet for os til at virke med årvågenhed. Folk må gøres opmærksomme på vore bøger og blade. Evangeliets nærværende sandhed skal uden tøven bringes til vore byer. Skal vi ikke stå op og udføre vore pligter?

Hvis vi gør Jesu liv og lære til vort studium, vil enhver hændelse kunne underbygge et skriftsted til en prædiken, der vil gøre indtryk. Det var på denne måde, Frelseren prædikede evangeliet i byer og ødemarker og medens han talte svulmede den lille gruppe, der lyttede til ham, op til en stor skare. Nutidens evangelister skal være Kristi medarbejdere. De har lige så bestemt som de første disciple fået denne forsikring: »Mig er givet al magt i himmelen og på jorden. Gå derfor hen og gør alle folkeslagene til mine disciple, idet I døber dem i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn og idet I lærer dem at holde alt det, som jeg har befalet jer. (64) Og se, jeg er med jer alle dage indtil verdens ende.« Matt. 28,18-20.

Det arbejde, som Guds folk skal udføre, bliver fremholdt i disse inspirerede ord: »Se, jeg sender min engel for dit åsyn,« han skal bane vejen for dig; der er en røst af en, som råber i ørkenen« »Ban Herrens vej, gør hans stier jævne!« Mark 1,2-3. »Se min Tjener, ved hvem jeg holder fast min udvalgte, hvem jeg har kær! På ham har jeg lagt min Ånd, han skal udbrede ret til Folkene..... Han udbreder ret med Troskab, vansmægter, udmattes ikke, før han får sat ret på jorden; og fjerne strande bier på hans Lov.« Es. 42,1-4.

Gud indbyder alle mennesker til en fuldstændig undersøgelse af hans lovs krav. Hans ord er helligt og vidtrækkende. Sandhedens sag skal gå fremad ligesom en lampe, der brænder. Alvorligt studium af Guds ord vil åbenbare sandheden. Synd og uret vil

ikke finde støtte, men Guds lov vil blive forsvaret. »Så siger Gud Herren, som skabte og udspændte Himlen, udbredte jorden med dens grøde, gav folkene på den åndedræt og dem, som vandrer der, ånde. Jeg, Herren, har kaldet dig i retfærd og grebet dig fast om hånd; jeg vogter dig og jeg gør dig til folkepagt, til hedningelys for at åbne de blinde øjne og føre de fangne fra fængslet, fra fangehullet mørkets gæster.« vers 5-7. Kristne skal søge deres lys i Guds ord og derefter i tro gå ud og bringe lyset til dem, der sidder i mørke. *Vejlfmenigh* bd 3 side276-278] *Sanatoriet, Californien, den 24.maj 1908.*

Udbred litteraturen

En del af denne sag blev for første gang udgivet i 1908 (65) [Natten til den 2. marts 1907 blev mange ting åbenbart mig angående værdien af vore skrifter og den nærværende sandhed og om de små anstrengelser, vore brødre og søstre i menighederne gør for deres udbredelse.

Det er flere gange blevet vist mig, at vore trykkerier nu burde være konstant beskæftigede med at udgive lys og sandhed. Dette er en tid med åndeligt mørke i verdens kirker. Uvidenhed om guddommelige ting har skjult Gud og sandheden for blikket. Ondskabens magter vokser i styrke. Satan smiger sine medarbejdere med, at han vil gøre en gerning, der vil besnære verden. Medens menigheden er delvis uvirksom, er Satan og hans herskare i stærk aktivitet. De bekendende kristne samfund omvender ikke verden, for de er selv fordærvede af egoisme og stolthed og har brug for at mærke Guds kraft til at omvende i deres midte, før de kan lede andre til et renere og højere ideal.

En opmuntrende erfaring

Jeg tilbragte eftermiddagen den 2.marts i rådslagning med broder og søster S.N. Haskell. Vi talte om arbejdet i Oakland og deres planer om at rejse østpå for at tilbringe nogen tid i South Lancaster. Efter denne sammenkomst var jeg træt og gik tidligt til ro. Jeg led af reumatisme i venstre side og kunne ikke finde hvile på grund af smerten. Jeg vendte mig fra side til side, idet jeg prøvede at finde lindring for lidelsen. Det gjorde ondt i hjertet, hvilket ikke var noget godt varsel for mig. Endelig faldt jeg i søvn.

Omkring klokken halv ti forsøgte jeg at vende mig og da jeg gjorde dette, opdagede jeg, at mit legeme var fuldstændig (66) fri for smerte. Medens jeg vendte mig fra side til side og bevægede mine hænder erfarede jeg en usædvanlig frihed og lethed, som jeg ikke kan beskrive. Rummet var fyldt med lys det mest vidunderlige milde himmelblå lys og det forekom mig, som om jeg var i himmelske væseners arme.

Dette ejendommelige lys havde jeg før oplevet i perioder med særlig velsignelse, men denne gang var det tydeligere og gjorde et dybere indtryk og jeg følte en sådan fred, en fred så fuld og rig, at det ikke kan udtrykkes med ord. Jeg satte mig op og så, at jeg var omgivet af en lysende sky, der var hvid som sne og havde et mørkt rosa farveskær i kanten. Den blideste, herligste musik fyldte luften og jeg genkendte musikken som englesang. Da sagde en stemme til mig: "Frygt ikke, jeg er din Frelser. Helligengle omgiver dig."

"Da er dette himmelen," sagde jeg, "og nu kan jeg hvile. Jeg skal ikke bringe flere budskaber eller tåle flere forkerte fremstillinger. Nu bliver alt let og jeg skal have fred og hvile. Oh, hvilken usigelig fred der fylder min sjæl! Er dette virkelig himmelen? Er jeg et af Guds små børn og skal jeg altid eje denne fred?"

Stemmen svarede: "Det arbejde er endnu ikke fuldført." Atter faldt jeg i søvn og da jeg vågnede, hørte jeg musik og jeg ønskede at synge. Nogen gik forbi min dør og jeg tænkte på om vedkommende så lyset. Efter nogen tids forløb svandt lyset, men freden blev tilbage.

Lidt senere faldt jeg i søvn igen. Denne gang syntes jeg, at jeg var i et rådsmøde, hvor vort arbejde med bøgerne blev drøftet. Flere af vore brødre var til stede. Lederne i vort arbejde, ældste Haskell og hans hustru rådførte sig der med hverandre og med brødrene (67) om udbredelsen af vore bøger, traktater og blade.

Ældste Haskell fremførte stærke grunde til, hvorfor de bøger, der indeholdt den kundskab, der var blevet givet til søster White, - bøger der indeholdt det særlige budskab, som skal forkyndes for verden i denne tid - burde blive mere frit udbredt. "Hvorfor," spurgte han, "sætter vort folk ikke større pris på de bøger, der har det guddommelige præg og lader dem få en større udbredelse? Hvorfor gøres der ikke noget specielt for de bøger, der indeholder advarslerne angående Satans virksomhed? Hvorfor gør vi os ikke større anstrengelser for at udbrede de bøger, der klargør Satans planer for at modarbejde Guds værk, afslører hans hensigt og udpeger hans bedrag? De moralske onder ved hans bedrag må fjernes ved at åbne menneskenes øjne, så de kan erkende forholdene og farerne i vor tid og gøre sig flittige anstrengelser for at gribe troen på Kristus og hans retfærdighed."

Et sendebud fra himlen stod midt iblandt os og talte advarende og belærende ord. Han fik os til klart at forstå, at evangeliet om riget, som verden må have for ikke at forgå, samt det budskab, der findes i vore allerede udgivne skrifter og i dem, der vil følge, bør udbredes blandt folk nær og fjern. *Vejlfmenigh* bd 3 side279-281]

Faren ved den spekulative granskning.

[Det sandhedens budskab, som Gud vil skal forkyndes for jordens beboere på denne tid, er ikke det samme som det, Verdens lærde vil meddele menneskene; thi disse mænd kommer ofte ad forskningens vej til fejlagtige slutninger og i sit studium af de mange forskellige forfattere bliver (68) de begejstrede for teorier, som er af satanisk oprindelse. Satan kommer til menneskene i en lysets engels skikkelse og fører dem ind i studiet af emner, som synes meget interessante og forbundet med videnskabelig problemer. I sine efterforskninger angående disse emner kommer de vildledende slutninger og til at støtte forførreriske ånder, som har til opgave at forme nye teorier, der fører menneskene bort fra sandheden.

Der er fare for, at vore prædikanter, lærere og redaktører vil føre ind i deres argumenter i foredrag og skrifter falske opfattelser, som de har hentet ud af bøger, de har læst, i den mening, at de i det væsentlige stemmer overens med Guds Ånds lære. Bogen *Living Temple* er et eksempel herpå, idet forfatteren erklærede i sit forsvar for den, at dens lære var den samme som den, der forefindes i søster Whites skrifter. Atter og atter kommer vi til at kæmpe imod indflydelse af mænd, som gransker videnskaber af satanisk oprindelse og hvor igennem Satan virker for at tilintetgøre troen på Guds og Kristi tilværelse.

Faderen og sønnen har hver for sig en personlighed. Kristus erklærede: »Jeg og Faderen, vi er ét.« Joh 10,30 Dog var det Guds søn, som kom til verden i menneskeligt kød. Han lagde sit fyrstelige skrud og sin kongekrone til side og påtog sig menneskenaturen, for at menneskene ved hans evige offer kunne blive delagtige i den guddommelige natur og fly »fra fordævelsen i verden, som kommer af lysten«.

Kristus blev fristet i alt i lighed med os, men aldrig påtog han sig at udtale en spottende dom mod fristeren. Han mødte enhver fristelse med et Herrens ord. »Det står skrevet« var hans mægtige våben. Som Kristi repræsentanter må vi afværge ethvert af fjendens angreb med det levende Guds ord. (69) Aldrig må vi tillade os at følge i slangens spor ved at bruge hans videnskabelige argumenter. Satan kan aldrig sejre over det Guds barn, som gør Herrens ord til sit værn.

Vor Rådgiver gav os det bestemte indtryk, at det folk, som holder Herrens Sabbat, må helliges ved sandheden og at sandheden altid må have første plads. Vi må ikke glemme, at Satan endnu lever og øver sin forførriske magt gennem falsk videnskab.

Kristus var himlens Majestæt, Livets Fyrste; alligevel forringende han sig og blev menneske og al Guds lov lydige. Jesus gik den samme vej, som enhver af hans efterfølgere må gå og fremstod efter sin prøvetid ren og uplettet af synd. Han er vort eksempel i alt.

Kristi første ankomst og hans livsgerning på jorden skænkes ikke nok studium. Han levede et selvopofrende liv, et liv, hvori alle de ædle egenskaber, sandheden er i besiddelse af, kom til

syne. Han levede således, at han i ord og gerning kunne blive til velsignelse for menneskene.

Kolportagen et ædelt arbejde.

Trykningen af bøger er et stort og godt arbejde; men det har ikke altid indtaget den høje og hellige stilling, Gud havde til hensigt, at det skulle, fordi selvet har fået for stor plads i enkeltes bestræbelser, som har været beskæftiget med det.

Bogvirksomheden bør være et middel, hvorved lyset i den nærværende sandhed hurtig skal åbenbares for verden. De skrifter, som udsendes fra vore forlagshuse i denne tid, bør være af den beskaffenhed, at de fastslår ethvert trospunkt, der er bygget på Guds ord og Åndens åbenbarelses.

Den sandhed, som Gud i disse sidste dage har givet sit folk, burde gøre dem så rodfæstede i ordet, at de vil forblive tro, om også nogen kommer ind i (70) menigheden og forkynder falske lærdomme. Det Guds ord, som har stået urokkelig under alle fjenders anfald i over et halvt århundrede, må fremdeles være Guds folks tillid og trøst.

Vort strenge, selvopfrende liv vil for udenforstående være det bedste vidnesbyrd om, at vi har Guds ords sandhed. Vi må ikke drive spot med vor tro, men altid have Jesus som vort eksempel for øje, - han, som trods det at han var himlens fyrste, nedlod sig til at leve et selvfornægtende og selvopfrende liv vil for udenforstående være det bedste vidnesbyrd om, at vi har Guds ords sandhed. Han hævdede retfærdigheden af sin Faders ord. Lad os alle bestemme os for, at vi vil gøre vort bedste, så vore gode gerninger må skinne som et lys i verden.

Samdrægtighed og fremskridt.

Der bør være fuldstændig enighed vedrørende de planer, som lægges for udgivelsen af vore bøger og blade, så at det lys, de indeholder, hurtig må spredes blandt de navnkristne og blandt verdslige. Vi kunne have solgt mange flere af vore bøger, end vi hidtil har gjort.

Vore prædikanter burde formane menighedens medlemmer til at tage fat på missionsgerningen, så sandheden kan have fremgang. »Stå op, bliv lys! Thi dit lys kommer og Herrens herlighed opgår over dig; thi se mørke dækker jorden og mulm folkene, men over dig skal Herren opgå og over dig skal hans herlighed åbenbare sig og folkefærd skal vandre til dit lys og konger til den glans, som er opgangen over dig.« Es 60,1-3 Samdrægtighed og kærlighed vil udrette store ting for de troende. Vil ikke vore menigheder vågne op og forkynde det sidste advarselsbudskab for verden?

Bøger til hjælp for vore institutioner.

Kristi lignelser er en bog, som anbefaler sig selv og den har udført en god gerning. Idet man har (71) solgt den og hensigten med dens salg blev omtalt, er penge kommet ind til afbetalingen af gælden på vor skoler. Men af større betydning er det, at mange har høstet velsignelse ved at grunde på de sandheder, bogen indeholder; og mange andre vil ligeledes blive velsignet ved dens læsning.

Bogen *I den store Læges fodspor* kan udføre en lignende gerning for vore sanatorier og sundhedsanstalter, som *Kristi lignelser* har gjort for vore skoler. Denne bog indeholder visdom fra den Store Læge. Det har været mig en hellig glæde at kunne give mit arbejde på disse bøger til Guds sag. Der burde lægges vel udtænkte planer og gøres ihærdige bestræbelser i fremtiden for at forøge disse bøger salg.

Afbetalingen af gældsbyrder.

Gud vil, at vi skal lære noget af vore forbigangne fejl. Det er ikke efter hans behag, at hans institutioner, skal være behæftet med gæld. Vi er kommet til den tid, da vi må styrke sagen ved ikke at bruge penge til opførelsen af store og kostbare bygninger. Vi må ikke begå de samme fejl som før og komme i endnu større gæld. Vi bør hellere søge at afvikle den gæld, som endnu trykker vore institutioner. Vore søskende i menighederne kan hjælpe i denne sag, om de vil. De, som Herren har betroet midler, kan sætte sine penge ind i Guds værk uden renter eller til lave renter og tillige støtte sagen med frivillige gaver. Herren forlanger af jer, at I med et glad hjerte skal give ham tilbage en del af det gods, han har lånt jer, så at I kan være hans husholdere.

En anden fremstilling af bogvirksomheden.

Siden overværede vi flere lejr møder og større møder blandt menighederne, hvor prædikanterne omtalte tidens farer og (72) vigtigheden af, at vi tog fat på virksomheden med udbredelsen af vor litteratur. Som svar på denne deres henstilling kom søskende frem og købte mange bøger. Nogle købte få, andre købte et stort antal. De fleste betalte med det samme, enkelte fik det ordnet så, at de kunne betale senere.

Da bøgerne blev solgt billigt (Prisen på en del var nemlig nedsat for anledningen), blev mange solgt også en del til udenforstående. De sagde: "Disse bøger indeholder måske en budskab til os. Folk her er villige til at opofre noget, for at vi kan skaffe os dem og vi kan købe dem til os selv og vore venner."

Men enkelte af vore egne var misfornøjet. En sagde: "Der må sættes en stopper for denne virksomhed, ellers vil vor forretning blive ødelagt." Da en bror bar sine bøger bort, lagde en kolportør hånden på hans skulder og sagde: "Hvad skal du gøre med så mange bøger?" Netop da hørte jeg vor rådgiver sige: "Forbyd dem ikke. Dette er en gerning, som må gøres. Verdens end er nær. Meget af den tid, vi burde have benyttet til udbredelsen af disse bøger, er helt forspildt. Sælg dem overalt. Lad dem blive spredt som løvet om høsten. Denne gerning må ikke hindres af nogen, men fortsætte. Sjæle dør uden kendskab til Kristus. Lad dem få at høre budskabet om hans genkomst i himmelens skyer."

En del af arbejderne vedblev dog at se bekymret ud. En klynkede og sagde: "Disse brødre gør vor forlagsvirksomhed uret ved at købe disse bøger til nedsat pris; og desuden berøver de os en del af de indtægter, hvorved vi kan holde arbejdet gående" Røsten svarede: "Du lider intet tab. De arbejdere, som køber bøger til nedsatte priser, (73) kunne vanskelig sælge dem, hvis dette såkaldte offer ikke blev gjort. Mange køber nu til sine venner såvel som til sig selv, som under andre omstændigheder ikke ville tænke på at gøre det."

En advarsel.

Derpå blev det antydnet for ældste Haskell, at han i sin iver for at forsyne folk med sine gode bøger og overbevise søskende om, at bøgerne var mere værd, end de kostede og at alle burde give dem en større udbredelse, solgte sine bøger for billige og derved gjorde sin egen byrde for tung at bære.

Vor rådgiver sagde: "Bøgerne bør sælges så fordelagtig, at forfatteren ikke står med tommer hænder og forlaget kan have et passende overskud til forretningens drift."

En lignelse til overvejelse.

»Thi himlens rige er som en Husbond,« erklærede Kristus, »som gik ud tidlig om morgnen for at leje arbejdere til sin vingård. Og da han var blevet enig med arbejderne om en penning om dagen, sendte han dem bort til sin vingård. Og han gik ud ved den tredje time og så andre stå ledige på torvet og til dem sagde han: Gå også I bort til vingården og hvad ret er, vil jeg give eder. Og de gik afsted.

»Atter gik han ud ved den sjette og den niende time og gjorde ligeså. Og han gik ud ved den ellefte time og fandt andre stående der og han sagde til dem: Hvorfor står I her ledige hele dagen? De sagde til ham: Fordi ingen har lejet os. Han sagde til dem: Gå også I bort til vingården! (74) Men da det var blevet aften, sagde vingårdens Herre til sin forvalter: Kald arbejderne frem og giv dem deres løn; begynd med den sidste og slut med den første! Så kom de, som var lejet ved den ellefte time og fik hver sin penning.

»Men da de første kom, tænkte de, at de skulle få mere; men de fik hver sin penning, de også. Men da de fik den, knurrede de mod husbonden og sagde: Disse sidste har bare været her en time og du har gjort dem lige med os, som har båret dagens byrde og hede. Men han svarede en af dem og sagde: Min ven! jeg gør dig ikke uret; blev du ikke enig med mig om en penning? Tag dit og gå! Men jeg vil give denne sidste ligeså meget som dig. Eller har jeg ikke lov til at gøre med mit, hvad jeg vil? eller er dit øje ond, fordi jeg er god? Således skal de sidste blive de første og de første de sidste; thi mange er kaldte, men få er udvalgte.« Matt 20, 1-16

Herlig vil jeres nådeløn blive, som i enfoldig tro og kærlighed, har virket for Gud. Værdien af den tjeneste, vi yder Gud, måles

efter den ånd, hvori den bliver udført, hellere end efter timer, vi anvender i tjenesten.

Lys for alle.

Det er mit inderlige ønske, at det sandhedslys, som mine bøger indeholder, må skinne for så mange som mulig; thi Gud har sendt budskabet til alle. Disse bøger indeholder dyrebare vejledning for dem, som vil leve et kristeligt liv. Jeg tør ikke forbyde salget af bøgerne til nedsat pris ved særskilte anledninger, af frygt for at jeg kunne hindre nogen i at læse dem og derved holde sandheden borte fra sådanne, som kunne blive omvendt. Jeg ønsker ikke at lægge hindringer i (75) vejen for udbredelsen af vore bøger. Lad lyset blive sat i stagen, så det kan skinne for alle i huset.

En lærdom vedrørende verdslig handel.

»Og Jesus gik ind i Guds tempel og drev ud alle dem, som solgte og købte i templet og pengevekslerens borde og duekræmmernes stole væltede han og han sagde til dem: Der står skrevet: Mit hus kaldes et bedehus. Men I har gjort det til en røverhule.

»Og der kom blinde og halte til ham i templet og han helbredte dem. Men da ypperstepræsterne og de skriftkloge så de undergerninger, han gjorde og børnene, som råbte i templet og sagde: Hosianna Davids søn! da blev de vrede og sagde til ham: Hører du, hvad disse siger? Men Jesus sagde til dem: Ja! har I aldrig læst: Af umyndiges og diendes mund har du beredt dig lovprisning?« Matt 21, 12-16

Sanatarium, Californien den 4.maj 1908.

Vore arbejdere burde fremfor alt ikke glemme, at vor Herren Jesus Kristus er vor hovedanfører. Han har antydnet en plan, hvis gennemførelse vil befri vore skoler fra gæld; og han vil ikke medvirke til deres held, som forkaster denne plan af mangel på tillid til, at den vil føres frem. Når vi som Guds folk i samlet optræden vil støtte hans sag på jorden, vil Herren ikke nægte os noget af de goder, han har lovet os. *Vidnesbyrd 9. bd side 47-53.]*

Et større udsyn

(76) [I arbejdet for at føre Herrens værk fremad hjemme og ude må de, der indtager ansvarsfulde stillinger, lægge visse planer for den bedste anvendelse af mænd og midler. Byrden ved at understøtte mange udenlandske missionsområder må hovedsagelig bæres af vore konferenser i hjemlandet. Disse konferenser bør have midler, hvormed de kan hjælpe ved åbningen af nye felter, hvor de prøvende sandheder i den tredje engels budskab endnu aldrig er trængt ind. Indenfor de sidste få år er døre blevet slået op som ved et mirakel og der behøves mænd og kvinder, der vil gå ind gennem disse døre og påbegynde et arbejde for sjæles frelse.

Vore uddannelsessteder kan gøre meget for at imødegå kravet om erfaringer til disse missionsområder. Der bør lægges kloge planer for at styrke det arbejde, der udføres ved vore uddannelsescentre. De bedste metoder til at sætte gudhengivene unge mænd og kvinder i stand til at bære ansvar og vinde sjæle for Kristus bør studeres. De bør lære, hvordan de skal komme i kontakt med folk og hvorledes de skal fremholde den tredje engels budskab på en tiltalende måde. De må have en undervisning, der vil hjælpe dem til at løse de økonomiske spørgsmål, når de bliver sendt til isolerede områder, hvor de må lide mange afsavn og udvise den strengeste sparsommelighed.

Herren har lagt en plan, hvorved mange af de studerende ved vore skoler kan få en praktisk undervisning, der er nødvendig for fremgang senere i livet. Han har givet dem den forret at sælge de dyrebare bøger, der er blevet helliget til at fremme vor skole? og sanatorievirksomhed. Under salget af disse bøger vil de unge få mange erfaringer, der vil lære dem (77) hvorledes de skal klare de problemer der venter dem i landene hinsides. Under deres skoleophold vil mange, medens de anbefaler disse bøger, lære, hvorledes de skal nærme sig mennesker med høflighed og hvordan man skal vise takt under samtale med dem om forskellige punkter i den nærværende sandhed. Idet de får en vis grad af økonomisk fremgang, vil nogle lære noget om sparsommelighed og økonomi, der vil være til stor fordel for dem, når de bliver sendt ud som missionærer.

De elever, der går i gang med at sælge *Kristi lignelser* og *I den store Læges fodspor*, vil være nød til at studere de bøger, de forventer at sælge. Medens de gør sig bekendt med emnerne i den bog, de har i hånden og bestræber sig på at efterleve dens undervisning, vil de vokse i kundskab og åndelig kraft.

Budskaberne i disse bøger indeholder det lys, som Gud har åbenbaret mig, for at verden kunne få det. Lærerne ved vore skoler bør opmuntre eleverne til omhyggeligt at studere hver eneste kapitel. De bør lære deres elever disse sandheder og søge at indgive de unge kærlighed til de dyrebare tanker, Herren har betroet os, for at vi kan give dem til verden.

Således vil forberedelsen til at sælge disse bøger og den daglige erfaring, der opnås, medens de leder menneskers opmærksomhed hen på dem, vise at være en uvurderlig skole for dem, der deltager i denne arbejdsgræn. Under Guds velsignelse vil de unge blive udrustet til tjeneste i Herrens vingård.

Der er et særligt arbejde at udføre for dem, der har ansvar i de lokale menigheder udover konferensen. Når menighedens embedsmænd ser lovende unge, der er ivrige efter at forberede sig til at gøre nytte i Herrens gerning, men hvis forældre ikke er i stand til at sende dem i skole, har de (78) pligt til at finde ud af, hvorledes man kan give hjælp og opmuntring. De bør rådføre sig med forældre og den unge og lægge forstandige planer sammen. Nogle unge er måske bedste egnede til at deltage i hjemmemissionsarbejdet. Der kan gøres megen gavn ved at udbrede vor litteratur og henlede venners og naboers opmærksomhed på den tredje engels budskab. Andre unge bør opmuntres til at optage kolportørgerningen for at sælge vore store bøger. Nogle har måske evner, der vil gøre dem til værdifulde medhjælpere ved vore institutioner. Hvis lovende unge fik en forstandig opmuntring og en passende vejledning, ville de i mange tilfælde kunne ledes til at tjene til deres eget skoleophold ved at sælge *Kristi lignelser* og *I den store Læges fodspor*.

Ved at sælge disse bøger vil de unge virke som missionærer, for de vil give verdens mennesker kendskab til det dyrebare lys. På samme tid vil de tjene penge, der vil sætte dem i stand til at gå i skole og fortsætte deres forberedelse til at gøre endnu større nytte i Herrens værk. På skolen vil de få lærerens og elevens inspiration til at fortsætte deres arbejde med at sælge bøger og når tiden kommer, hvor de skal forlade skolen, vil de have modtaget en praktisk oplæring, der har beredt dem til at gøre det hårde, alvorlige og selvopofrende arbejde, der må gøres i mange lande, hvor den tredje engels budskab må gå frem under vanskelige og prøvende forhold.

Denne plan er langt bedre end at lade eleverne fuldføre skolegangen end den praktisk oplæring i arbejdet og ved afslutningen af deres kursus rejse med en stor gæld og ringe forståelse af de vanskeligheder, de vil komme til at møde på nye og uprøvede arbejdsmarker! (79) Hvor hårdt vil det ikke blive for dem at imødegå de økonomiske problemer, der er forbundet med pionerarbejdet i andre lande! Hvilken byrde nogle vil komme til at bære, indtil den gæld, eleven har sat sig i, er betalt!

Hvor kan der på den anden side vindes meget, hvor denne plan til uddannelse ved egen hjælp blev fulgt! eleven ville ofte blive i stand til at forlade Uddannelsesstedet næsten eller helt fri for personlig gældsstiftelse. Skolens økonomi ville være i en gunstigere stilling og det, eleven har lært ved at gennemgå disse erfaringer på hjemmefronten, vil være af uvurderlig værdi for ham i andre lande.

Der bør lægges kloge planer for at hjælpe værdige elever til at tjene til deres skoleophold ved at sælge disse bøger, hvis de ønsker dette. De, der på denne måde tjener tilstrækkeligt til at betale for deres uddannelse på en af vore skoler vil opnå en overordentlig værdifuld praktisk erfaring, der vil sætte dem i stand til at udføre et banebrydende missionsarbejde andre steder. *Vejl f menigh bd 3 side282-284]*

[Et stort værk skal udføres i verden på en kort tid og vi må i større grad end tidligere komme til forståelse af, at det er i Guds forsyn, at vi har fået disse bøger: *Kristi lignelser* og *I den store Læges fodspor*, at de skulle være et middel, hvorved flinke elever kunne tjene sine skolepenge, medens de går på skole, såvel som

et middel, hvorved vore skoler og kuranstalter kunne afbetale sin gæld.

Store velsignelser er i vente for os, idet vi afhænder disse dyrebare bøger, som er givet os til fremme af sandhedens sag. Og når vi virker i overensstemmelse med Guds anvisning, vil vi erfare, at mange gudhengivne unge mennesker vil blive skikket til at optage virksomhed som praktiske missionærer i fjerne lande og ikke det alene, (80) men at konferenserne i hjemlandet samtidig vil have midler, hvormed de kan støtte det værk, som påbegyndes på nye felter.

Sanatoriet, Californien 17.april 1908

Gud ønsker, at alle hans børn skal forstå, at det er hans plan, at vi ved salget af *Kristi lignelser* skal befri vore skoler for gæld. Det er fordi vi har forsømt at iværksætte denne plan, at der er så stor mangel på midler til fremme af evangeliets værk. Havde skolerne benyttet sig af det, der således var tilvejebragt for dem, ville der nu være flere penge i skolernes kasser og flere penge hos Guds tjenere, hvormed de kunne lette byrden for andre trængende afdelinger i Herrens sag; og fremfor alt ville såvel lærere som elever have tilegnet sig de lærdomme, som de burde indhente i Mesterens tjeneste.

I de byer, som ligger nær vore sanatorier og skoler, er der en stor missionsmark, som vi næppe endnu har berørt med vore fingerspidser. På enkelte sådanne steder er der gjort en god begyndelse. Men det var Guds hensigt, at mange penge skulle indsamles ved salget af *Kristi lignelser* og *I den store Læges fodspor* for vore sanatorier og skoler, så at Guds folk derved kunne føle sig mere fri at yde af sine midler til påbegyndelsen af missionsgerning på nye steder. Dersom vore søskende nu vil tager fat på at sælge disse bøger, vil der være mange flere midler, end der nu er, til fremme af værket i overensstemmelse med den af Gud lagte plan.

Løjr møderne og vore skrifter

(81) I forbigående år har Guds tjenere benyttet mange dyrebare anledninger ved vore løjr møder til at undervise søskende i anvendelsen af praktiske metoder under kundgørelsen af den tredje engels budskabs frelsende sandheder for venner og bekendte. Mange er blevet undervist om, hvorledes de kan virke som selvhjulpne missionærer i sit eget nabolag. Fra disse årlige sammenkomster er de rejst hjem for at virke med større iver og skønsomhed end før.

Det ville være Gud behageligt, om langt mere af den slags praktisk undervisning blev meddelt søskende, som kommer til løjr møderne, end der i reglen er blevet meddelt dem i de senere år. Lederne i arbejdet samt vore brødre og søstre i enhver konferens burde betænke, at en af hensigterne med disse årlige sammenkomster er den, at alle må lære, hvorledes de mest praktisk kan udføre personligt missionsarbejde. Hvad vi i så henseende bør gøre ved vore løjr møder er nøjere omtalt i følgende udtog af *Vidnesbyrd for menigheden*, bd 6:

”En højst hellig gerning har Gud betroet os og det er nødvendigt, at vi kommer sammen for at modtage undervisning, så vi kan lære at udføre dette arbejde. Vi må få forstand på, hvilken del vi personlig er kaldt til at udføre i fremskyndelsen af Guds værk på jorden, i hævdelser af Herrens hellige lov og i forherligelsen af Frelseren som det Guds Lam, der bærer verdens synd. Joh 1,29. Vi behøver at samles ved hverandre og modtage den guddommelige salvelse, så vi kan fatte, hvilken gerning der påhviler os i hjemmet. Forældre trænger oplysning om, hvorledes de kan sende deres sønner og døtre ud fra hjemmets hellige arne så velopdragne og uddannede, at de kan skinne som lys i verden. Vi må (82) sætte os ind i arbejdets fordeling og forstå, hvorledes enhver gren af virksomheden bedst kan fremmes. Hver enkelt bør lære, hvori hans egen opgave består. Så der kan være harmonisk planmæssighed og arbejdsydelse i alles forenede bestræbelser.” - side 32,33

”Løjr mødet er, når det bliver ført i de rette spor, en skole, hvori prædikanter, forstandere og menighedstjenere kan lære at udføre en bedre gerning for Mesteren. Det skulle være en skole, hvori menighedsmedlemmer, gamle som unge, kan få anledning til at lære Herrens vej nøjere at kende, et sted, hvor de troende kan få en uddannelse, som ville dygtiggøre dem til at vejlede andre...

”Vore prædikanter yder ikke menighedens medlemmer den største hjælp ved at prædike for dem, med ved at sætte dem i arbejde. Lad alle få noget at gøre for andre. Lær dem at forstå, at de som modtagere af Kristi nåde er forpligtet til at virke for ham. Oplær alle til at virke. Især bør de, som nylig er kommet til troen, oplæres til at blive arbejdere for Gud. De modløse vil, når de sættes i arbejde, glemme sin modløshed, de alle vil blive dygtiggjort til at kundgøre sandheden, som den er i Jesus. I ham, som har lovet at frelse alle, der tror på ham, vil de finde en usvigelig hjælper.” -side 49,50

I enkelte af vore konferenser har lederne nølet med at indføre disse praktiske undervisningsmetoder. Samme har helt naturlig større lyst til at prædike end til at undervise. Men sådanne anledninger som vore årlige løjr møder må man aldrig undlade at benytte lejligheden til at undervise de troende om, hvorledes de skal udføre personligt missionsarbejde i sit nabolag. Det ville i mange tilfælde være fordelagtigt at sætte visse mænd til at varetage de forskellige grene af dette undervisningsarbejde ved (83) sammenkomster. Lad nogle oplære søskende til at holde bibellæsninger og husmøder. Lad andre give folk oplysning om, hvorledes de skal leve i overensstemmelse med det lys, vi har om sundhed og afhold og om, hvorledes de skal pleje de syge. Atter andre kan virke for at vække interesse for udbredelsen af vore blade og bøger. Og dertil udsete arbejdere må tage sig af den gerning at oplære mange til at sælge *Kristi lignelser* og *I den store Læges fodspor*.

Mange har ikke lært at sælge de bøger, som er givet for at fremme vor skole og sanatorievirksomhed. Men sådanne burde ikke undskylde sig. De burde sætte sig ind i, hvorledes de bedst kan udføre sin del i udbredelsen af disse dyrebare bøger. Vore skoler og sanatorier bør stilles på en højde, hvor et mere virksomhedsfuldt arbejde kan blive udført og der påhviler os alle et højtideligt ansvar med at hjælpe disse institutioner frem til en fordelagtigere stilling, derved at vi alle udbreder disse bøger i større udstrækning. Det vil forherlige Gud, når deltagere i dette arbejde bringer bøgerne om til de store skarer, der behøver at lære evangeliets frelsende sandheder at kende.

Anledningen til at gøre en god gerning ved at bidrage til gennemførelsen af Guds plan med hensyn til hjælp for vore skoler og sanatorier, er blevet åbenbart gentagende gange for mig i forbindelse med Sydcaliforniens konferens. For holdene her er ualmindelig fordelagtige for en længere fortsat virksomhed med salg af *Kristi lignelser* og *I den store Læges fodspor*. Vore søskende i det sydlige Californien burde aldrig tabe interessen for denne plan, som er lagt for tilvejebringelsen af midler til dækning af den stiftede gæld. eleverne ved skolen i Fernando og sygepasserne ved vore tre sanatorier har ikke råd til at miste de værdifulde erfaringer (84) i missionsgerningen, man bliver delagtig i ved salget af disse bøger. Og konferensen har dårlig råd til at miste de resultater i både åndelig og finansiell henseende, som en fortsat virksomhed af denne slags vil føre med sig.

Men årene er gået og elever, som burde have indhentet en værdifuld erfaring i virkeligt missionsarbejde, er ikke blevet opmuntret til at tage alvorlig fat på salget af *Kristi lignelser*. Menighedsmedlemmer på mange steder har daglig truffet fremmede - turister og indflydelses rige mænd og kvinder - men har alligevel ladet sådanne anledninger til at sælge *Kristi lignelser* og *I den store Læges fodspor* gå ubenyttet hen. Mange oprigtige mennesker, som kunne være vundet for Gud ved flittige og alvorlige bestræbelser, er forblevet uvidende om sandheden i den tredje engels budskab.

Havde vi fulgt Herrens anvisning, ville hans navn være blevet æret og mange åndelige sejre vundet. Sådanne som har penge ville gerne have ydet af sine midler for at hjælpe Herrens sag, når han i sit forsyn på en speciel måde førte sit folk frem i grundlæggelsen af vigtige center for lægemissionen i nærheden

af de store alfarveje, hvor mange mennesker færdes. Eleverne kunne have fået en uddannelse, som ville have gjort dem dygtige til at udføre praktisk missionsarbejde både hjemme og i hedningemissionen. Der ville havde opstået vækkelser i vore menigheder til megen åndelig velsignelse. Mange sjæle ville være blevet vundet for sandheden og have ført sin indflydelse og sine midler med sig ind i Guds værk.

På steder som i det sydlige Californien, hvor tusinder af turister stadig færdes, mange for at søge efter et større mål af sundhed og legemskræfter, burde der gøres både lejlighedsvis og fortsatte bestræbelser for at sprede sandhed og lys. De to bøger *Kristi lignelser* (85) og *I den store Læges fodspor* er særlig egnet til udbredelse på steder, hvor turister færdes og kraftige anstrengelser burde gøres for at sælge disse bøger til sådanne, som har tid såvel som lyst til at læse. Især burde de, som bestræber sig på at genvinde deres helbred, bør have adgang til at læse bogen *I den store Læges fodspor*. Enhver gunstig lejlighed til at virke for sådanne mennesker burde benyttes.

Det har glædet at høre, at der er kommet nyt liv i dette hjælpearbejde i det sydlige Californien i de få måneder. Ved Loma Linda er sygeplejersker blevet oplært til at sælge *I den store Læges fodspor* og idet de er gået fra hus til hus i de nærliggende byer og bygder har Herrens velsignelse rigelig hvilet over dem og folk har fået gunstig indtryk af vort samfund og vor virksomhed.

Ved skolen i Fernando har lærerne nylig vist ny interesse for salget af *Kristi lignelser*. Under bøn til Gud har grupper af elever sat sig ind i bogens indhold og er sammen med lærerne rejst til Los Angeles for at sælge den; derved har de fået en grundig erfaring, som de vurderer højere end sølv og guld. en sådan virksomhed er i virkelighed et af Herrens forordnet middel, hvorved han vil oplære ungdommen til at udføre missionsarbejde; og de, som forsømmer at benytte sådanne anledninger, mister noget, der er af den største værdi for dem i deres livserfaring. Ved at tage tappert fat på dette arbejde vil eleverne lære, hvorledes de kan nærme sig mænd og kvinder i alle stænder, omgås dem på en høflig måde og lede dem til at give sandheden i de købte bøger tilbørlig opmærksomhed.

Vor største attrå burde være, ikke at samle penge men at frelse sjæle; og med det for øje bør alle vore bestræbelser gå ud på at oplære eleverne til at bibringe (86) menneskene kendskab til den tredje engels budskab. Når vi har held med os i at vinde sjæle, så vil de, som antager troen, på sin side oplyse andre om sandheden. Når vi virker flittig for vore medmenneskers frelse, vil Gud give os fremgang.

Til formændene i vore konferenser og til alle andre, som bærer tunge ansvar, vil jeg sige: Lad os bestræbe os på at bibringe lærerne ved vore skoler en forståelse af værdien af de velsignelser, der forestår dem, som gør god brug af den gave, som er givet os i bogen *Kristi lignelser*. Lad os opmuntre lærerne til at optage studiet af bogen sammen med eleverne under bøn til Gud og efter endt forberedelse gå ud med dem i aktivt arbejde på feltet. Lad os hjælpe vore lærere til at fatte sit ansvar i dette stykke. Lad os gøre, hvad vi formår, for at sætte nyt liv i arbejdet med salget af *Kristi lignelser* og *I den store Læges fodspor*.

Idet lærere og lever tager arkiv del i denne gerning vil de få en erfaring, som vil dygtiggøre dem til at yde værdifuld tjeneste ved vore lejr møder. Ved den undervisning, de kan meddele de troende ved mødet, samt ved salget af mange bøger på de steder, hvor årsmødet holdes, vil de skarer, som behøver den tredje engels budskab. Lad lærere og elever tappert gå i gang med at undervise vore søskende om, hvorledes de kan fremholde sandheden for venner og naboer.

Når vi følger de planer, Gud har lagt, er vi hans medarbejdere. Hvad end vor stilling måtte være - formænd for konferenser, prædikanter, (87) elever eller lægfolk - holder Herren os ansvarlige for den brug, vi gør af vore anledninger til at oplyse andre, som behøver budskabet om den nærværende sandhed. Og et af de væsentlige midler han har givet os at virke med, er vore bøger, blade og traktater. På vore skoler og sanatorier, i vore stedlige menigheder og især ved vore årlige lejr møder bør vi lære at gøre god brug af dette middel. Med flid og udholdenhed må

dertil udvalgte arbejdere undervise vore søskende om, hvorledes de på en høflig og vindende måde kan henvende sig til udenforstående og sælge dem skrifter, som giver klar tolkning af sandheden for denne tid.

Mine brødre og søstre, lad os ikke blive træt af at gøre godt! Under sin gerning på jorden gik Jesus tilfods fra sted til sted. Ofte træt og overanstrengt stod han dog altid rede til at helbrede alle, som kom til ham og oplyse dem om vejen til livet. Skønt legemlig udmattelse forblev han dog på sin post. Verden skulle reddes fra undergang, han opofrede sig til det yderste, for at lyset og sandheden kunne blive åbenbaret.

Herren, Israels Gud, ønsker, at vi skal indgå i et hellig forbund med ham og komme i besiddelse af den levende tro, som er virksom ved kærlighed og renser sjælen. Han vil at vi skal være en arbejdsstyrke udrustet med alsidige evner til brug i hans tjeneste; og sådanne tjenere lover han kraft til at vinde herlige sejre for ham.

Sanatoriet, Californien 10. juli 1908

De, som er kaldt til at være ledere i en eller anden afdeling af Guds hellige værk under forkyndelsen af det sidste nådesbudskab, bør lægge sig efter og opelske et bredt syn og liberale anskuelser. Det er forundt alle, som bærer ansvar i evangeliets værk, at (88) være lærenemme i Kristi skole. Den, som bekender sig til at være en Kristi efterfølger, må ikke lyde sin egen viljes bud; hans sind må opøves til at tænke det, Kristus tænker og oplæres til at fatte Guds vej og vilje. Det er Guds barn, som har lært det, vil anvende Kristi arbejdsmetoder.

Vore brødre må ikke glemme, at Gud i sin visdom har sørget for vore skoler på en måde, som vil blive til velsignelse for alle, som deltager i gerningen. Bogen *Kristi lignelser* blev givet til vor skolevirksomhed, for at elever og andre venner af skolerne skulle afhænde den og ved salget tilvejebringe en del af de midler, som behøves for at afbetale skolegælden. Men denne plan er ikke til fulde blevet forelagt vore skoler; lærerne og eleverne er ikke blevet oplært til at sætte sig ind i bogen og fremskynde salget af den til gavn for skolegangen, som de burde.

For længe siden burde lærerne og eleverne ved vore skoler have lært at drage fordel af anledningen til at samle penge ved salget af *Kristi lignelser*. Ved udbredelsen af denne bog støtter eleverne Guds sag. Og under arbejdet med bogen vil de ved at sprede lys fra Guds ord selv indhente uvurderlige lærdomme vedrørende en Kristelig vandel. Alle vore skoler burde stille sig velvillige overfor denne sag og alvorlig søge at virke i overensstemmende med den plan, Gud har anvist for uddannelsen af arbejderne, for undsætningen af skolerne og indsamlingen af sjæle til Kristi rige. *Vidnesbyrd 9. bd side 56-64.*]

Sektion tre - Arbejdet i byerne Forholdene i byerne

I de fem artikler i denne sektion der er samlet sammen og grupperet i passende orden er nogle af de mange belærende, opmuntrende og inspirerende vidnesbyrd om arbejdet i byerne. Udtalelserne der er medtaget i dette sammendrag er fundet i "Særlige Vidnesbyrd", i artikler udgivet i vore tidsskrifter, i manuskripter fra 1909 general konferensen og i breve til medarbejderne i de store byer.

(89) [Hurtigt, men sikkert, er der ved at komme en næsten altomfattende skyld over byernes indbyggere på grund af den overlagte ondskabs stadige vækst. Vi lever midt i en "Forbrydelsesepidemi", som tænkende, gudfrygtige mænd alle vegne står forfærdede over for. Den fordærvelse, der er ved at tage overhånd ligger udenfor, hvad et menneskes pen magter at beskrive. Hver dag bringer nye eksempler på politisk strid, bestikkelse og svig. Hver dag bringer sine hjerteskerende beretninger om vild og lovløshed, ligegyldighed med menneskelig lidelse og brutal, djævelsk ødelæggelse af menneskeliv. Hver dag bringer vidnesbyrd om forøget sindssygdighed, drab og selvmord.

Byerne af i dag er ved hurtigt at blive ligesom Sodoma og Gomorra. Der er talrige fridage. En hvirvel af spænding og

fornøjelse trækker tusinder bort fra livets nøgterne pligter. De spændende fornøjelser - teatre, hestevæddeløb, hasardspil, drikkeri og svir - sætter enhver lidenskab i aktivitet.

(90) De unge bliver revet med af deres populære strøm. De, der lærer at elske fornøjelsen for deres egen skyld, åbner døren for en flom af fristelser. De hengiver sig til selskabelig munterhed og tankeløs lystighed. De føres fra den ene form for adspredelse til den anden, indtil de mister både ønsket om og evnen til at leve et nyttigt liv. Deres religiøse længsler bliver kølige. Deres åndelige liv bliver formørket. Alles sjælens ædle evner og alt, hvad der knytter mennesket til den åndelige verden, bliver nedværdiget.

Trusternes og fagforeningernes indflydelse og strejkernes følger gør livsvilkårene i byerne vanskeligere og vanskeligere.

Det stærke begær efter penge, trang til pragten, luksus og overdådighed er alt sammen kræfter, som for den store del af menneskeheden leder sindet bort fra livets sande formål. De åbner dørene for talrige onder. Mange, opslugte af deres interesse for verdens skatte, bliver ufølsomme over for Guds krav og deres medmenneskers behov. De betragter deres rigdom som et middel til at forherlige selvet. De føjer hus til hus og jordareal til jordareal. De fylder deres hjem med luksus, medens de overalt er omgivet af menneskelig elendighed og forbrydelse, sygdom og død.

Ved enhver form for undertrykkelse og udsugning opdynger mennesker kolossale formuer, medens skriget fra den sultende menneskehed stiger op til Gud. Mængden kæmper med fattigdom, tvunget arbejde for en lille løn, ude af stand til at skaffe de mest elementære fornødenheder. Slid og afsavn uden noget håb om bedre kår gør byrden tung. Når smerte og sygdom føjes til, bliver byrden næsten ikke til at bære. Udslidte og nedtrykte ved de ikke, hvor de skal vende sig hen efter hjælp.

(91) Skriften beskriver tilstandene i verden lige før Kristi komme. Apostlen Jakob giver et billede af den grådighed og undertrykkelse der vil være fremherskende. Han siger: »Og nu, I rige!..... I har samlet jer skatte i de sidste tider. Se, den løn, I har forholdt arbejderne, der høstede jeres marker, den råber højt og høstfolkernes skrig er nået frem til Herren Zebaots' øren. I har levet højt og nydt livet på jorden; I har af hjertens lyst gjort jer til gode på »slagtetagen«. I har dømt den retfærdige skyldig og myrdet ham; han sætter sig ikke til modværgen imod jer.« Jak. 5,1-6

Dette er et billede på, hvad der sker i dag. »Retten trænges tilbage, Retfærd står i det fjerne, thi Sandhed snubler på Gaden, Ærlighed har ingen Gænge; Sandhedens Plads står tom og skyr man det onde, flås man.« Es. 59,14-15

Selv kirken, der skulle være sandhedens pille og grundvold, er i færd med at opmuntre til egoistisk kærlighed til fornøjelser. Når der skal rejses penge til religiøse formål, hvilke midler griber mange kirker da til? Til basarer, middage og markeder, ja endog til lotterier og lignede påfund. Ofte bliver det sted, der er indviet til gudstjeneste, vanhelliget ved fest og drikkeri, køben og sælgen og lystighed. Respekt for Guds hus og ærbødighed for gudstjenesten bliver mindsket i de unges sind. Selvbeherskelsens tøjler bliver slappe. Der appelleres til egoismen, appetitten og lysten til at prale og de styrkes ved at blive tilfredsstillt.

Fra slægt til slægt har Herren kundgjort sin måde at virke på. Når en krise er kommet, har han åbenbaret sig selv og grebet ind for at hindre, at Satans planer blev virkeliggjort. Han har ofte tilladt nationer, familier og enkeltpersoner at (92) komme i en krisituation, for at hans indgriben kunne blive tydelig. Således har han gjort det klart, at der er en Gud i Israel, der vil bevare sin lov og forsvare sit folk.

I tiden før syndfloden benyttede menneskene alle mulige påfund og snedige metoder til at sætte Jehovas lov ud af kraft. De tilsidesatte hans autoritet, fordi den blandede sig i deres planer ligesom i dagene før syndfloden er den tid nær forestående, hvor Herren er nød til at åbenbare sin almagt. I denne tid, hvor uretfærdighed er fremherskende, kan vi vide at den sidste store krise er nær. Når modstanden mod Guds lov bliver næsten altomfattende, når hans folk bliver undertrykt og plaget af deres medmennesker, vil Herren gribe ind.

Satan sover ikke. Han er lysvågen under forsøget på at gøre det sikre profetiske ord til intet. Med dygtighed og forførende kraft virker han for at modarbejde Guds vilje, der tydeligt kommer til udtryk i hans ord. I årevis har Satan vundet herredømmet over menneskenes sind ved hjælp af snedige spidsfindige argumenter, som han har opfundet for at fortrænge sandheden. I denne farlige tid vil de, der frygter Gud og gør det rette, herliggøre hans navn ved at gentage Davids ord; »Det er tid for Herren at gribe ind, de har krænket din lov.« Sl 119, 126.

Guds straffedomme over vore byer

Under et ophold i Loma Linda, Californien, den 16. april 1906 blev et forunderligt syn oprullet for mig. I et syn om natten stod jeg på en høj, fra hvilken jeg kunne se huse svaje som siv for vinden. Store og små bygninger faldt til jorden.

Forlystelsessteder, teatre, hoteller og de velhavende (93) hjem blev rystet og faldt sammen. Mange liv gik tabt og luften blev fyldt med skrig fra sårede og rædselsslagne.

Guds straffende engle var på arbejde. Blot en berøring og bygninger, der var så solidt opførte, at mennesker betragtede dem som sikrede mod alle farer, blev forvandlet til ruindyringer. Man kunne ikke føle sig sikker noget sted. Jeg følte mig ikke i nogen særlig fare, men de forfærdelige scener, der oprulledes for mig, kan jeg ikke finde ord for at beskrive. Det så ud, som om Guds overbærenhed var til ende og dommens dag kommet.

Den engel, der stod ved min side, meddelte mig da, at der kun er få, der fatter noget af den ondskab, der findes i verden i dag, især ondskaben i de store byer. Han erklærede, at Herren har fastsat en tid, hvor han i vrede vil hjem søge overtræderne for deres fastholdte ringeagt for hans lov.

Skønt synet, der oprulledes for mig, var frygteligt, var det, der indprentede sig dybest i mit sind, dog den oplysning, som blev givet i forbindelse med dette. Engelen, som stod ved min side, erklærede, at Guds overhøjhed og hans lovs hellig skal åbenbares for dem, der vedholdende nægter at adlyde kongernes konge. De, der vælger at forblive troløse, vil i nåde blive hjem søgt af straffedomme, for hvis det er muligt, at vække dem til at erkende deres syndige fremgangsmåde.

Hele den følgende dag overvejede jeg de scener, jeg havde set og den vejledning, der var blevet givet. Om eftermiddagen rejste vi til Glendale i nærheden af Los Angeles og den følgende nat blev jeg på ny undervist i de ti buds hellige og bindende (94) krav og Guds overhøjhed over alle jordiske herskere.

Jeg syntes, jeg var i en forsamling, hvor jeg fremlagde kravene i Guds lov for folket. Jeg læste skrifstederne angående sabbaten, der blev indstiftet i Eden ved skabelsesugens afslutning og loven, der blev givet på Sinai og udtalte derefter, at sabbaten skal holdes hellig "som en evig pagt", som et tegn mellem Gud og hans folk til evig tid, for at de kan vide, at det er Herren, deres skaber, der helliger dem.

Derefter standsede jeg yderligere ved Guds overhøjhed over alle jordiske herskere. Hans lov skal være rettesnoren for vore handlinger. Det er forbudt menneskene at fordærve deres sanser ved umådeholdenhed eller ved at lade deres sind give efter for Satans indflydelse, for dette gør det umuligt at holde Guds lov. Skønt den guddommelige hersker længe har båret over med fordærvelsen, lader han sig ikke bedrage og vil ikke altid forholde sig tavs. Hans overhøjhed, hans autoritet som herskeren over universet, vil til sidst blive anerkendt og hans lovs retfærdige krav vil blive forsvaret.

Langt mere undervisning angående Guds overbærenhed og nødvendigheden af at vække overtræderne til at forstå, hvor farlig deres situationer i hans øjne, blev gentaget for folket, således som jeg modtog den fra min lærer.

Den 18. april, to dage efter at synet om de sammenstyrtede bygninger var blevet fremstillet for mig, tog jeg for at holde en aftale til Carr Street menigheden i Los Angeles. Da vi nærmede os kirken, hørte vi avisdrengene råbe: "San Francisco ødelagt af jordskælv!" Med tungt hjerte læste jeg de første hastigt udsendte meddelelser om den frygtelige katastrofe.

På hjemrejsen to uger senere kom vi igennem San Francisco. Vi lejede en vogn og tilbragte halvanden time med at betragte ødelæggelsen, (95) der var sket i denne store by. Bygningerne,

man troende var sikret mod ødelæggelse, lå i ruiner. I nogle tilfælde var bygningerne delvis sunket i jorden. Byen fremviste et frygteligt billede på menneskets manglede evne til at opføre bygninger, der er sikre mod brand og jordskælv.

Gennem profeten Zefanias redegør Herren for de straffedomme, han vil hjemløse syndere med:

»Jeg bortriver, bortriver alt fra jorden, lyder det fra Herren; jeg bortriver Folk og Fæ, jeg bortriver Himlens Fugle og Havets Fisk. Gudløse bringer jeg til Fald og Syndere rydder jeg, bort fra jorden, lyder det fra Herren.

»Og på Herrens Offerdag skal det ske: Da vil jeg hjemløse Fyrsterne og Kongens Sønner og alle dem, som er klædt i udenlandsk Dragt. Den Dag hjemløste jeg alle, som hopper over Tærsklen, som fylder deres Herres Hus med Vold og Svig...

»Til den Tid skal det ske: Jeg ransager Jerusalem med Lygter og hjemløser Mændene der, som ligger i Ro på deres Bærme, som siger i deres Hjerter: »Herren gør hverken godt eller ondt.« Deres Guds skal gøres til Bytte, deres Huse skal ødelægges. De skal vel bygge Huse, men ej bo deri, vel plante Vingårde, men Vinen skal de ikke drikke.

»Nær er Herrens Dag, den store, den er nær og kommer hastigt. Hør, Herrens Dag, den bitre! Da udstøder Helten Skrig. Den Dag er en Vredens Dag, en Trængselens og Nødens Dag, en Ødelæggelsens og Ødets Dag, en Mørkets og Mulmets Dag, en Skyernes og Tågens Dag, en Hornets og (96) Krigsskrigets Dag imod de faste Stæder og imod de knejsende Tinder. Over Menneskene bringer jeg Trængsel; som blinde vanker de om, fordi de syndet mod Herren. Deres Blod øses ud som Støv, deres Livssaft ligesom Skarn. Hverken deres Sølv eller Guld evner at frelse dem på Herrens Vredens Dag, når hele jorden fortæres af hans Nidkærheds Ild; thi Undergang, ja brat Tilintetgørelse bringer jeg over alle, som bor på jorden.« Zef. 1,2-3, 8-18

Gud kan ikke vise overbærenhed ret meget længere. Han straffedomme er allerede begyndt at falde visse steder og snart vil hans tegn på mishag blive følt andre steder.

En række begivenheder vil åbenbare, at Gud er situationens herre. Sandheden vil blive forkyndt i et klart og tydeligt sprog. Som et folk må vi berede Herrens vej under Helligåndens overopsyn og ledelse. Evangeliet skal forkyndes i dets renhed. Den levende vandstrøm skal uddybes og udvides i sit løb. På alle felter nær og fjern vil men blive kaldt fra ploven og fra de mere almindelige forretningsmæssige beskæftigelser, der i stor udstrækning optager sindene, for at blive uddannet ved at arbejde sammen med erfarne mænd. Når de lærer at udføre et virksomhedsfuldt arbejde, vil de forkynde sandheden med kraft. Ved det guddommelige forsyns mest vidunderlige indgriben, vil bjergene af vanskeligheder blive fjernet og kastet i havet. Budskabet, der betyder så meget for jordens beboere, vil blive hørt og forstået. Menneskene vil vide, hvad der er sandt. Værket vil stadig gå fremad og fremad, indtil hele jorden er blevet advaret og så skal enden komme. *Vejl f menigh* bd 3 side 289-294]

Et arbejde for vor tid

(97) [Som dagene går, bliver det mere åbenbart, at Guds straffedomme er i verden. Ved brand, oversvømmelse og jordskælv advarer han denne jords indbyggere om sin nære genkomst. Den tid nærmer sig, hvor den største krise i jordens historie kommer og alt hvad Guds regering gør, vil blive iagttaget med dyb interesse og ubeskrivelig frygt. I hurtig rækkefølge vil Guds straffedomme følge efter hinanden - brand, oversvømmelse og jordskælv samt krig og blodsudgydelse.

Oh, om menneskene blot kendte deres besøgstid! Der er mange, som endnu ikke har hørt de prøvede sandheder for denne tid. Der er mange, som Guds Ånd kæmper med. Tiden for Guds ødelæggende straffedomme er nådens tid for dem, der ikke har haft nogen anledning til at lære, hvad der er sandt. Herren vil se med ømhed på dem. Hans nådige hjerte er rørt. Hans hånd er stadig udtrakt for at frelse, medens døren er lukket for dem, som ikke vil gå ind.

Gud barmhjertighed viser sig hans langvarige overbærenhed. Han holder sine straffedomme tilbage, idet han venter på, at det

advarende budskab skal lyse for alle. Oh, om vort folk ville føle, som de burde, det ansvar, der påhviler dem, for at give det sidste budskab om nåde til verden, hvilket vidunderligt værk der da ville blive udført.

Læg mærke til byerne og deres behov for evangeliet! Behovet for alvorlige arbejdere blandt menneskemasserne i byerne er blevet fremholdt for mig i mere end tyve år. Hvem har en byrde for de store byer? Nogle få har følt byrden, men i sammenligning med det (98) store behov og de mange anledninger, er der kun blevet vist denne gerning lidt opmærksomhed.

I øststaternes byer

Jeg er blevet undervist om, at budskabet atter skal forkyndes med kraft i øststaternes byer. I mange af de store byer i øststaterne blev den første og den anden engels budskab forkyndt undre bevægelsen i 1844. Som Guds tjener er den tredje engels budskab blevet betroet os som det afsluttende budskab, der skal berede et folk for Kongens komme. Vi skal gøre os enhver ulig anstrengelse for at give alle, der vil høre, kendskab til sandheden og der er mange, der vil høre. Overalt i de store byer har Gud oprigtige sjæle, som interesserer sig for, hvad der er sandt.

Tiden er kort og Herren ønsker, at alt, hvad der har forbindelse med hans sag, skal blive bragt i orden. Han ønsker, at det højtidelige advarende og indbydende budskab skal forkyndes så vidt omkring som hans budbringere kan komme. Intet, som kan hindre budskabets fremgang, må få indpas i vore planer. "Gentag budskabet! Gentag budskabet!" var de ord, der blev sagt til mig gang på gang. "Sig til mit folk, at de skal gentage budskabet på de steder, hvor det blev forkyndt først og hvor menighed efter menighed stillede sig på sandhedens side, medens Guds kraft på en bemærkelsesværdig måde vidnede om sandheden."

I årevis kæmpede pionererne i vort værk mod fattigdom og mangfoldige prøvelser for at bringe den nærværende sandheds sag i en fordelagtig stilling. Med begrænsede midler arbejdede de utrætteligt og Herren velsignede deres ydmyge anstrengelser. Budskabet spredtes med kraft i øststaterne og udbredtes vestpå, indtil der var blevet oprettet indflydelsesrige centre (99) mange steder. Arbejderne af i dag skal måske gennemgå tidligere tiders genvordigheder. De ændrede tilstande må imidlertid ikke føre til, at anstrengelserne aftager. Nu, hvor Herren befaler os, at vi endnu en gang skal forkynde budskabet med kraft i øststaterne og arbejde i byerne der, såvel som i syd-, vest- og nordstaterne, skal vi da ikke svare alle som en og adlyde hans befaling? Skal vi ikke lægge planer for at sende vore budbærere gennem alle disse områder og støtte den rigeligt? Skal Guds tjener ikke gå ind i disse tæt befolkede områder og opløfte deres stemmer for at advare skarerne? Hvad har vi vore konferenser til, hvis det ikke er til at føre netop dette arbejde fremad? *Vejl f menigh* bd 3 side 295-296]

En begyndelse er gjort med at forkynde den tredje engels budskab i Washington by og i andre byer i de sydlige og østlige stater; men for at imødekomme Herrens tanker, må vi planlægge udførelsen af et vidtrækkende og systematisk arbejde. Vi må gå ind i det arbejde med en udholdenhed som ikke tillader at vi slækker af på vore anstrengelser før vi ser Guds frelse.

I Portland, Maine; I Boston og byerne rundt omkring; i New York og de folkerige byer tæt ved; I Philadelphia og Baltimore og Washington, ønsker Herren at vi, med kraft, skal forkynde den tredje engels budskab. Vi kan ikke udøve den kraft ved os selv, men vi kan vælge egnede mænd og tilskynde dem til at gå ind i disse rette veje og der forkynde budskabet i Helligåndens kraft. Vi må planlægge at sætte egnede mænd ind i disse byer. Mænd som kan overbringe den tredje engels budskab på en så overbevisende måde at det vil ramme lige i hjertet. Mænd som kan gøre dette arbejde (100) kan vi ikke lade være samlet på et sted og gøre et arbejde som andre kunne gøre.

[Når disse arbejdere prædiker sandheden og efterlever den og beder for sandhedens fremme, vil Gud bevæge hjerterne. Når de bruger al den kraft, som Gud giver dem og med ydmyge hjerter sætter hele deres lid til ham, vil deres arbejde ikke være uden frugt. Deres beslutsomme anstrengelser for at give sjæle kendskab til sandheden for denne tid, vil blive støttet af hellige engle og mange vil blive frelst.

Gavmildhed i missionsarbejdet

Sydstaterne må have den nærværende sandheds lys. Sig ikke: "Vore trykkerier og vore menigheder behøver mere hjælp. Vi behøver alle de midler, vi kan få, til at videreføre det arbejde, vi har påtaget os." Den ene efter den anden har lukket døren for visse gene af missionsarbejdet af frygt for, at dette arbejde vil kræve midler, som de ønskede til andre foretagender. Mine brødre, I behøver mere af Kristi Ånd. Løft jeres banner højere op, så vil de, der nylig er blevet omvendt til sandheden, forstå, at de har et arbejde at udføre. På denne måde vil midlerne til at føre arbejdet videre stadig blive forøget.

Kan vi forvente, at byernes indbyggere skal komme til os og sige: "Hvis I vil komme og prædike for os, vil vi hjælpe jer med at gøre det og det"? Hvad kender de til vort budskab? Lad os gøre vort for at advare disse mennesker, som står i fare for at omkomme uden at være advaret og frelst. Herren ønsker, at vi skal lede vort lys skinne således for menneskene, at hans Helligånd, kan bringe sandheden til de, der af et oprigtigt hjerte søger ham.

Medens vi udfører dette arbejde, vil vi opdage at midler strømmer (101) ind i vore forråds-kamre og at vi vil få en kapital, med hvilken vi kan udføre et stadig større og mere vidtrækkende arbejde. Velhavende mennesker vil modtage sandheden og give af deres midler for at fremme Guds værk. Jeg er blevet undervist om at der er mange midler i de byer, hvor vi endnu ikke arbejder. Gud har interesseret mennesker der. Gå til dem og undervis dem således som Kristus underviste. Giv dem sandheden. De vil tage imod den. Lige så sikkert som oprigtige sjæle vil blive omvendt, vil deres midler blive helliget til Herrens tjeneste og vi vil få en forøgelse af vore hjælpemidler at se.

Oh, om vi kunne se disse byers behov, således som Gud ser dem! I en tid som denne bør alle hænder være beskæftigede. Herren kommer, enden, er nær og kommer hastigt. Om kort tid vil vi ikke længere kunne arbejde under frie forhold, som vi har nu. Frygtelige begivenheder er forestående og hvad vi gør, må vi gøre hurtigt.

En drivkraft til tjeneste

For nylig blev jeg ved nattetid vækket af søvne og fik en indblik i Kristi lidelse for menneskene. Hans opofrelse og den spot og latterliggørelse han blev udsat for af ondsksfulde mennesker, hans sjælekval i Getsemane have, hvordan han blev forrådt og korsfæstet - alt blev skildret levende for mig.

Jeg så Kristus midt i en stor gruppe mennesker. Han søgte med sin undervisning at gøre indtryk på deres sind, men de foragtede og forkastede ham. De overøste ham med grovheder og uforskammetheder. Jeg var overvældet af sorg, medens jeg betragtede denne scene. Jeg bad indtrængende til Gud: "Hvad vil der ske med denne forsamling? Er der ingen, der vil slippe deres ophøjede meninger om sig selv og søge (102) Herren ligesom små børn? Vil ingen sønderknuste hjerter komme til Gud med anger og bekendelse?"

Jeg fik en fremstilling af Kristi sjælekamp i Getsemane, da den hemmelighedsfulde kalk rystede i Genløserens hånd. »Min Fader!« bad ham, »er det muligt, så lad denne kalk få mig forbi; dog ikke som jeg, men som du vil.« Matt. 26, 39. Medens han bøn-faldt Faderen, faldt store bloddråber fra hans ansigt til jorden. Mørkets magter samlede sig omkring Frelseren for at gøre hans sjæle modløs.

Kristus rejste sig op fra jorden og gik bort fra det sted, hvor han havde efterladt sine disciple, idet han bød dem at våge og bede, for at de ikke skulle falde i fristelse. Han ville se, om de forstod hans sjælekamp. Han trængte til deres medfølelse, men han fandt dem sovende. Således gik han tre gange til dem og hver gang sov de.

Tre gange bad Frelseren: »Min Fader! er det muligt, så lad denne kalk gå mig forbi.« Det var her den fortabte verdens skæbne dirrede i vægtskålen. Hvis han nægtede at tømme kalken, ville resultatet blive menneskenes evige undergang. Men en engel fra himmelen styrkede Guds Søn til at modtage kalken og drikke dens bitre smerte.

Hvor er der få, som forstår, at alt dette blev gjort for deres skyld! Hvor er der få, der siger: "Det var for mig, for at jeg skulle kunne udvikle en karakter for det kommende evige liv."

Mens disse ting så levende blev fremstillet for mig, tænkte jeg: "Jeg vil aldrig være i stand til at kunne fremholde dette emne for folket, sådan som det er," og det, jeg har givet jer og kun en mat fremstilling af det, der blev vist mig. Når jeg har tænkt på kalken, der rystede i Kristi hænder, (103) når jeg har forstået, at han kunne have nægtet at drikke og overladt verden til at omkomme i sin synd, har jeg afgivet det løfte at vie alle mine kræfter til den gerning at vinde sjæle for ham.

Kristus kom til jorden for at lide og dø, for at vi ved at øve tro på ham og tilegne os hans fortjenester, kunne blive Guds medarbejdere. Det var Frelserens hensigt, at hans efterfølgere, efter at han var faret op til himmelen for at blive menneskets talsmand, skulle videreføre det arbejde, som han havde begyndt. Skal det menneskelige redskab ikke vise nogen særlig interesse for at give lyset i evangeliets budskab til dem, der sidder i mørke? Der er nogle, der er villige til at gå til jordens ende for at bringe sandhedens lys til menneskene, men Gud kræver, at enhver sjæl, der kender sandheden, skal søge at lede andre til at elske sandheden. Hvis vi ikke er villige til at bringe særlige ofre for at frelse sjæle, der er ved at omkomme, hvordan kan vi da blive regnet for værdige til at komme ind i Guds stad?

Der er en personlig opgave at udføre for hver enkelt af os. Jeg ved, at der er mange, der stiller sig i det rette forhold til Kristus og som ikke har tanke for andet end at bringe den nærværende sandheds budskab ud til verden. De er altid rede til at tilbyde deres tjeneste. Men det piner mit hjerte at se så mange, der er tilfredse med en overfladisk erfaring, en erfaring der kun koster dem lidt. Deres liv fortæller, at for dem er Kristi død forgæves.

Hvis du ikke føler, at det er en ære at have del i Kristi lidelser, hvis du ikke i den egen sjæl føler en byrde for dem, der er ved at omkomme og hvis du er uvillig til at lide afsavn for at spare midler til det arbejde, der skal udføres, vil der ikke være plads til dig i Guds (104) rige. Vi trænger til med Kristus at have del i hans lidelser og selvfornægtelse ved hver skridt. Vi trænger til, at Guds Ånd hviler over os og leder os til stadig selvopofrelse.

Gør dig rede

»Se, jeg kommer snart,« erklærer Kristus, »og jeg har min løn med mig for at gengælde enhver, efter som hans gerning er.« Åb. 22,12. Herren vil når han kommer, udforske hvert eneste talent. Han vil forlange renter af den kapital, han har betroet os. Ved sin ydmygelse og sjæleangst, ved sit slidsomme liv og skammelige død har Kristus betalt for enhver tjeneste fra dem, der har modtaget hans navn og bekendt sig til at være hans tjenere. Alle er underlagt den største forpligtelse til at for øge hver evne i arbejdet for at vinde sjæle for ham. »I tilhører ikke jer selv,« siger han, »I er jo købt og prisen betalt.« (1.Kor. 6,19-20) Ær derfor Gud ved et liv i tjeneste for at føre mænd og kvinder fra synd til retfærdighed. Kristi eget liv er den pris vi er købt for, - købt for at vi kan give Gud sit tilbage ved trofast tjeneste.

Vi har ikke tid til nu at give vore evner og kræfter til verdslige foretagender. Skal vi blive optaget af at tjene verden, tjene os selv og miste det evige liv og himmelens uendelige lyksalighed? Nej, det har vi ikke råd til! Lad hvert eneste talent blive beskæftiget i Guds værk. De, som tager imod sandheden, skal ved deres bestræbelser øge antallet af mænd og kvinder, der kan arbejde sammen med Gud. Sjæle skal oplyses og oplæres til at tjene Gud på en forstandig måde. De skal stadig vokse i kundskab om retfærdighed.

Hele himmelen er interesseret i, at det arbejde, Kristus kom til verden for at udføre, bliver videreført. Himmelen (105) redskaber baner vejen for, at lyset fra sandheden kan skinne på jordens mørke steder. Engle venter på at hjælpe dem, der vil tage fat på den gerning, som vi i årevis er blevet henvist til. Skal vi ikke vise interesse for at sætte arbejdskraft og midler ind på at begynde arbejdet i byerne? Mange anledninger er gået tabt, fordi vi har forsømt at gøre dette arbejde straks ved ikke at gå fremad i tro. Herren siger: "Hvis I havde troet på de budskaber, jeg har sendt, ville der ikke have været en sådan mangel på arbejdere og midler til deres underhold."

Kristi genkomst er nær og kommer hastigt. Tiden til at arbejde er kort og mænd og kvinder går til grunde. Englen sagde: Bør de mennesker, der har gået et stor lys, ikke samarbejde med ham, som sendte sin Søn til verden for at bringe dem lys og frelse?" Skal de, der har taget imod kundskab om sandheden linje på linje, bud på bud, lidt her, lidt der kun vise ringe påskønnelse for ham, der kom til jorden, for at hans guddommelige kraft kunne blive enhver troende sjæls arv? Det var på denne måde Kristi guddom skulle blive virkningsfuld til menneskeslægtens frelse og vor store Ypperstepræsts forbøn til gavn ved Guds trone. Planen blev lagt i himmelen. Skal de, der er blevet købt til den pris, ikke værdsætte denne store frelse?

Herren kan ikke rose det folk, der, idet de bekender sig til at være gudfrygtige og tro på Kristi snare genkomst, forsømmer at advare byerne om de straffedomme, der snart vil ramme landet. De, der gør dette, vil blive dømt for deres forsømmelse. Kristus gav sit liv for at frelse deres sjæle, der er ved at omkomme i deres synder. Skal vi nægte at udføre det arbejde, der er pålagt, os og afslå at samarbejde med Gud og himmelske redskaber? Der er tusinder, (106) som gør dette og undlader at blive eet med Kristus og forsømmer at lade Kristi store offer stråle frem i livet ved den frelsende nåde, der lader sandheden komme til syne i retfærdige gerninger. Alligevel er dette værk overgivet til mennesker ved Guds Søns offer. Når vi ved dette, kan vi da forblive ligegyldige? Jeg appellerer til vore brødre om at vågne op. Åndsevnerne svækkes og dør, hvis de ikke bruges til at vinde sjæle for Kristus. Hvilken undskyldning kan man give for at forsømme den herlige, store gerning, Kristus gav sit liv for at fuldføre?

Vi har ikke råd til at bruge de få dage, vi har tilbage på jorden på ubetydeligheder og bagateller. Vi trænger til at ydmyge vore sjæle for Gud, for at hvert hjerte kan modtage sandheden og lade den udføre en reformation i livet, der kan overbevise verden om, at dette virkelig er sandheden om Gud. Livet må være skjult med Kristus i Gud. Kun, når vi søger Herren ligesom små børn og ophører med at finde mangler ved vore brødre og søstre hos dem, der trofast søger at bære arbejdets ansvar og søger at bringe vore eget hjerte i overensstemmelse med Gud, kan han bruge os til sit navns ære.

Vi trænger alle sammen til at indtage en selvopofrende stilling over for Gud, hvis vort arbejde skal blive antaget af ham. Lad os huske, at bekendelsen er tom, hvis vi ikke har sandheden i hjertet. Vi trænger til, at Guds omvendende kraft griber os, så vi kan forstå den lidende verdens behov. Omkvædet i mit budskab til jer er: Gør jer rede, går jer rede til at møde Herren. Sæt jeres lamper i stand og lad sandhedens lys skinne på vejene og ved gærderne. Der er en verden, der advares om, at alle tings ende nærmer sig. Mine brødre og søstre, søg Herren medens han findes. Der kommer en dag, hvor de, der har (107) spildt deres tid og anledninger, ville ønske, at de havde søgt ham. Gud har givet jer evnen til at tænke. Han ønsker, at I skal følge en fornuftig og arbejdsom fremgangsmåde. Han ønsker, at I skal gå ud til vore menigheder og arbejde med alvor for ham. Han ønsker, at I skal holde møder for dem, der er uden for menigheden, for at de kan lære sandheden i dette sidste advarelsesbudskab at kende. Der er steder, hvor I vil blive modtaget med glæde og sjæle vil takke jer, fordi I kommer dem til hjælp. Måtte Herren hjælpe jer til at tage fat på dette arbejde, som I aldrig har taget fat på før.

Lad os begynde at arbejde for dem, som ikke har fået lyset. »Mig er givet al magt i himmelen og på jorden,« erklærer Frelseren, »og se, jeg er med jer alle dage.« Matt. 28,18.20. Hvad vi behøver, er en levende tro, en tro der over Josefs åbne grav forkynder, at vi har en levende Frelser, som vil gå foran os og som vil arbejde sammen med os. Gud vil udføre arbejdet, hvis vi vil skaffe ham redskaberne. Vi trænger til langt mere bøn iblandt os og langt mindre vantro. Vi har brug for at løfte banneret højere og højere op foran folket. Vi bør huske, at Kristus altid er ved vore højre hånd, når vi forkynder frihed for fanger og uddeler livets brød til hungrende sjæle. Når det står klart for os, hvor nødvendigt og vigtigt arbejdet er, vil Guds frelse blive åbenbaret på en bemærkelsesværdig måde.

Måtte Gud hjælpe os med at tage rustningen på og handle, som om vi mente det alvorlig og som om mænd og kvinders sjæle var

værd at frelse. Lad os søge en ny omvendelse. Vi trænger til Guds Hellige Ånds nærværelse iblandt os til at smelte vort hjerte, for at vi ikke skal bringe en ubehagelig ånd ind i gerningen. Jeg beder om, at Helligånden må tage vore hjerter i besiddelse. Lad os handle som (108) Guds børn, der ser hen til han for at få råd, rede til at udføre hans planer, hvor som helst de bliver lagt frem. Gud vil blive herliggjort af et sådant folk og de, som er vidner til vor nidkærhed, vil sige: "Amen, amen!"

»Vågn op, vågn op, ifør dig din styrke Zion, tag dit Højtidskrud på, Jerusalem, hellige By!..... Hvor liflige er på Bjergene Glædesbudets Fodtrin, han, som udråber Fred, bringer gode Tidender, udråber Frelse, som siger til Zion: »Din Gud har vist, han er Konge.« Hør, dine Vægttere råber, de jubler til Hobe, thi de ser for deres Øjne Herren vende hjem til Zion.

Bryd ud til Hobe i Jubel, Jerusalems Tomter! Thi Herren trøster sit Folk, genløser Jerusalem. Han blotter sin hellige Arm for al Folkenes Øjne, den vide Jord skal skue Frelsen fra vor Gud.« Es. 52,1-10. *Vejl f menigh* bd 3 side 296-303]

Abejdsmetoder

(109) [Under forkyndelsen af budskabet i de store byer er det nødvendigt at udføre en mangesidig gerning ved arbejderne med forskellig begavelse. Nogle kan virke på én måde, andre på en anden. Det er Herrens vilje at arbejderne med forskellig evner skal samarbejde i kundgørelsen af sandheden i byerne. De skal hver især se hen til Jesus for vejledning uden at stole på menneskelig visdom, der så let fører på afveje. Som Guds medarbejdere er det nødvendigt, at der er god forståelse mellem dem indbyrdes. De bør ofte rådslå med hverandre og der bør være et alvorligt og helljertet samarbejde. Dog må hver enkelt se hen til Jesus efter visdom, ikke stole på mennesker alene.

Herren har udrustet enkelte prædikanter med evne til at samle store skarer og holde dem interesserede. Dertil kræves et fint skøn, takt og dydighed. I vore dages byer, med alt det, der vækker interesse og tiltrækning kan man ikke fængsle opmærksomheden ved de sædvanlige arbejdsmetoder. Prædikanter, som er kaldt af Gud til dette felt, vil finde det nødvendig at gøre anvendelse af særskilte metoder for at vække de store skarers opmærksomhed. Og når de har været heldige i at samle en større folkeskare, må det budskab, de forkynder, i sin fremstillingsform være så forskelligt fra, hvad folk i almindelighed hører, at forsamlingen vækkes til eftertanke og advares. De må gøre brug af ethvert middel, de kan optænke, til at gøre sandheden klar og forståelig. Denne tids prøvede sandheder må forkyndes så tydeligt og kraftigt, at tilhørerne bliver grebet og får lyst til at ransage skrifterne.

Missionsarbejderne i de store byer må gøre velrettede, fortsatte og selvopofrende bestræbelser for at gøre (110) folket bekendt med sandheden. Samtidig med at de arbejder for at interessere tilhørerne og vedligeholde interessen, må de vogte sig for ikke at gøre brug af metoder, som grænser til sensation. I denne tid, da ødselhed og ydre pragt er så almindeligt og menneskene mener, det er nødvendigt at glimre for at sikre sig fremgang, må Guds budbærere vise, hvor dårligt det er at anvende penge til unyttige for effektens skyld. Når de går frem i enfoldighed, ydmyghed og ærbarhed og undgår alt, hvad der kan bære præg af pral, vil deres virke gøre et varig indtryk til det gode.

Selvfølgerlig med skønsomhed anvende de fornødne penge til bekendtgørelse af møderne og opbyggelse af virksomheden på et fast grundlag. Alligevel vil man finde, at arbejderne styrke vil ligge, ikke i de ydre midler, men i tilliden til Gud, i den alvorlige tryglen om hans bistand og lydighed mod hans ord. Et inderligere bønneliv, en mere helljertet efterfølgelse af Kristus, en større hengivenhed i Guds vilje bør tages med som vigtige faktorer i udførelsen af Herrens gerning. Ydre glans og en ødsel brug af midler vil ikke frembringe det ønskede resultat. Guds værk skal føres fremad med kraft. Vi behøver den Helligånds dåb. Vi må have tro på, at Gud vil lægge til menigheden begavede og indflydelsesrige mænd, som vil medvirke til, at verden får høre advarslen. Ikke alle mennesker er lovløse og syndige. Gud har mange tusinde, som ikke har bøjet knæ for Baal. Der er

gudfrygtige mænd og kvinder i de faldne kirkesamfund. I modsat fald ville vi ikke have fået dette budskab: »Falden, falden er Babylon, den store... Gå ud fra hende, mit folk.« Åb 18,2.4. Mange ærlige sjæle længes (111) efter livets åndepust fra det høje, når det bliver forkyndt for dem i den skønhed og enfoldighed, hvormed det fremholdes i Guds ord.

Nødvendigheden af husbesøg.

Det at besøge og tale med folk i deres hjem er af lige så stor betydning som den offentlige forkyndelse af ordet. I de store byer findes der mennesker, som ikke går til offentlige møder. Disse må man opsøge, som en hyrde søger efter sit tabte får. Ihærdige, personlige anstrengelser må gøres for dem. Når man forsømmer at komme i personlig berøring med folk, går mange gyldne anledninger tabt, som, hvis de var blevet benyttet, ville have bidraget til sagens fremme.

Når sandheden forkyndes for store forsamlinger, opstiger der mange spørgsmål i tilhørernes sind og det er højst magtpåliggende at vedligeholde den således opvakte interesse ved personligt arbejde. De, der føler trang til at ransage skriften, bør oplæres i et flittigt studium af Guds ord. Nogen må lede dem ind på fast grund. Ved dette tidspunkt i deres religiøse erfaring er det af stor vigtighed, at erfarne bibelarbejdere rækker dem en hjælpende hånd og oplader Guds ords skatkammer for dem.

Bymission en missionsskole.

Et vel afrundet arbejde kan bedst blive udført i forbindelse med et missionsskole for bibelarbejdere. Medens den offentlige virksomhed foregår, burde der ved disse missionsskoler eller bymissioner ansættes arbejdere med erfaring og indsigt, som daglig kunne meddele bibelarbejdere den fornødne undervisning og helhjertet medvirke til at støtte den påbegyndte offentlige virksomhed. Og efterhånden som mænd og kvinder antager (112) sandheden, bør lederne ved disse bymissioner under megen bøn lære de nyomvendte at tilegne sig sandhedens kraft i dagliglivets vand. Et sådant samarbejde mellem samtlige missionsarbejdere, ville give sagen et kraftigt stød fremad.

Grundsætningerne for en sund levemåde.

Det er blevet betroet os som et folk at oplyse menneskerne om grundsætningerne for en sund levemåde. Der er dem, som mener, at kostspørgsmålet ikke er af tilstrækkelig betydning til at komme i betragtning under en evangelisk virksomhed. Men heri taget de alvorlig fejl. Guds ord siger: »Enten i altså æder eller drikker, eller hvad i gør, så gør det alt til Guds ære.« 1.Kor 10,31. Afholdsspørgsmålet, set fra de forskellige sider, indtager en vigtig plads i frelsens værk.

I forbindelse med vore bymissioner burde der findes et passende lokale hvor de interesserede kunne samles for at få undervisning. Denne nødvendige gerning skal ikke udføres med så lidt forberedelse, at folk får et ufordelagtig indtryk. Alt, som gøres, burde tjene til at ophøje ham, som er sandhedens Ophavsmand og rettelig fremstille Helligånden og vigtigheden af den tredje engels budskab.

Der bør gives undervisning i kogning. Folk må oplæres til at lave sunde retter og man må vise dem nødvendigheden af at slutte med brugen af usund mad. Men vi må vogte os for at anbefale en sultediæt. Det er muligt at fremskaffe en sund nærende kost uden anvendelse af Te, kaffe og kødretter. At oplære folk til at tilberede mad, som er både nærende og velsmagende, det er en gerning af den allerstørste betydning.

Helsereformen er et middel i Herrens hånd, hvorved (113) han vil formindske menneskenes lidelse og rense sin menighed. Oplær folk til at forstå, at de kan være Guds medhjælpere ved at samarbejde med ham til fornyelse af legemlig og åndelig sundhed. Denne gerning bærer Herrens stempel og den vil tjene til at åbne adgangen for andre dyrebare sandheder. Der er et virkefelt på dette område for alle, som vil tage fat på sagen med forstand og omhu.

Gør arbejdet for helsereformen mere fremtrædende, det er det budskab, jeg har at meddele. Lad det blive rettelig forstået, så behovet vil gøre sig gældende. Afhold fra al skadelig mad og drikke er en frugt af sand religion. Den grundig omvendte vil opgive alle fordærvelige vaner og bekæmpe appetitten. Ved totalafholdenhed vil han besejre lysten til skadelige nydelser.

Jeg er blevet pålagt at sige til helsereformens talsmænd: Gå frem. Verden behøver al den indflydelse, I kan udøve for at holde den moralske elendigheds flodbølge i skak. Lad dem, som forkynder den tredje engels budskab, være tro mod sin opgave. »Så formaner jeg jer da, brødre! ved Guds barmhjertighed, til at bringe jeres legemer som et levende, helligt, Gud velbehageligt offer; dette er jeres åndelige gudsyndelse. Skik jer ikke lige med denne verden, men lad jer forvandle gennem en fornyelse af jeres sind, så I må kunne skønne, hvad der er Guds vilje: det gode, velbehagelige og fuldkomne.« Rom 12,1.2. Måtte Herren udruste dem, som arbejder i tale og lære, med de klareste sandhedsbudskaber. Når Herrens tjenere kun vil fremholde disse budskaber i enfoldighed og med frimodighed og fasthed, vil han samarbejde med dem.

Virksomhed blandt de bedrestillede.

Kristi tjener bør virke blandt de rige i vore byer såvel blandt de fattige og de mindre bemidlede. (114) Der findes mange velstående mænd, som er modtagelige for indtryk fra evangeliets sandheder og som, hvis de fik at høre, at bibelen og bibelen alene, er den kristnes regel for tro og lære, påvirket af Guds Ånd ville støtte evangeliets sag. De ville vise, at de har en levende tro på Guds ord og anvende sine midler til at berede Herrens vej, til at bane på en øde mark en jævn vej for vor Gud.

I årevis har vi søgt at finde løsningen på spørgsmålet om, hvorledes vi skal tilvejebringe midler nok til at underholde de missionstationer, som Herren har hjulpet os at grundlægge. Vi har evangeliets tydelige ord for os; og missionerne både hjemme og i udlandet trænger hjælp. Udsigterne såvel som forsynets åbenbarelses maner os indstændig til at fuldføre det arbejde, som forligger og det snart. Herren ønsker, at mænd med penge skal komme til sandhedens erkendelse og hjælpe til med at føre andre til troen. Det er hans vilje, at de, som kunne hjælpe arbejdet fremad, skal få anledning til at lære sandheden at kende, blive omvendte og påvirkede til at anvende den dem betroede kapital i Herrens tjeneste. Gud vil, at de skal anvende de midler, han har lånt dem, i det godes tjeneste, i den gerning at bane vej for evangeliets forkyndelse for alle stæder nær og fjern.

Vil ikke himmelen blive skattet af de verdsligsindede? Jovist; der vil de finde hvile, fred og ro og befrielse fra al dårskab, al ærgerrighed, al egennytte. Bed dem indtrængende om at søge den fred og lykke og glæde, som Kristus så gerne vil skænke dem, jage efter den kosteligste gave, som dødelige mennesker kan eje: Kristi retfærdigheds pletfrie klædebon. Kristus tilbyder dem et liv, der kan måles med (115) Guds liv og en »evig fylde af herlighed i overmål på overmål«. Ville de bare tage imod Kristus, så ville de komme i besiddelse af en ære, som verden hverken kan give eller tage fra dem, som holder Guds bud.

Vor medynksfulde Forløser byder sine tjenere at gå ud og samle rige og fattige til Guds nadver. Gå ud på vejene og ved gærderne og ved jeres alvor og udholdenhed nød dem til at komme ind. Lad evangeliets forkyndere gøre sig flid for at vinde disse verdslige pengemænd og føre dem ind til det sandhedens festmåltid, som Jesus har beredt for dem. Han, som gav sit dyrebare liv hen i døden for dem, siger: »Før dem ind og sæt dem ved mit bord og jeg skal opvarte dem.«

I Kristi tjenere bør søge at blive kendt med denne klasse. Gå dem ikke forbi i den tanke, at de er umulige. Benyt al den overtalelses evne, I ejer og som en frugt af jeres trofaste bestræbelser vil I få se mænd og kvinder i Guds rige kronet som sejrindere og syngende sejrlovsange. »De skal gå med mig i hvide klæder,« siger han, som er den første og den sidste; »thi de er det værd.« Åb 3,4.

Der er gjort alt for lidt for at vinde mænd, som beklæder ansvarsfulde stillinger i verden. Mange af dem besidder stor dygtighed. De har midler og øver en vidtrækkende indflydelse. Dette er dyrebare gaver, som Herren har betroet dem og han vil, at de skal forøges og anvendes til bedste for andre.

Virk for at redde de rige. Bed dem om at give Herren de skatte igen, han har sat dem til at forvalte over, så at der i New York og andre store byer må blive oprettet indflydelsesrige centre, hvorfra bibelske sandheder i al deres enkelhed kan finde vej ud til folket. Overtal mænd til at samle sig skatte i himmelen ved at

(116) give Herren sit gods igen og sætte hans tjenere i stand til at gøre godt, hans navn til ære.

En større arbejdsstyrke.

Hvad en hærstyrke duer til beror fornemmelig på dygtigheden af den enkelte soldat i geleddet. den kloge general giver sine underordnede instrukser om at indøve hver enkelt soldat til aktiv deltagelse. Han prøver ved tilbørlig eksercits at få alle til at yde sit bedste. Skulle han stole på officererne alene, kunne han aldrig vente at føre et felttog til ende med sejr. Han gør regning på loyal og trofast tjeneste af hver eneste mand i hæren. Ansvarer hviler for en væsentlig del på mændene i geleddet.

Således er det også i Prins Immanuel's hær. Vor anfører, som aldrig har tabt et slag, venter, at hver den, som har stillet sig under hans banner, skal yde ham villig og trofast tjeneste. I den afsluttende strid, som nu føres mellem lysets herskare og mørkets magter, venter han, at alle, lægmænd såvel som prædikanter, skal yde sin del. Enhver, der har ladet sig hverve som hans soldat, må komme til forståelse af det ansvar, som påhviler ham og stå rede til på et øjeblikks varsel at yde trofast tjeneste.

Menighedens åndelige tilsynsmænd bør optænke måder og veje, hvorpå alle medlemmer kan få et eller andet at gøre til fremme af Guds sag. Dette er så tit blevet forsømt. Der er ikke blevet udarbejdet og iværksat planer, hvorved alles evner kunne blive taget i aktiv tjeneste. Kun få fatter, hvor meget der er tabt derved. Som kloge anførere påhviler det lederens i Herrens værk at lægge planer til videre fremskridt på alle punkter. Under drøftelsen af arbejdsmetoder bør der særlig tages sigte på den gerning, som lægfolket (117) kan udføre for venner og naboer. Guds værk på jorden kan aldrig blive fuldført, førend hver eneste mand eller kvinde inden for vore rækker slutter sig til værket og forener sine bestræbelser med prædikantens og menighedens embedsmænds arbejde.

Der skal alvorligt, personligt arbejde til at medvirke til at frelse syndere. Vi må gå til dem med livets ord og ikke vente på, at de skal komme til os. Oh at jeg kunne tale til mænd og kvinder på en måde, som ville vække dem op til nidkær virksomhed! Der er ikke mange øjeblikke tilbage. Vi står på selve tærsklen til den evige verden. Vi har ingen tid at spille. Hvert øjeblik er vigtigt, alt for dyrebart til at blive anvendt bare til egen vinding. Hvem vil søge Gud med alvor og få af ham kraft og nåde til at blive en trofast arbejder ude på missionsfeltet?

Anvendelsen af talenter inden for menigheden.

I alle menigheder findes der personer med evner, som, om de fik den fornødne undervisning og vejledning, kunne blive til stor hjælp i Herrens værk. Det, der for tiden behøves inden for vore menigheder, er fornøden hjælp fra forstandige ledere, som kan undervise og uddanne dem til skikkede personer for en plads i Herrens sag. Der bør efter en bestemt plan sendes til alle vore menigheder, store som små, gudhengivne missionsarbejdere, som kan oplære medlemmerne i missionsarbejde, til menighedens opbyggelse såvel som for de vantro. Det er uddannelse, som behøves. Deres arbejde, der har fået denne opgave, må gå ud på at give brødre og søstre fornøden undervisning i praktisk missionsarbejde.

Prædiken alene vil ikke bibringe medlemmerne den rette forståelse af trangen til virksomhed for sjæle og går fortabelsen i møde over alt omkring dem. (118) Intet vil således opildne Menneskene til selvopofrende interesse for sjæles frelse som at sende dem ud i arbejdet for dem, som sidder i mørke. Oplær arbejderne til at gå ud »på vejene og ved gærderne.« Vi behøver dygtige gartnere, som vil omplante træerne og finde en jordbund for dem, der vil give dem gunstige betingelser for vækst. Det er Guds børns udtrykkelige pligt at rejse til de fjerne missionsmarker. Sæt folk i arbejde, lad dem bryde nyt land og grundlægge nye centre for evangeliets udbredelse, hvor det lader sig gøre. Samle de arbejdere, som har den sande missionsånd og lad dem rejse ud for at sprede lys og kundskab overalt. Lad den forkynde helseformens grundsætninger på de steder, hvor folk i større eller mindre grad er uvidende om disse sandheder.

Mænd fra de ringere lag må opmuntres til at tage Guds arbejde. Og idet de virker for andre, vil de selv høste dyrebare erfaringer,

Der er en mangel på arbejdere og vi har ingen at undvære. I stedet for at gøre dem modløse, som søger at virke for Mesteren, burde vi opmuntre mange flere til at gå ud på feltet.

En interessant tjeneste.

Alle, som står i samfund med Gud, vil finde en overflod af arbejde at udføre for ham. De, som går ud på feltet i Mesterens ånd og søger at oplyse menneskene om sandheden, vil finde at det ikke er en kedelig, ubehagelig trællejteneste at føre sjæle til Kristus. De er blevet kaldet til at være Guds husholdere og de vil komme i besiddelse af større og større kraft, efter hver som de giver sig hen til Guds tjeneste. Det at oplade skrifter for andre er et interessant og glædeligt arbejde.

Unge mænd og kvinder burde oplæres til at udføre missionsarbejde på sit hjemsted og på ukendte egne. Alle burde sætte sig for, at de vil tilegne sig fornøden kundskab (119) om Guds værk for denne tid og derpå forberede sig for den gerning, de er bedst skikket til at udføre.

Mange af de unge mænd, som har fået den rette slags uddannelse hjemme, bør gives en videre uddannelse i missionsarbejde og derpå opmuntres til ved trofast arbejde og vel planlagte metoder at forkynde sandheden på nye felter. Ingen erfaring vil gavne dem så meget som samarbejde med vore prædikanter og andre erfarne arbejdere i virksomheden i de store byer. Under Åndens vejledning og deres ældre medarbejders bønner vil de i sine bestræbelser kunne udføre meget godt arbejde. I samarbejdet med de ældre arbejdere og under anvendelsen af sine unge kræfter på tilbørlig vis vil de have de hellige Engles bistand; og som Guds medarbejdere er det deres forret at synge og bede og tro og virke med frejdighed og mod. Den sikkerhed og tillid, som forvisningen om de himmelske engles nærværelse udruster dem og deres arbejdsfæller med, giver dem frimodighed til at bede og takke Gud og følge den sande lære i al dens enfoldighed.

Vi burde ikke nøle længere med iværksættelsen af denne gode plan til uddannelse af vore menighedsmedlemmer. Brødre og søstre, som har hengivet sig helt til Gud og som fatter værkets hellighed og betydning, burde ansættes ved virksomheden i de store byer. Ansæt ikke sådanne, som er uskikket dertil i disse henseender. Der behøves mænd, som vil fremme korsets evangelium, som vil blive stående på sin post under modgang og savn, som vil lægge for dagen den iver og beslutsomhed og tro, som er så uundværlig på missionsfeltet. Og til sådanne, som ikke tager virksom del i arbejdet, vil jeg sige: Hindre ikke dem, som er villige til at arbejde, vær dem heller til opmuntring og støt dem.

Denne uddannelses gerning burde være forbundet med en alvorlig søgen om at få Helligåndens velsignelse. Gør dette (120) klart for dem, som villig træder ind i Mesterens tjeneste. Menneskene lægger nøje mærke til vor opførsel. Enhver handling bliver genstand for kritik og omtale. Vi bør flittig tilegne os de kristelige dyder, så at de, som bekender sit til at tro sandheden, kan forkynde den for andre, som den er i Jesus og selv vise sig at være mønster, som vore fjender ikke med rette kan sige noget ondt om. Gud forlanger større fromhed, større hellighed og renhed i vor vandel, så vort levned kan svare til de ophøjede og forældende sandheder, vi bekender os til at tro. De, som virker for Kristus, burde leve således, at de vantro, når de ser deres gudfrygtige vandel og hører deres forsigtige tale, må blive indtaget i den tro, der kan frembringe sådanne resultater.

Personlig søgen efter sjæle ved lejrmoderne.

Arbejdet ved vore lejrmoder bør ledes i overensstemmelse med Kristi metoder og ikke efter menneskelige planer. Menighedsmedlemmerne bør ikke blive anmodet om at virke for Gud. Guds engle vil vejlede i påbegyndelsen af virksomhed på nye felter både nær og fjernt, så at advarslen hurtig må blive forkyndt i hele verden. Gud vil, at de troende skal indhente en erfaring i missionsarbejde ved at virke for folk på nye steder. Anledninger til arbejde vil tilbyde sig for dem, som gør dette.

Til vedligeholdelse af den interesse, som er vakt under lejrmodet, trænges der arbejdere med forskellige evner; og disse møder burde være som en skole til uddannelse af arbejdere. Sæt unge mænd til at samvirke med erfarne Herrens tjenere, som kan bede med dem og tålmodig undervise dem. Gudhengivne kvinder bør gå fra hus (121) til hus og oplade bibelen for menneskene.

Nogle af arbejderne burde sælge vor litteratur og skønsomt uddele skrifter til dem, som ikke kan købe.

De, som har gennemgået en sand omvendelse, bør stadig få en klarere forståelse af skriften, så de kan være i stand til at tale lysets og frelsens ord til dem, som sidder i mørke og omkommer i sine synder. Som Guds medarbejderes bør vi bestræbe os for at redde sjæle fra Satans vold og oplære dem til at blive lysets børn.

Turiststrøg og handelscentre

De, som har adlydt kaldet for denne tid og optaget den store Mesters gerning, vil gøre vel i at sætte sig ind i hans arbejdsmetoder. I sin virksomhed blandt menneskene benyttede Frelseren sig altid af de anledninger, han fik på de store befærdede alfarveje. Det er Kapernaum, han opholdt sig, når han ikke var ude på rejser og denne by blev derfor kendt som hans "Egen By". Kapernaum egnede sig også ypperlig som midtpunkt for Frelserens virksomhed. Beliggende ved den store landevej mellem Damaskus og Jerusalem og Ægypten samt Middelhavet var færdslen der overordentlig stor. Rejsende fra mange lande drog igennem denne by og her hvilede de sig på deres rejser frem og tilbage. Her kunne Jesus komme i berøring med alle folkeslag og folk af alle lag, rige og fornemme såvel som fattige og ringe; og hans undervisning ville af disse blive ført til andre lande og ind i mange hjem. Derved ville folk blive tilskyndet til at granske profetierne, opmærksomheden ville blive henledt på Frelseren og hans mission blive meget kendt i verden.

I disse dage, da folk rejser så meget, gives der langt større anledninger til at komme (122) i berøring med mennesker af alle lag og folkeslag end i det gamle Israels dage. Der findes nu tusinder af befærdede alfarveje, hvor der på hin tid blot var én. På en forunderlig måde har Gud beredt vejen. Bogtrykkerpressen med de mange anledninger, den giver os i hænde, står til vor rådighed; bibles og skrifter på mange sprog, som tolker denne tids sandheder, ligger beredt for os og de kan hurtig blive udbredt alle steder i verden.

De troende, som bor i de store centre for handel og færdsel, har særdeles ypperlige anledninger. I disse byer kan Guds børn virke for ham ved at oplyse dem, som bor lige ved siden af deres egne hjem.

På steder, hvor der er verdensberømte kuranstalter såvel som ved de store centre for turisttrafikken, hvortil tusinder af syge og fornøjelseslystne kommer, burde der stationeres prædikanter og kolportører med evne til at fængsle de store skarers opmærksomhed. Lad disse arbejdere benytte de gyldne anledninger til at forkynde budskabet for denne tid og samle folk til møder så ofte, det lader sig gøre. De må være hurtige til at gribe anledningen til at tale til folket. I åndens kraft bør de søge at påvirke folket med det budskab, der førhen lød gennem Johannes Døber: »Omvend eder, thi himlenes rige er kommet nær.« Matt 3,2 Guds ord skal forkyndes med klarhed og kraft, så at de, som vil høre, kan forstå sandheden. På denne måde vil den nærværende sandheds evige evangelium blive fremstillet for dem, som ikke kendte det og mange vil komme til troen og derefter føre kundskaben om Guds ord til sine egne hjem her og der i alle verdensdele.

Med utrættelig iver

Vi er blevet opdraget til at forkynde det sidste advarselsbudskab for menneskene; og med hvilket alvor burde vi så ikke granske bibelen (123) og ivre for at sprede sandhedens lys! Lad enhver sjæl, som har taget imod lyset fra det høje, søge at være et lys for andre. Lad arbejderne gå fra hus til hus, oplade bibelen for folket, uddele skrifter og omtale, hvilken stor velsignelse lyset fra Guds ord har bragt dem. Lad der blive uddelt litteratur efter bedste evne i jernbane tog, på gader, på de mægtige dampskibe, som farer på de store have og gennem posten.

Et stort arbejde skal udføres og de, som kender sandheden, må bede Gud inderlig om hjælp. Kristi kærlighed må fylde deres egne hjerter. Kristi Ånd må besjæle dem og de må berede sig til at bestå under dommen. Og idet de helliger sig til Gud, vil en overbevisende kraft ledsage deres forsøg på at forkynde sandheden for andre. Vi må ikke vedblive at sove på Satans fortryllende mark, men lægge beslag på alle vore hjælpemidler og benytte os af enhver evne, Herren har udrustet os med. Den sidste

advarsel skal forkyndes for »mange folk og folkeslag og tungemål og konger« og vi har fået dette løfte: »Se jeg er med jer alle dage indtil verdens ende.« Åb 10,11; Matt 28,20.

Jeg er blevet undervist om at henlede vore prædikanter opmærksomhed på de byer, som ikke har hørt budskabet og at tilskynde dem til at gøre alt mulig for at berede vejen for kundgørelsen af sandheden der. I enkelte af de byer, hvor Budskabet om Herrens genkomst blev først forkyndt, er det nødvendigt at optage virksomheden igen som på et nyt felt. Hvor længe skal vi gå disse gøllede marker, disse uryddede byer forbi? Vi burde uden nøglen begynde at udså sæden på mange, mange af disse steder.

Herren fordrer af sine tjenere, at de skal være i besiddelse af en ånd, som er snart til at fatte, hvor dyrebare sjælene er, som er hurtige til at se, hvad der må gøres og hurtige til at erkende sig de (124) ansvar, Herren lægger på dem. De må være så hengivne til Guds gerning, at de ikke vil lade jordiske interesser optage noget af den tid, hvori de ellers skulle føre menneskene til sandhedens kundskab.

Til jer prædikanter vil jeg sige: Forkynd de sandheder, som vil lede folk til at optage personligt arbejde for dem, som ikke har fundet Kristus. Opmuntre til personlige bestræbelser på enhver tænkelig måde. Kom i hu, at en prædikants gerning ikke alene består i at prædike. Han må besøge familier i deres hjem, bede med dem og oplade skriften for dem. Den, som udfører en trofast gerning ved således at komme i personlig berøring med folk, får gjort ti gange mere, end om han henlægger at sin virksomhed til prædikestolen. Måtte vore prædikanter bære sit ansvar med frygt og bæven, idet de ser hen til Herren for den visdom og nåde, de behøver! Oh at de ville gøre Kristus til sit mønster, flittig betragte hans liv og føre ind i sin daglige gerning de grundsætninger, som besjælede ham i hans virksomhed her på jorden!

»Kom hid til mig, alle I, som er trætte og tyngede af byrder og jeg vil give jer hvile.« Dette er det rette lægemiddel mod alle legemlige, sjælelige og åndelige onder. Det er Kristi gave til dem, som søger ham i al oprigtighed og ærlighed. Han er den store Læge. Så følger han denne indgydelse til: »Tag mit åg på jer og lær af mig, thi jeg er sagtnodig og ydmyg af hjertet; så skal I finde hvile for jeres sjæle. Thi mit åg er gavnligt og min byrde er let.« Matt 11, 28-30. Idet vi bærer Kristi åg og lærer sagtnodighed og ydmyghed af ham, finder vi hvile i troen og tillid og fortrøstning hos Jesus. Vi erfarer, at Kristi åg er gavnligt og han byrde let. *Vidnesbyrd 9. bd side 82-94.*

En appel til lægmænd

(125) [Når erfarne arbejdere gør sig særlige anstrengelser i et område hvor der bor trosfæller, hviler det som en højtidelig forpligtelse på de troende der, at gøre alt hvad de formår for at bane vej, så Herren kan arbejde. De bør ransage deres hjerter under bøn og bane Herrens vej ved at aflægge enhver synd, der vil hindre dem i at samarbejde med Gud og deres brødre.

Dette er ikke altid blevet forstået fuldt ud. Satan har ofte indført en ånd, der har gjort det umuligt for menighedens medlemmer at opdage anledninger til tjeneste. De troende har ikke så sjældent tilladt fjenden at arbejde gennem dem, netop i det øjeblik hvor de burde have været fuld helligede til Gud og hans værks fremme. Ubevidst er de gået langt bort fra retfærdighedens vej. Ved at være en kritisk og dadelsygelig ånd, en farisæisk formhed og stolthed, har de bedrøvet Guds Ånd og i høj grad sinket Guds sendebuds arbejde.

Dette onde er blevet påpeget mange gange og mange steder. Somme tider har de, der har været en kritiserede og dømmende ånd, angret og omvendt sig og da har Gud været i stand til at bruge dem til at ære og herliggøre sit navn.

Vi lever i en særlig tid af denne jords historie. Et stort arbejde må udføres på meget kort tid og enhver kristen må gøre sit for at støtte dette arbejde. Gud kalder på mænd, der vil hellige sig det sjælevindende arbejde. Når vi begynder at fatte, hvilket offer Kristus har bragt for at frelse en fortabt verden, vil en vældig

kamp for (126) at frelse sjæle finde sted. Gid alle vore menighedsmedlemmer kunne forstå Kristi uendeligt store offer.

En reformatorisk bevægelse

I nattens syner blev en stor reformatorisk bevægelse blandt Guds folk fremstillet for mig. Mange priste Gud. De syge blev helbredt og der skete andre mirakler. En forbønnens ånd ligesom den, der kom til udtryk før pinsefestens dag, gjorde sig gældende.

Hundreder og tusinder besøgte familier og åbnede Guds ord for dem. Hjerter blev overbeviste ved Helligåndens kraft og en ægte omvendelsens ånd blev synlig. Overalt blev døre åbnet for forkyndelsen af sandheden. Verden syntes at blive opløst af en himmelsk indflydelse. Guds sande og ydmyge folk modtog store velsignelser. Jeg hørte taksigelse og lovsang og der syntes at være en reformation, ligesom den vi var vidne til 1844.

Alligevel nægtede nogle at omvende sig. De var ikke villige til at vandre på Guds vej og når der blev opfordret til at give frivillige ofre, klyngede nogle sig selvvisk til deres jordiske besiddelser. Disse begærlige sjæle blev skilt fra de troendes skare.

Arbejde medens prøvetiden står på.

Guds straffedomme hjemsøger jorden og ved Helligåndens hjælp må vi forkynde advarselsbudskabet, han har betroet os. Vi må bringe dette budskab hurtigt ud, linje på linje, bud på bud. Menneskene vil snart blive tvunget til at træffe store afgørelser og det er vor pligt at sørge for, at de får anledning (127) til at forstå sandheden, så de forstandigt kan stille sig på den rigtige side. Herren kalder sit folk til at arbejde med alvor og visdom, medens nådetiden varer.

Det personlige arbejdes betydning

Vore menighedsmedlemmer burde arbejde mere med at holde bibellæsninger og udbrede vor litteratur fra hus til hus. En kristelig karakter kan kun udvikles symmetrisk og fuldkommet, når det menneskelige redskab betragter det som en privilegium at arbejde uegennyttigt med at forkynde sandheden og støtte Guds sag med sine midler. Vi må alle så ved alle vande, idet vi bevarer vore sjæle i Guds kærlighed og arbejder, medens det er dag og bruger de midler, Herren har givet os til at gøre den pligt, der ligger os nærmest. Alt, hvad vore hænder begynder på, skal vi fuldføre med trofasthed. Hvilket offer, vi end bliver kaldet til at bringe, skal vi bringe med glæde. Når vi sår ved alle vande, vil vi komme til at erkende, at »den, der sår rigeligt, skal også høste rigeligt.« 2 Kor. 9,6.

Kristi eksempel må efterfølges af dem, der hævder at være hans børn. Afhjælp jeres medmenneskers fysiske behov og deres taknemmelighed vil nedbryde barriererne og sæt jer i stand til at nå deres hjerter. Overvej alvorligt dette mene. Som menigheder har I haft anledning til at arbejde sammen med Gud. Hvis I havde adlydt Guds ord og påbegyndt denne gerning, ville I være blevet velsignet og opmuntret og have vundet en rig erfaring. I ville som Guds menneskelige redskaber have været travlt beskæftiget med en plan til at redde, genoprette og frelse. Denne plan ville ikke stå stille, men (128) udvikle sig og gå fra nåde til nåde og fra kraft til kraft.

Herren har vist mig det arbejde, der skal udføres i vore byer. De troende i disse byer skal arbejde for Gud i nærheden af deres hjem. De skal arbejde stille og ydmygt, medens de bringer himmelens atmosfære med sig overalt, hvor de går. Hvis de lader selvet ude af betragtning, idet de altid viser hen til Kristus, vil kraften i deres indflydelse kunne mærkes.

Det er ikke Herrens hensigt, at det skal overlades til prædikanterne at udføre størstedelen af arbejdet med at så sandhedens sæd. Mænd, der ikke er kaldet til prædikegerningen, skal arbejde for deres Mester i forhold til deres forskellige evner. Når en arbejder uforbeholdent overgiver sig til at tjene Herren, vil han opnå en erfaring, der sætter ham i stand til at arbejde med større og større fremgang for Mesteren. Den indflydelse, der drog ham til Kristus, hjælper ham til at drage andre til Kristus. Han bliver måske aldrig tildelt et arbejde som offentlig taler, men han er alligevel en Guds tjener og hans arbejde vidner om, at han er født af Gud.

Kvinder såvel som mænd kan deltage i arbejdet med at så sandhedens sæd, hvor den kan udvikles og blive klart synlig. De kan indtage deres plads i denne krisetid og Herren vil virke

gennem dem. Hvis de har sans for deres pligt og arbejder under Guds Ånds indflydelse, vil de vise netop den selvbeherskelse, der er nødvendig i denne tid. Frelseren vil lade sit ansigts lys skinne på disse selvofrende kvinder og det vil give dem en kraft, der overgår mændenes. De kan udføre et arbejde blandt familier, som mænd ikke kan gøre; et arbejde der berører det indre liv. De kan komme hjerter nær, som mænd ikke kan nå. Deres arbejde er tiltrængt. Betænksomme og ydmyge (129) kvinder kan gøre et godt arbejde ved at forklare sandheden for mennesker i deres hjem. Når Guds ord således bliver forklaret, vil det udføre sit gennemsvarende arbejde og ved dets indflydelse vil hele familier blive omvendt.

Mine brødre og søstre, overvej jeres planer. Grib enhver anledning til at tale med jeres naboer og bekendte eller læse noget for dem fra bøger, der indeholder sandheden for vor tid. Vis, at i betragter sjælenes frelse, som Kristus gav så stort et offer for, som det vigtigste.

I arbejdet for fortabte sjæle har i engles selskab. Tusinde tusinder og titusind titusinder engle venter på at arbejde med medlemmerne i vore menigheder for at viderebringe lyset, som Gud så gavmildt har givet, for at et folk kan blive beredt på Kristi genkomst. »Nu er det en nåderig stund, se, nu er det frelsens dag!« Enhver familie bør under alvorlig bøn søge Herren om hjælp til at gøre Guds gerning.

Gå ikke de små ting forbi for at søge efter en større gerning. Du kan måske gøre en ringe gerning med held, men komme fuldstændig til kort under forsøget på at udføre en større gerning og henfalde til modløshed. Tag fat hvor som helst du ser, at der er et arbejde, der skal gøres. Hvad enten du er rig eller fattig, stor eller lille, kalder Gud dig til en aktiv tjeneste for ham. Det er, når du sætter hele din kraft ind på at udføre hvad din hånd finder styrke til, at du vil udvikle talenter og anlæg for arbejdet. Det er ved at forsømme sine daglige anledninger, at du bliver ufrugbar og visner bort. Det er grunden til, at der er så mange træer uden frugt i Herrens vingård.

Inden for hjemmets kreds, ved din nabos kamin og ved den syges seng kan du på en stille måde læse fra Bibelen og tale et ord om Jesus og sandheden. (130) Således kan der sås en dyrebar sæd, der vil vokse op og bære frugt lang tid efter.

Der er i missionsarbejde at udføre på mange lidet lovende steder. Det er nødvendigt, at missionsånden griber vore sjæle og inspirerer os til at nå nogle, vi ikke havde planlagt at arbejde for og på steder og med metoder, vi aldrig havde tænkt på. Herren har sin plan for udsoningen af evangeliets sæd. Når vi sår i overensstemmelse med hans vilje, vil hans udsæd blive mangfoldiggjort, så hans ord kan nå tusinder, der aldrig har hørt sandheden.

Anledninger tilbyder sig overalt. Træng ind overalt, hvor Forsynet baner vejen. Øjnene trænger til at blive salvet med den himmelske øjensalve for at kunne se og sanse anledningerne. Gud kalder nu på lysvagne missionærer. Muligheder og fremgangsmåder vil vise sig for os. Vi må kunne se og forstå Forsynets anledninger.

Guds sendebud har fået befaling til at optage netop det arbejde, Kristus udførte, da han var her på jorden. De skal tage fat på enhver arbejdsgrænse, han virkede i. Alvorligt og oprigtigt skal de fortælle mennesker om himmelens uransagelige rigdom og uforgængelige skat. De skal være fyldt med den Hellige Ånd. De skal gentage himmelens tilbud om fred og tilgivelse. De skal vise hen til portene i Guds stad og sige: "Salige er de, som tvætter deres klæder, for at de kan få adgang til livets træ og gennem portene gå ind i staden.." Åb. 22,14.

Opelsk en selvforstående ånd

Hvert menighedsmedlem bør opelske en selvforstående ånd. I hvert eneste hjem bør der undervises i selvforståelse. Fædre og mødre, lær jeres børn at være (131) sparsommelige. Giv dem opmuntring til at spare deres småpenge sammen til missionsarbejdet. Kristus er vort eksempel. For vor skyld blev han fattig, for at vi ved hans fattigdom kunne blive rige. Han lærte, at alle skal samles i kærlighed og enighed for at arbejde, som han arbejdede, ofre, som han ofrede og vise kærlighed som Guds børn.

Mine brødre og søstre, I må være villige til at omvende jer for at øve selvfornægtelse som Kristus. Klæd jer enkelt, men pænt. Brug så lidt tid som mulig på jer selv. Hav i jeres hjem en selvforsælgelses-kasse, i hvilken I kan lægge de penge, I sparer ved små selvfornægtende handlinger. Søg hver dag en klarere forståelse af Guds ord og udnyt enhver anledning til at videregive den kundskab I har fået. Bliv ikke trætte af at gøre godt, for Gud giver jer til stadighed den store velsignelse i sin gave til verden. Samarbejd med Herren Jesus, så vil han lære jer uvurderlige ting om sin kærlighed. Tiden er kort, men timen kommer, hvor der ikke længere skal gives tid og hvor I vil modtage jeres belønning. Til dem, som oprigtigt elsker Gud og som har midler, er det blevet pålagt mig at sige: Nu er tiden inde til at holde præsternes hænder oppe under deres selvfornægtende arbejde med at frelse fortabte sjæle. Når I i himmelens sale måder de sjæle, I har været med til at frelse, får I da ikke en herlig belønning?

(132) Ingen bør holde deres småskillinger tilbage og de, der har meget, bør fryde sig over, at de kan samle en uforgængelig skat i himmelen. De penge, vi nægter at give til Guds værk, vil forgå. Fra dem vil der ikke ophobe sig renter i himmelens bank.

I de følgende ord beskriver Paulus dem, som tilbageholder det, der tilhører Gud: »De, som vil være rige, falder i fristelser og snarer og mange uforstandige og skadelige begæringer, som styrter mennesker i undergang og fortabelse; thi kærlighed til penge er en rod til alt ondt; drevet af den er nogle faret vild fra troen og har voldt sig selv megen bitter smerte.« 1.Tim. 6,9-10

Det indbefatter meget at så ved alle vande. Det vil sige, at man til stadighed giver gaver og ofre. Gud vil sørge for hjælpemidler, så den trofaste husholder over hans betroede midler kan blive forsynet med nok af alt og endda rigeligt til al god gerning. »Som der står skrevet: »Han delte ud, han gav de fattige, hans retfærdighed varer evindeligt.« Og han, som skænker sædmanden sæd til at så og brød til at spise, vil også skænke jer udsæd og forøge den mængde og han vil lade jeres retfærdighed bære rige frugter.« 2 Kor. 9,9-10. Den sæd, der sås med rund og gavmild hånd, vil Herren tage sig af. Den, der giver sæden til sædmanden, giver Guds tjener det, der sætter ham i stand til at samarbejde med Gud, der er sædens giver.

Gud kalder nu syvende-dags adventister alle vegne til at hellige sig til ham for under de forhåndenværende omstændigheder at gøre deres allerbedste for at fremme hans værk. Han ønsker, at de ved deres rundhåndede gaver og ofre skal vise, at de sætter pris på hans velsignelser og er taknemmelige for hans nåde.

Min kære brødre og søstre, alle de penge, vi har, tilhører Herren. Jeg opfordrer jer i Herrens navn til i forening at føre de opgaver, der er blevet påbegyndt under Guds vejledning, til en vellykket afslutning. Lad ikke arbejde med at rejse mindesmærker for Gud mange steder blive gjort vanskeligt og tyngende ved at holde de nødvendige midler tilbage. Lad ikke dem, der kæmper for at opbygge vigtige foretagender, (133) enten de nu er store eller små, blive modløse, fordi vi er for langsomme til i forening at sætte disse foretagender i stand til at udføre en effektiv tjeneste. Lad hele vort folk stå op og se, hvad de kan udrette. Lad dem vise, at der er enhed og styrke hos syvende-dag adventisterne.

Betingelserne for tilfredsstillende tjeneste

Som et folk må vi komme i et helligt samfund med Gud. Vi trænger til, at himmelens lys skinner ind i vore hjerter og i vore sinds kamre. Vi trænger til den visdom, som Gud alene kan give, hvis det skal lykkes os at bringe budskabet til disse byer. Lad overalt vore menigheder slutte op i rækkerne. Ingen, der ved dåb har forpligtet sig til at leve for at tjene og ære Gud, bør tage sit løfte tilbage. Der er en verden at frelse. Lad denne tanke tilskynde os til større ofre og mere alvorligt arbejde for dem, der er faret vild.

Når I følger principperne i Guds ord, vil jeres indflydelse være af værdi for enhver menighed og enhver organisation. I skal komme Herren til hjælp - komme Herren til hjælp som helte. Al iltetsigende snak, al letsindighed og spøg, er fjendens lokkemiddel til at berøve jer åndelig styrke. Anstreng jer i Israels Guds navn for at modstå dette onde. Hvis I vil ydmyge jer for Gud, vil han give jer et budskab til dem på vejene og ved gærderne og til dem, der i andre lande trænger til jeres hjælp. Sæt

jeres lamper i stand og hold dem brændende, for at I, hvor som helst I går, kan åbenbare de dyrebare lysstråler.

(134) Hvis vi overgiver os til at tjene Herren, vil han lære os, hvad vi skal gøre. Hvis vi vil komme i et nært forhold til Gud, vil han arbejde sammen med os. Lad os ikke blive så optaget af os selv og vore interesser, at vi glemmer dem, der klatrer op ad den kristne erfarings stie og trænger til vor hjælp. Vi må være rede til at bruge de evner, Gud har givet os, i Herrens værk, rede til i tide og utide at sige noget, der kan være til hjælp og velsignelse. *Vejlf menigh* bd 3 side 303-310]

Mine brødre og søstre, tager vi hensyn til de store behov der er i de store byer i øststaterne? Er vi ikke klar over at de må advares om Kristi snarlige komme? Det arbejde vi skal gøre er et vidunderligt stort arbejde. Der er en verden der skal frelles; der er sjæle der skal arbejdes for i øststaternes byer, i de stater hvor budskabet om vor Herres komme først blev forkyndt. Hvem vil give sig selv til denne slags missionsarbejde? [Hundreder i vort folk, der burde være ude på arbejdsmarken, gør lidt eller intet for at fremme budskabet. De der, har haft alle fordele ved at kende sandheden og som har modtaget undervisning linje på linje, bud på bud, lidt her og lidt her, har et stort ansvar overfor de sjæle, der aldrig har hørt evangeliets sidste budskab.

Hvis menighedens medlemmer i denne gunstige tid vil komme til Gud i ydmyghed, idet de fjerner al uret fra deres hjerter og rådfører sig med ham for hvert skridt, vil han åbenbare sig for dem og give dem mod i ham. Når menighedsmedlemmerne trofast udfører deres del, vil Herren lede og føre sine udvalgte tjenere og styrke dem i deres betydningsfulde arbejde. Lad os alle forenes, for under megen bøn at holde deres (135) hænder oppe og for at hente klare stråler fra den himmelske helligdom.

Enden er nær og lister sig snigende og umærkeligt ind på os ligesom tyven, der lydløst nærmer sig om natten. Måtte Herren give, at vi ikke længere skal sove som de andre, så vi kan våge og være ædru. Sandheden vil snart vinde en herlig sejr og alle, der vælger at arbejde sammen med Gud, vil sejre med den. Tiden er kort. Snart kommer natten, hvor ingen kan arbejde. De, der glæder sig over den nærværende sandheds lys, bør nu skynde sig at give sandheden til andre. Herren spørger: »Hvem skal jeg sende?« De, der ønsker at ofre noget for sandhedens skyld, bør nu svare: »Her er jeg, send mig.« Es.6,8 *Vejlf menigh* bd 3 side 310]

[Måtte de, som bærer ansvar, lægge sig på hjerte, at det er Helligåndens værk at bestemme udviklingens gang. Det er Herren, som styrer. Det er ikke vor gerning at danne dem, vi virker for, efter vore Idéer; Kristus må sætte sit præg på dem. Han følger ikke noget menneskeligt mønster. Han virker i overensstemmelse med sit eget sind og sin Ånd. Det er menneskenes gerning at åbenbare for verden, hvad Kristus har gjort for hans sjæl; ved Guds nåde får menneskene »Del i den guddommelige natur«, idet »de flyr bort fra fordærvelsen i verden, som kommer af lysten«. De ædlere egenskaber styrkes og adles hos dem, der tager imod Kristus; han bliver skikket og dygtiggjort til at virke for Gud.

Mange af verdens lærde har fået en så høj uddannelse at de ikke er skikket til at virke for det almene folk. Deres kundskab er for kompleks. Den svæver højt, men finder ingen ankerplads, Oplyste forretningsmænd ønsker helst at høre den enkle sandhed således som Jesus forkyndte den, da han (136) var på jorden, - den sandhed, som han siger er ånd og liv. Hans ord er som blade fra livets træ. Hvad menneskene for tiden behøver er at se Kristi liv genspejlet i troende mænds og kvinders liv. Det menneske, som Kristus vejleder og forædler og renser gennem Åndens helliggørelse, øver den største indflydelse til sandhedens udbredelse.

Kristus har givet os fuldmagt til at »gå ud i alverden« og forkynde evangeliet for al skabningen. Mark 16,15. Alle må få anledning til at høre advarslen. En herlig belønning loves dem, som løber på troendes bane. Hvis de holder ud og vedbliver at løbe, til målet nåes, vil de få en uforgængelig krone. *Vidnesbyrd* 9. bd side 103.]

Opelsk en fredfuldhed og betro jeres sjæles varetægt til Gud som en trofast Skaber. Han vil tage vare på det som overdraget til hans forvaring. Han er ikke tilfreds med at vi skal dække om hans alter med vore tårer og klager. I har allerede nu nok at prise Gud for, hvis I ikke ser andre sjæle omvendes. Men det gode arbejde vil gå videre hvis I blot vil gå fremad og ikke prøve at tilpasse noget efter jeres egne ideer. Lad Guds fred herske i jeres hjerter og vær taknemmelige. Lad Herren have rum til at arbejde. Bloker ikke hans vej. Han kan og vil arbejde hvis vi vil tillade ham det.

Selvom store planer bør lægges, må der vises stor omhyggelighed for at arbejdet i hver gren af værket er harmonisk forenet med dem i andre grene og således udgøre et fuldstændigt hele.

Et ord til prædikanterne

Sanatoriet, Californien den 3.nov 1901

Til en erfaren arbejder i New York City:

(137) [Idet jeg har overvejet stillingen i New York, er der kommet til at hvile en stor byrde på mig. I nattens timer er sagen fremstillet for mig således: New York skal høre budskabet; der vil være anledninger i de bydele, hvor der ingen kirker findes og sandheden vil vinde indgang på de steder. Der er et stort arbejde at udføre i denne by; thi sandheden for denne tid må forkyndes for dem, som er døde i overtrædelser og synder. Højest alvorfulde budskaber vil blive forkyndt af mænd, kårrede af Gud - budskaber af en sådan natur, at folk vågner op og agter på advarslen. Og om nogle forarges over advarslen og ledes til at stå lyset og det klare vidnesbyrd imod, kan vi deraf slutte, at vi fremholder vor tids prøvede sandheder.

Budskaberne vil være forskellige fra dem, man i almindelighed hører. Guds straffedomme hjem søger allerede jorden. Medens bymissioner må oprettes, hvor kolportører, bibelkvinder og praktiske lægemissioner kan blive uddannet til at virke for visse klasser, må der samtidig ansættes gudhengivende evangelister i byerne, ved hvem det evige evangelium kan blive fremstillet så klart, at det vil vække tilhørerne op af deres sløvhed.

»Før det blinde folk frem, der har øjne, de døve, der dog har ører! Lad alle folkene samles, lad folkefærdene flokkes! Hvo blandt dem kan forkynde sligt er påvise ting, de har forudsagt? Lad dem føre vidner og få ret, lad dem høre og sige: »Det er sandt!« Mine vidner er I, (138) så lyder det fra Herren, min tjener, hvem jeg har udvalgt, at I må kende det, tro mig og indse, at jeg er den eneste. Før mig blev en gud ej dannet og efter mig kommer der ingen; jeg, jeg alene er Herren, uden mig er der ingen frelser. Jeg har forkyndt det og frelser, kundgjort det, ej fremmede hos jer; I er mine vidner, lyder det fra Herren. Jeg er fra evigheds Gud, den eneste også i fremtiden. Ingen frier af min hånd, jeg handler - hvo gør det ugjort?« Es 43, 8-13

»Jeg fører blinde ad ukendt vej, leder dem af ukendte stier, gør mørket foran dem til lys og bakkelandet til slette. Det er de ting, jeg gør og dem går jeg ikke fra. Vige og dybt beskæmmes skal de, som stoler på billeder, som siger til støbte billeder: »I er vore guder!« I, som er døve, hør, løft blikket, I blinde og se! Hvo er blind, om ikke min tjener og døv som budet, jeg sendte? Hvo er blind som min håndgangne mand, blind som Herrens tjener? Meget så han, men ænsed det ikke, trods åbne ører hørte han ej. For retfærdsskyld ville Herren løfte loven til højhed og ære.« Es 42, 16-21.

De ovenfor angivne skriftsteder anviser vor gerning. Udtrykkende "min tjener", "Israel", "Herrens tjener", er anvendelige på enhver, som Herren kalder til et bestemt arbejde. Han sætter dem til at udføre sin vilje, skønt enkelte af dem, han udser til gerningen, er ligeså uvidende om hans vilje, som kong Nebukadnezar var.

Gud vil samarbejde med dem, som vil stille sig under Helligåndens vejledning. Han (139) sætter sin herlighed i pant på, at Messias og hans rige skal vinde sejr i verden. »Så siger Gud Herren, som skabte og udsåndte himlen, udbredte jorden med dens grøde, gav folkene på den åndedræt og dem, som vandrer

der, ånde. Jeg, Herren, har kaldet dig i retfærd og grebet dig fast om hånd; jeg vogter dig og jeg gør dig til folkepagt, til hængningelys for at åbne de blinde øjne og føre de fangne fra fængslet, fra fangehullet mørkets gæster.«

»Hvem af jer vil lytte til dette, mærke sig og fremtidig høre det.« versene 5-7, 23

Guds folk, som har haft både lys og kundskab, har ikke virket i overensstemmelse med hans ophøjede og hellige vilje. De har ikke gået fremad fra sejr til sejr, sat i gang virksomhed på nye steder og forkyndt sandheden i byerne med deres forstæder. De, som har modtaget stort lys fra Herren, men desuagtet ikke har tilegnet sig en klarere og klarere forståelse af sandheden, har tydeligt åbenbaret sin åndelige blindhed. Menighedernes medlemmer er ikke blevet opmuntret til at anspænde sine åndelige evner for at hjælpe Guds sag frem. De må lære at indse, at prædikanterne ikke kan udvirke frelse for dem ved at blive hos dem. På den måde bliver de bare svæklinger, når de dog skulle udvikle sig til stærke kæmper.

I enhver menighed bør man lægge ansvar på unge mænd og unge kvinder. De bør på enhver mulig måde uddanne sig til at undervise dem, som ikke kender sandheden. Gud vil have alvorlige, helhjertede arbejdere i sin sag. De ydmyge og bodfærdige vil af personlig erfaring erkende, at der uden ham ikke er nogen Frelser.

(140) De bibelske sandheder må forkyndes og efterlevet i det daglige liv. Ethvert lysglimt, der falder på vor vej, må fremstråle klart og tydeligt i vor vandel. Sandheden skal skinne som en tændt lampe. *Der er hundreder af Guds tjenere, som må bevare kaldet og optage gerningen på missionsfeltet som ivrige sjælevindere*, der kommer »Herren til hjælp, Herren til hjælp blandt heltene.« Gud søger mænd med handledygtighed, mænd som er fyldt med kraft fra det høje, mænd som ser op til Gud som den øverste og modtager fra ham beviser på opfyldelsen af hans løfter, mænd som ikke er lunkne, men opvarmet af Guds kærligheds glød.

Skulle alt det arbejde, som i de forgangne tyve år er nedlagt i menighederne, atter blive ydet dem, ville det ligeså lidt nu som tidligere udvikle søskende til selvfornægtende, opofrende efterfølgere af Kristus. Mange er blevet overenåret af åndelig mad, mens tusinder i verden omkommer af mangel på livets brød. Søskende i menighederne må arbejde; de må uddanne sig og stræbe efter at blive lig det mønster, der er sat for dem. Og dette mønster vil Herren hjælpe dem at ligne, om de blot vil samarbejde med ham. Hvis de bevarer sine sjæle i kærlighed til sandhed, vil de ikke hindre prædikanterne i forkyndelsen af sandheden på nye missionsfelter.

De store byer skulle have hørt budskabet, ligeså snart som menighederne modtog lyset; men mange har ikke følt nogen byrde for sjæle og Satan har fundet dem modtagelige for sine fristelser og berøvet dem deres åndelige erfaring. Gud formaner sit folk til at angre og omvende sig og komme tilbage til sin første kærlighed, som de har mistet ved forsømmelsen af at følge i den selvopofrende Forlørsers fodspor.

Mod og enfoldighed.

(141) Tiden er kommet, da der må gøres kraftige bestræbelser for at forkynde sandheden på steder, hvor der hidtil intet er gjort. Hvorledes skal Herrens gerning blive fuldført? På ethvert sted, hvor arbejdet påbegyndes, må der lægges en solid grundvold for fortsat virksomhed. Vi må rette os efter Herrens metoder. Vi må ikke miste modet på grund af ydre forhold og omstændigheder, hvor umulige de end synes. Det er jeres gerning at føre virksomheden frem i de spor, Herren har anvist. Forkynd ordet og Herren vil ved sin Ånd overbevise tilhørernes hjerter. Der står skrevet: »Men de gik ud og prædikede alle vegne. Og Herren virkede med og stadfæstede ordet ved de tegn, som fulgte med.« Mark 16,20

Der må ansættes mange arbejdere, som kan gå fra hus til hus og læse bibelen med familierne i hjemmene. De skal vokse i Guds nåde og kundskab ved at leve i overensstemmelse med Kristi vilje. Da vil de få en alsidig livserfaring. Og når de modtager, tror og adlyder Kristi ord, vil Helligåndens kraft åbenbare sig i deres livsgerning. Det vil ses, at de lægger al sin kraft ind i sine

bestræbelser. De vil glæde sig ved den tro, som er virksom ved kærlighed og renser sjælen og det vil blive åbenbart, at de bærer Åndens frugter.

Kristus er denne verdens lys. De, som følger i hans fodspor, vil ikke vandre i mørke, men have livets lys. Johannes siger om Kristus: »Men alle dem, som tog imod ham, gav han magt til at blive Guds børn, dem, som tror hans navn.« Joh 1,12. Betragt Jesus. Det er ved beskuelen af ham, at hjertet, sindet og karakteren udvikles i overensstemmelse med Guds vilje. Der behøves al den undervisning, som vore bymissioner (142) kan meddele. Fortsæt gerningen i den Åndens kraft, som førte til deres oprettelse. Ved opladelse af skrifterne, ved bøn og trosøvelse kan I oplære Menneskene til at vandre på Guds veje og der vil blive bygget op en menighed på den sande klippe, Jesus Kristus.

Arbejdet må ske ved en enfoldig og klar forkyndelse af sandheden. Gud siger: »Jeg har opmuntrende ord til eder.« Herren har i de store byer mange, som ikke har bøjet knæ for Baal og som i uvidenhed har dyrket ham. For sådanne må lyset skinne, så at de får Jesus at se som vejen, sandheden og livet.

Udfør gerningen i ydmyghed og sagtomdighed. Kom aldrig bort fra den enfoldighed, som præger Kristi evangelium. eders held med at vinde sjæle vil bero, ikke på en glimrende forkyndelseskunst, men der på, at Jesus bliver fremstillet som den, der tilgiver synd. Når jeres arbejde for Gud præges af ydmyghed og beskedenhed vil han åbenbare sig for jer.

Ved brugen af vægkort, symboler og forskellige slags illustrationer kan prædikanten gøre sandheden meget klar og letfattelig. Alt sådant er nyttigt og i overensstemmelse med Guds ord; men når prædikanten i sin virksomhed bruger så mange penge, at andre ikke kan få tilstrækkelige midler fra samfundets kasse til at opholde sig på feltet, da virker han ikke i harmoni med Guds plan. Virksomheden i de større byer bør drives i overensstemmelse med Kristi undervisning og ikke efter nogen scenisk fremstillingskunst. Det er ikke en teatralisk opførelse, som forherliger Gud, tværtimod, det er en fremstilling af sandheden i Kristi kærligheds kraft.

Sandheden må ikke berøves sin værdighed og kraft til at påvirke hjerterne ved tilstelninger, som er mere i harmoni med verden end med Guds plan. Lad jeres tilhørere forstå, at I ikke er der for at (143) behage dem med musik og andet, men for at forkynde sandheden i al dens højtidelighed og alvor, så at den må blive dem til advarsel og vække dem op af deres lunkenhed og syndesøvn. Det er den ligefremme, utilhyllede sandhed, som skærer til begge sider, ligesom det tveæggede sværd. Det er den, som vækker dem, der er døde i overtrædelser og synder, til eftertanke.

Han, som gav sit liv for at frelse menneskene fra afguder og selvfornægtelse, efterlod os et eksempel, der bør følges af alle, som forkynder evangeliet for andre. Guds tjenere i disse dage, har fået oplært at forkynde højst alvorlige sandheder og deres handlinger, metoder og planer må stå i forhold til budskabets vigtighed og betydning. Hvis I forkynder ordet i overensstemmelse med Kristi arbejdsmetoder, vil tilhørerne blive dybt påvirket af det Guds ord, som forkyndes. De vil blive overbevist om, at det er Guds levende ord, de hører.

En formel gudsdyrkelse

I arbejdet for at vinde sjæle må Herrens sendebud ikke efterligne verdens metoder. Ved møderne må de ikke stole på verdslige sangere og sceniske fremvisninger til at vække interesse. Hvorledes kan man vente at de, som slet ingen interesse har for Guds ord og som aldrig har læst skriften med ønsket om at lære sandheden at kende, skal kunne synge med forstand og være påvirket af Guds Ånd? Hvorledes kan de fatte ordets betydning i åndelige sange? Hvorledes kan det himmelske kor stemme i med en musik, som blot er en tom form?

En formel gudstjeneste medfører onder, man ikke kan dømmes for strengt; men ingen formår at skildre den glæde og velsignelse, der følger med en sand gudsdyrkelse. Når vi synger i ånden og med forstanden, stemmer de himmelske sangere i med og tager del i vore (144) takkesange. Han, som har udrustet os med de evner, der dygtiggør os til at blive Guds medarbejdere, venter af

os, at vi skal indøve vore stemmer således, at vi kan tale og synge, så alle kan forstå os. Det er ikke en skrigene sang, det kommer an på, men klar tone, tydelig udtalelse af ordene og stødighed i stemmen. Lad alle tage sig til at indøve stemmen, så de kan synge til Guds pris med klare bløde toner og ikke med den skurrende eller skrigende stemme, som er så ubehagelig at høre på. Evnen til at synge er en Guds gave; lad den blive brugt til hans ære.

Lad visse personer blive udset til at deltage i sangen under møderne. Og lad den blive akkompagneret med musikinstrumenter i øvede spillers hænder. Vi bør ikke sætte os imod brugen af musikinstrumenter i vor virksomhed. Denne del af gudstjenesten må foregå sømmelig og med orden; thi i sangen priser man Gud.

Dog er det ikke bare nogle få, som altid skal synge. Så ofte som det lader sig gøre, bør man lade hele forsamlingen synge med.

Enighed under nådegavernes forskellighed.

I vore bestræbelser for de store menneskeskarer i byerne bør vi gå grundig til værks. Virksomheden i storbyerne kan ikke drives med af en enkelt arbejder. Gud virker på forskellige måder og han har sine redskaber, som han udruster med forskellige evner.

En arbejder er en flyvende taler, en anden en dygtig skribent, en tredje kan holde oprigtige, alvorlige, varme bønner, en fjerde er udrustet med angevne, en femte forstår at gøre Guds ord letfattelig. Enhver af disse skal være et mægtigt redskab for Gud, fordi han samarbejder med ham. Een gives visdoms tale, en anden kundskabs tale, en anden tro; men alle skal virke for den ene og samme Mester. De (145) forskellige nådegaver fører til forskel på tjenester. »Men Gud er den samme, som virker alt i alle«. 1.Kor 12,6

Herren ønsker, at hans kærede tjenere skal lære at virke sammen i harmoni i den fælles gerning. Det kan forekomme for nogle, at kontrasten mellem deres evner og en med arbejders evner er for stor til, at de kan arbejde i fællesskab; men når de husker, at der er mennesker med forskellig tænke måde at påvirke og at nogle vil forkaste sandheden, som de forkyndes af den ene, men vil antage den, når den forkyndes på en noget forskellig måde af den anden, da vil de gøre sig flid for at virke i fællesskab. Deres evner, hvor forskellige de end er, vil stå under den samme Ånds vejledning. De vil opføre sig venligt og kærligt mod hinanden og idet de hver trofast udfører sin del, vil Kristi ord om hans efterfølgers enighed gå i opfyldelse og verden vil forstå, at de er hans disciple.

I medfølelse og tillid vil Guds tjenere stå knyttet til hverandre ved enhedens bånd. Den, som siger eller gør noget, der vil skille medlemmerne af Kristi menighed ad, modvirker Herrens gerning. Trætte og splid i menigheden, mistanke og vantro blandt brødrene er til vanære for Kristus. Gud ønsker, at hans tjenere skal være kristelig velvilje med hverandre. Sand kristendom forener hjerterne ikke alene med Kristus, men også med brødrene, så der bliver et inderligt samfund. Og når vi lærer, hvad det betyder at være således forbundet med Kristus og brødrene, vil en hellig indflydelse ledsage os på vor vandring.

Arbejderne i de store byer må udføre hver sin del, så virksomheden kan føre til de bedste resultater. De må udvise tro og benytte en sådan fremgangsmåde, at (146) folket bliver påvirket. De skal ikke føre virksomheden frem efter deres egen begrænsede begreber. Dette er alt for ofte blevet gjort før i tiden og det har været til hinder for værkets fremgang. Lad os erindre, at Herren virker på forskellig måder og at han har udrustet sine tjenere med forskellige gaver. Vi må forstå Guds plan med at sende visse mænd til visse steder.

Endnu en lille tid skal Guds budskab høres; endnu en lille tid skal den nådige indbydelse gå ud: »Om nogen tørster, han komme til mig og drikke!« Joh 7,37. Gud sender sit varselsråb overalt, til alle byer. Måtte de budbærere, han sender, virke så enigt sammen at menneskene må forstå, at de har lært af Jesus.

I Kristi Ydmyghed.

Intet menneske må søge at knytte andre til sig selv, som om det var hans gerning at kontrollere dem påvirke dem til at gøre dette og at forbyde dem og påvirke dem til at gøre dette og at forbyde dem til at gøre hint, kort sagt, at kommandere, at dirigere, at styre

som en officer over for en trop soldater. Således fór præsterne og de øverste frem på Kristi tid; men det er ikke den rette fremgangsmåde. Når sandheden har påvirket tilhørerne og mænd og kvinder har antaget bibelens lære skal de blive behandlet som Kristi Ejendomme og ikke som menneskers. Knytter I dem til jer selv, så fører I dem bort fra forbindelsen med kilden til al deres visdom og styrke. De må kende sig selv afhængige af Gud; uden ham kan de ikke vokse i nåden.

Hvor meget et menneske end kan rose sig af i sin kundskab og visdom, er han dog overmåde uvidende i de åndelige ting, medmindre han stadig modtager vejledning fra den Helligånd. Han (147) må erkende sin fare og sin uduelighed og stole helt på ham, som alene kan bevare de sjæle, der betror sig til hans varetægt, fylde dem med sin ånd og kærlighed til hverandre og derved dygtiggøre dem til at bære vidnesbyrd om, at Gud har sendt sin Søn til verden for at frelse syndere. De omvendte vil være ét i Kristus. Måtte der ikke være nogen uenighed i Guds menighed eller nogen som vil øve myndighed over dem, der stiller sig på sandhedens side. Kristi ydmyge sindelag bør vise sig i alt, hvad vi siger og gør.

Kristus er den sande menigheds grundvold. Vi har hans usvigelige løfte om, at hans nærværelse og beskyttelse vil ledsage hans troende efterfølgere, når de vandrer i overensstemmelse med hans ord. Helt til enden skal Kristus være den første og største over os. Han er kilden til alt liv og al kraft, til al retfærdighed og hellighed. Og dette er ham for alle, som tager hans åg på sig og lærer af ham at være sagtom og ydmyg af hjertet.

Vort ansvar og vor glæde vil være at finde i forkyndelsen af Jesus for menneskene. Dette er målet med al sand virksomhed. Lad Kristus blev ophøjet og lad os skjule os og vort eget bag ham. Det er en slig selvopofrelse, som har værd for Gud og finder behag hos ham. »Thi så siger den højt ophøjede, som troner evigt, hvis navn er »Hellig«: I højhed og hellighed bor jeg, hos den knuste, i ånden bøjede for at kalde de bøjedes ånd og de knustes hjerte til live.« Es 57,15

Modstand imødegås.

Når I fremholder sandheden, vil der ofte vækkes modstand; men dersom I søger at imødegå modstanden med argumenter, vil I bare styrke den og det har I ikke råd til. Hold jer til det ligefremme ord. Guds engle (148) iagttager jer, for de forstår at gøre indtryk på dem, hvis modstand I nægter at imødegå med argumenter. Ophold jer ikke ved det negative ved spørgsmålet, men samle jer om de bekræftende sandheder og fastslå dem ved meget studium, alvorlig bøn og fuld overgivelse til Gud. Hold jeres lamper i stand, så at de kan skinne klart og menneskene må se jeres gode gerninger og ære jeres Fader, som er i himlene.

Dersom Kristus ikke havde holdt sig til det ligefremme ord i fristelsens stund i ørkenen, ville han have tabt alt det, han søgte at hævde. Kristi fremgangsmåde er den bedste måde, hvorpå vi kan imødegå vore modstandere. Vi støtter deres synspunkter, når vi gentager deres argumenter. Vær altid på dem bekræftende side. Det kan godt være, at den mand, som står dig imod, vil erindre sig dine ord og blive vundet for den sandhed, som har vakt ham til eftertanke.

Jeg har ofte sagt til brødrene: "Jeres modstandere vil fremstille jeres gerning i et falsk lys. Gentag ikke deres ord, men hold fast ved jeres påstande vedrørende sandheden og Guds engle vil rydde vejen for jer. Vi har en stor gerning at udføre og vi må være fornuftige i vor befattning med arbejdet. Vi må aldrig blive ophidset og lade onde følelser få rum i hjertet. Kristus lod sig ikke besvære af sådanne ting og han er vort eksempel i alle ting. I den gerning, hvori vi har fået del, behøver vi mere af den himmelske visdom og mindre af den menneskelige egennytte; vi må blive delagtige i en større fylde af den guddommelige kraft."

De, som er af vejet fra troen, vil komme til vore møder for at lede vor opmærksomhed bort fra den gerning, Herren vil, at vi skal udføre. Men I må ikke vende ørene bort fra sandheden til fabler. Stands ikke for at forsøge (149) at omvende den, som taler hånlige, om jeres virksomhed, men lad det blive forstået, at I er besjælet af Jesu Kristi Ånd og Guds engle vil give jer ord at tale, som vil berøre modstanderens hjerte. Dersom disse mænd forsøger, at trænge sig ind, vil de fornuftige i forsamlingen forstå,

at I har sat jer højere mål end dem. tal således, at det kan kendes, at Jesus Kristus taler igennem jer.

Trangen til alvorlig, helhjertet virksomhed.

Hvis vore Prædikanter havde en virkelige forståelse af, hvor snart jordens beboere skal stilles for Guds domstol, ville de af hele deres hjerte samarbejde med Gud i at sprede kendskab til sandheden. De ville ved utrætteligt arbejde søge at fremme herrens sag på jorden og i ord og gerning forkynde: »Alle tings ende er kommet nær.« 1.Pet 4,7

»Bered dig til at møde din Gud« - det er det budskab, vi skal forkynde overalt. Basunen må gives en tydelig lyd. Klart og bestemt må der varsles: »Falden, falden er Babylon... gå ud fra hende, min folk, for at I ikke skal have del i hendes synder og for at I ikke skal få noget af hendes plager.« Åb 18,2,4. Disse ord vil gå i opfyldelse. Snart vil alle jordens indbyggere stilles på sin sidste prøve. Da vil der tages hurtige bestemmelser. Sådanne som er blevet overbeviste under ordets forkyndelse, vil stille sig under Prins Immanuel's blodstænkte banner. Da som aldrig før vil de se og forstå, at de har ladet mange anledninger til at gøre godt gå ubenyttet (150) hen. Det vil gå op for dem, at de ikke har arbejdet så flittigt, som de burde, for at frelse de fortabte og redde dem som brande ud af ilden.

Guds tjenere skal ikke være lunkne i sin iver, men brændende i Ånden, idet de tjener Herren. Træghed og udygtighed er ikke fromhed. Når vi rigtig forstå, at vi virker for Herren, vil vi få en bedre forståelse af den åndelige tjenestes hellighed, erkendelsen heraf vil bringe nyt liv, årvågenhed og energi ind i udøvelsen af vor gerning.

Gudsdyrkelse - sand, ubesmittet gudsdyrkelse - er fremfor alt praktisk. Der skal alvorligt, helhjertet arbejde til for at frelse sjæle. Alle vore daglige sysler bør være andagtsøvelser og vi bør stadig vokse i det gode fordi vi sysler med vor gerning med evigheden for øje.

Vor himmelske Fader har anvist os vor gerning. Med bibelen i hånden skal vi advare verden. Vi skal være Guds medarbejdere i frelsesgerningen - redskaber, hvor i gennem Guds kærlighed skal åbenbares for de fortabte. Den sande arbejder for Gud bliver forædlet i erkendelsen af, at det er ham forundt at være forbundet med stor missionsopgave. Han tilegner sig den tro, som er virksom ved kærlighed og renser sjælen. Ingen gerning er et trællearbejde for den, som har overgivet sig i Guds hånd. »Gør alt til Guds ære« - det er den tanke, som forsøder enhver gerning, Herren betror ham.

Religiøse grundsætninger alene bør vejlede os under vor virksomhed. Enhver må alvorlig spørge sig selv: "Hvorledes kan jeg bedst behage Mesteren?" Besøg de troende, som behøver opmuntring og hjælp. Spørg dig selv ved hvert skridt fremad: "Er dette Herrens vej? Er jeg i ånd, i ord, i handling i harmoni med hans vilje!" Når vi arbejder for Gud med hans ære alene for øje, da vil vor gerning bære det guddommelige (151) stempel og hans hensigter vil blive fuldkommet gennem os.

I vort studium af Guds ord bør vi søge at trænge stadig dybere under overfladen. Vi må ved troens hånd gribe fat på den guddommelige kraft og søge at udforske inspirationens dybder. Vi må have Gud med os i vor virksomhed og komme i hu, at Herren vil bistå os. Sandheden, den dyrebare, ligefremme sandhed i Guds ord, skal forkyndes i al dens fylde. Vi må ydmyge os for Gud. Kristus må være vor styrke og visdom. Han har sat os til husholdere over sit gods, til at give mad i rette tid. Kristi tjenere står hans kærlige hjerte meget nær. Han søger at føre sine børn frem til fuldkommenhed gennem sine tjeneres fuldkommenhed.

Kristus er den ømme, medlidende Forløser. Ved hans opholdende magt får menneskene kraft at modstå det onde. Når den vakte synder ser på synden, forekomme den ham overmåde syndig. Han forundrer sig over, at han ikke tidligere kom til Kristus. Han indser, at han må overvinde sine fejl, at appetitten og lidenskaberne må bøjes under Guds vilje og at han må blive delagtig i den guddommelige natur, idet han flyr bort fra den dårskab som findes i verden. Og da han har angret sin overtrædelse af Guds lov, anstrenger han sig til det yderste for at

sejre over synden. Han vil åbenbare Kristi nådes kraft og derved kommer han i personlig samfund med Frelseren. Hans blik er stadig vendt mod ham. I sin samtale med Gud og ved sin tro på ham får han de velsignelser, han behøver og vokser daglig op til det mål, Gud har sat som mønster for ham.

Nye dyder vil ses i hans karakter, efter hvert som han underkuer egennyttens og løfter korset op og følger Kristus, hvor han går. Han elsker Herren af hele sit hjerte og (152) Kristus bliver hans visdom, hans retfærdighed, hans helliggørelse og forløsning.

Kristus er vort eksempel, vor inspiration, vor over al måde herlige løn. »I er Guds agerland, Guds bygning.« 1. Kor 3,9. Gud er bygmesteren; men Mennesket har sin del at udføre. Det skal samvirke med Herren. »Vi er Guds medarbejdere.« 1. Kor 3,9. Glem aldrig ordene »Guds medarbejdere.« »Arbejd... på eders frelse med frygt og bæven. Thi Gud er den, som virker i eder i både at ville og at virke til sit velbehag.« Fil 2,12.13. Kristi nådes vidunderlig skabende kraft åbenbares i hans omskabning af mennesket til et nyt menneske med ædlere livsprincipper og helligere begejstring for at fremme det gode. Herren siger: »Jeg vil give eder et nyt hjerte.« Ez 36,26. Er ikke dette, nemlig menneskets omskabelse, det største af alle mirakler? Hvad kan ikke mennesket udrette, når det ved troen tilegner sig den guddommelige kraft!

Kom altid i Hu, at din styrke og sejr ligger deri, at du samarbejder med Kristus som din personlige Frelser. Dette er det, vi alle må. Kristus er vejen, sandheden og livet. Han siger: »Uden mig kan i intet gøre.« Joh 15,5 Og den angrende, troende sjæl svarer: »Jeg formår *alt* i ham, som gør mig stærk.« Fil 4,13. De, som gør dette, har det herlige tilsagn: »Alle dem, som gør dette, har det herlige tilsagn: »Alle dem, som tog imod ham, dem gav han ret til at blive Guds børn.« Joh 1,12 *Vidnesbyrd 9. bd* side 104-116.]

Sektion fire - Sundhedsarbejdet Troskab i helsereformen

(153) *Manuskriptet blev oplæst for de delegerede ved generalkonferensens møde i Washington, D.C., d. 31. maj 1909 [Det er blevet mig pålagt at frembære et budskab for hele vort folk angående helsereformen, for mange har forladt deres tidligere troskab mod helsereformens principper.

Guds hensigt med sine børn er, at de skal vokse op til modne mænd og kvinder i Kristus. For at nå dette må de bruge alle sindets, sjælens og legemets kræfter rigtigt. De har ikke råd til at miste nogen åndelige eller legemlig kraft.

Spørgsmålet om, hvorledes man kan bevare helbredet, er af største betydning. Når vi gudfrygtigt undersøger dette spørgsmål vil vi opdage, at det er bedst både for vore fysiske og åndelige fremgang at holde sig til en enkel kost. Lad os tålmodigt granske dette spørgsmål. Vi behøver viden og dømmekraft for at kunne handle klogt i denne sag. Vi skal ikke modarbejde naturens love, men adlyde dem.

De, der er blevet undervist om de onder, brugen af kød, te, kaffe, fed og stærk krydret mad og usunde tilberedelsesformer medfører og som har bestemt sig for at slutte pagt med Gud ved offer, vil ikke fortsat tilfredsstille deres lyst til mad, de ved er usund. Gud kræver, at appetitten bliver renset og at der øves selvfornægtelse med hensyn til (154) de ting, der ikke er gode. Denne gerning må nødvendigvis gøres, for hans folk kan stå for hans åsyn som et fuldkomment folk.

Et personligt ansvar

Guds sidste menighed må være en omvendt menighed. Fremholdelsen af dette budskab vil føre til, at sjæle bliver omvendte og helliggjorte. Vi skal mærke Guds Ånds kraft i denne bevægelse. Dette er et vidunderligt, afgjort budskab. Det betyder alt for modtageren og det skal forkyndes med et højt råb. Vi må have en sand og varig tro på, at dette budskab vil vokse i betydning indtil tidens ende.

Nogle af dem, der bekender sig til at tro, godkender visse dele af *Vidnesbyrdene* som Guds budskab, medens de forkaster de afsnit, der fordømmer deres yndligsvaner. Sådanne mennesker

modarbejder deres eget velbefindende og menighedens fremgang. Det er vigtigt, at vi vandrer i lyset, medens vi har lyset. De, der hævder at tro på helsereformen og alligevel modtager dens principper i dagliglivets handlinger, skader deres egen sjæl og efterlader et forkert indtryk i troendes og ikke-troendes sind.

Styrke gennem lydighed

Der hviler et højtideligt ansvar på dem, der kender sandheden, for at alle deres gerninger er i overensstemmelse med deres tro, at deres liv bliver lutret og helliggjort og at de bliver forberedt til en opgave der hurtigt må udføres i denne afslutningstid for budskabet. De har ingen tid eller kraft at bortøde på at tilfredsstille appetitten. Disse ord bør nu komme til os med påtrængende (155) alvor: »Fat derfor et andet sind og vend om, at jeres synder må blive udslettet, for at husvalesetiderne må komme fra Herrens åsyn.« Apg. 3,19-20. Der er mange iblandt os, der er mangelfulde i åndelighed og som med sikkerhed vil gå fortabt, hvis de ikke omvender sig helt. Har I råd til at løbe den risiko?

Stolthed og svækket tro berøver mange Guds rige velsignelser. Mange vil, medmindre de ydmyger deres hjerter over for Gud blive overraskede og skuffede, når råbet lyder: »Se, brudgommen er der!« Matt. 25,6. De har teorien om sandheden, men de har ikke olie i deres kar og lamper. I denne tid må vor tro ikke indskrænke sig til at bifalde eller tro på teorien i den tredje engels budskab. Vi må have Kristi nådes olie, der vil nære lampen og få livets lys til at skinne og vise vej for dem, som er i mørke.

Hvis vi vil undgå en sygelig erfaring, må vi uden tøven alvorligt begynde at arbejde for vore egen frelse med frygt og bæven. Der er mange, der ikke giver noget afgjort bevis på, at de er tro mod deres dåbsløfter. Deres nidkærhed er kølnet af formalisme, verdslig ærgerrighed, stolthed og kærlighed til selvet.

Lejlighedsvis bliver deres følelser berørt, men de falder ikke på klippen, Jesus Kristus. De kommer ikke til Gud med hjerter, der er sønderknuste af anger og bekendelse. De, der erfarer virkningen af en sand omvendelse i deres hjerter, vil åbenbare Åndens frugter i deres liv. Gid de, der har så lidt åndeligt liv, ville forstå, at det evige liv kun bliver givet til dem, der får del i guddommelig natur og undslipper fordævelsen i verden, der skyldes det onde begær!

(156) Kun Kristi kraft kan udføre den forvandling i hjerte og sind, som alle må erfare, der ønsker at få del i det nye liv i himmelens rige sammen med ham. Frelseren har sagt: »Ingen kan se Guds rige, hvis han ikke bliver født på ny.« Joh 3,3. Den tro, der kommer fra Gud, er den eneste tro, der kan lede til Gud. For at kunne tjene ham rigtigt, må vi være født af den guddommelige Ånd. Dette vil lede os til årvågenhed. Det vil rense hjerte og forny sindet og give os en ny evne til at kende og elske Gud. Det vil gøre os villige til at adlyde alle hans krav. Dette er sand tilbedelse.

Gud forlanger uafbrudt fremgang hos sit folk. Vi trænger til at lære, at tilfredsstillelse af appetitten er den største hindring for sjælens helliggørelse og åndelige fremskridt. Til trods for vor bekendelse til helsereformen spiser mange af os noget, vi ikke bør. Tilfredsstillelse af appetitten er den betydeligste årsag til fysisk og åndelig svækkelse og ligger i høj grad til grund for utilstrækkelig styrke og en for tidlig død. Lad den, der bestræber efter at have et rent sind huske, at i Kristus er der kraft til at beherske appetitten.

Kød

Hvis vi kunne have fordel af at tilfredsstille ønsket om at spise kød, ville jeg ikke give jer denne opfordring; men det ved jeg, at vi ikke kan. Det er skadeligt for det legemlige velvære at spise kød og vi bør lære at klare os uden det. De, som lever under forhold, hvor det er muligt at få en vegetarisk kost, men som vælger, hvad de foretrækker i denne sag og spiser og drikker, som de har lyst, vil gradvist blive ligegyldige med den vejledning, Herren har givet angående andre sider af denne nærværende (157) sandhed og vil miste deres forståelse for, hvad der er sandt. De vil med sikkerhed komme til at høste, hvad de har sået.

Jeg er blevet undervist om, at der ikke skal serveres kold mad, man ved er usund, for eleverne ved vore skoler. Der bør ikke

sættes noget på bordene, der tjener til at opmuntre et ønske om stimulanser. Jeg appellerer til gamle, unge og midaldrende. Fornægt jeres trang til de ting, som gør jer fortræd. Tjen Herren ved at ofre.

Lad børnene tage del i denne gerning med forstand. Vi er alle medlemmer af Herren familie og Herren vil, at hans børn, unge og gamle, skal bestemme sig til at fornægte appetitten og spare de midler sammen, der er nødvendige til at opføre mødelokaler og underholde missionærerne.

Det er blevet mig pålagt at sige til forældrene: Stil jer med sjæl og ånd på Herrens side i dette spørgsmål. Vi har i denne prøvetid brug for altid at huske, at vi bliver prøvet foran universets Herre. Vil I ikke opgive de nydelser, der skader? Bekendende ord er billige. Lad jeres selvfornægtende handlinger bevise, at I vil adlyde de krav, Gud stiller sit ejendomsfolk. Læg derefter en del af de midler, I sparer ved jeres selvfornægtende handlinger, ind i forråds-kammeret, så vil der være det, Guds værk skal videreføres med.

Der er mange, som føler, at de ikke kan klare sig uden kød, men hvis de ville stille sig på Herrens side fast besluttede på at gå den vej, han leder dem, ville de få styrke og visdom ligesom Daniel og hans venner. De ville få at se, at Herren ville give dem en sund dømmekraft, mange ville blive overraskede ved at se, hvor meget der kunne spare sammen til Guds sag ved at vise selvfornægtelse. De små beløb, (158) der spares ved opofrende gerninger, vil gøre mere for at opbygge Guds værk, end større gaver, der ikke har kostet nogen selvfornægtelse, vil udrette.

Syvende-dags adventisterne har med skæbnsvangre sandheder at gøre. For mere end fyre år siden gav Herren os særligt lys over helsereformen, men hvorledes vandrer vi i det lys? Hvor er der mange, der har nægtet at leve i overensstemmelse med Guds råd! Som et folk bør vi gøre fremgang i forhold til det lys, vi har modtaget. Det er vor pligt at forstå og respektere helsereformens principper. Når det gælder afholdenhed, bør vi være forud for alle andre mennesker og alligevel er der iblandt os velinformerede menighedsmedlemmer, ja endog forkyndere af evangeliet, som kun viser ringe respekt for det lys, Gud har givet angående dette emne. De spiser, som de har lyst og arbejder, som de har lyst. Lærere og ledere i vort værk bør med fasthed indtage deres standpunkt på Bibelens grund med hensyn til helsereformen og give et tydeligt vidnesbyrd til dem, som tror, vi lever i de sidste dage af denne verdens historie. Der må trækkes en tydelig skillelinje mellem dem, der tjener Gud og dem, der tjener sig selv.

Det er blevet vist mig, at de principper, der blevet givet os i budskabets første tid, er lige så betydningsfulde og bør iagttages lige så samvittighedsfuldt i dag som dengang. Der er nogle, som aldrig har fulgt det lys, der er givet i kostspørgsmålet. Det er på tide at tage lyset frem fra skæppen og lade det skinne med tydelige, klare stråler.

Principperne for en sund levevis betyder meget for os som enkeltpersoner og som et folk. Da budskabet om helsereformen første gang kom vil til mig, var jeg svag og skrøbelig og led af hyppige besvimelsesanfald. Jeg bøn-faldt Gud om hjælp og han fremholdt helsereformens store emne for mig. Han oplyste mig om at de der (159) holder hans bud, må bringes i et helligt forhold til ham og at de ved at vise afholdenhed i mad og drikke, kan holde sind og legeme i den gunstigste tilstand til tjeneste. Dette lys har været til stor velsignelse for mig. Jeg indtog mit standpunkt som helsereformator, idet jeg vidste, at Herren ville styrke mig. Trods min alder har jeg et bedre helbred i dag, en jeg havde i mine yngre år.

Nogle har sagt, at jeg ikke har fulgt helsereformens principper, således som jeg har forsvaret dem med min pen; men jeg kan sige, at jeg har været en trofast helsereformator. De, der har været medlemmer af min familie, ved, at det er sandt.

»Til Guds ære«

Vi markerer ikke nogen præcis linje, man skal følge, når det gælder kosten; men vi siger, at vi i lande, hvor der er rigeligt med frugt, korn og nødder, er kød ikke den rette føde for Guds folk, jeg er blevet undervist om at kød har en tendens til at gøre menneskets natur dyrisk, at berøve mænd og kvinder for den

kærlighed og sympati de bør vise andre og give de lavere lidenskaber herredømmet over de højere kræfter i vort væsen. Hvis det nogen sinde har været sundt at spise kød, er det ikke betryggende nu. Kræft, svulster og lungesygdomme bliver i stor udstrækning forårsaget af kødspisning.

Vi skal ikke gøre brugen af kød til en prøvesten for medlemskab, men vi skal overveje den indflydelse, bekendende troende, der spiser kød, har på andre. Skal vi ikke som Guds budbringere sige til folket: »Enten I nu spiser eller drikker, eller hvad I gør, så gør det alt til Guds ære«? 1.Kor. 10,31. Skal vi ikke bære et afgjort vidnesbyrd imod at tilfredsstille en fordærvet appetit? Vil nogen tjener for evangeliet, idet han forkynder de mest højtidelige budskaber, der nogen (160) sinde er givet dødelige, sætte et eksempel ved at vende tilbage Ægyptens kødgryder? Vil de, der lever af tienden fra Guds forråds-hus tillade, at de ved at tilfredsstille selvet forgifter den livgivende strøm, der flyder gennem deres årer? Vil de ringeagte det lys og de advarsler som Gud har givet dem? Legemets sundhed må betragtes som væsentlig for vækst i nåden og for at erhverve et roligt temperament. Hvis vi ikke drager passende omsorg for maven, vil udfordringen af en retskaffen moralsk karakter blive hindret. Hjernen og nerverne står i forbindelse med maven. Forkert mad og drikke fører til en forkert tankegang og handling.

Alle bliver nu vejret og prøvet. Vi er blevet døbt til Kristus og hvis vi vil gøre vor del og skille os fra alt, hvad der vil trække os ned og gøre os til det, vi ikke bør være, vil der blive givet os styrke til at vokse op til Kristus, der er vort levende hoved, så vi kan få Guds frelse at se.

Kun når vi bærer os forstandigt ad med hensyn til principperne for en sund levevis, kan vi blive helt i stand til at se de ondt, der stammer fra en upassende kost. De, som efter at have indset deres fejl har mod til at ændre deres vaner, vil opdage, at reformprocessen kræver meget udholdenhed og kamp. Men når den rette smag een gang er skabt, vil de erkende, at brugen af den føde de tidligere betragtede som harmløs, var ved langsomt, men sikkert, at lægge grunden til en dårlig fordøjelse og andre sygdomme.

Fædre og mødre, vær årvågne til bøn. Vær på nøje vagt mod umådeholdenhed i enhver form. Lær jeres børn principperne i en sand helsereform. Lær dem, hvad de skal undgå for at bevare helbredet. Guds vrede er allerede begyndt at hjemsoge ulydighedens børn. Hvilke forbrydelser, hvilke synder, (161) hvilke forkastelige handlinger ser vi overalt omkring os! Som et folk må vi vise stor omhu for at bevare vore børn mod fordærvede kammerater.

Undervisning i sundhedsprincipper

Der bør gøres større anstrengelser for at undervise folket i helsereformens principper. Der bør oprettes kogekursus og i hjemmene bør der undervises i den kunst at tilberede sund mad. Gamle og unge bør lære, hvorledes man kan lave mere enkel mad. Hvor som helt sandheden bliver fremholdt, skal folket lære, hvordan man kan tilberede maden på en enkel og dog velsmagende måde. Man bør vise dem, at en nærende kost kan tilvejebringes uden brug af kød.

Lær folket, at det er bedre at vide, hvordan man kan holde sig rask, end hvordan man kan kurere en sygdom. Vore læger bør vore kloge pædagoger, idet de advarer alle mod at tilfredsstille selvet og påviser, at afholdenhed fra de ting Gud har forbudt, er den eneste metode, der kan forhindre, at sind og legeme bliver ødelagt.

Der bør vises megen takt og diskretion ved tilberedningen af den nærende føde, der skal træde i stedet for den tidligere kost hos dem, der er ved at lære at blive helsereformatorer. Tro på Gud, et alvorligt forsæt og villighed til at hjælpe andre, vil være påkrævet. En kost, der mangler de nødvendige næringsstoffer, bringer skam over helsereformens sag. Vi er dødelige og må sørge for at få en føde, der vil give legemet en passende næring.

Yderligheder i kostspørgsmålet

Nogle i vort folk, der samvittighedsfuldt afstår fra upassende fødemidler, forsømmer at skaffe sig (162) de stoffer, der er nødvendige for at ernære legemet. De, der indtager et yderliggående standpunkt i helsereformen, står i fare for at

tilberede retter, der er så blottede for smag, at de ikke er tilfredsstillende. Maden bør være tilberedt på en måde, så den både er appetitvækkende og nærende. Den bør ikke være berøvet det, organismen behøver. Jeg bruger lidt salt og har altid gjort det, fordi salt i stedet for at virke ødelæggende faktisk er af væsentlig betydning for blodet. Grøntsager bør gøres velsmagende med lidt mælk eller fløde eller noget tilsvarende.

Selv om der er blevet givet advarsler angående sygdomsfarerne ved at bruge smør og det skadelige i at give små børn mange æg, bør vi alligevel ikke betragte det som en overtrædelse af principperne at bruge æg fra høns, der er passet og fodret rigtigt. Æg indeholder væsentlige ting, der virker lægende ved at modarbejde visse giftstoffer.

Nogle, der har afstået fra at bruge mælk, æg og smør, har forsømt at skaffe organismen en passende næring og er som følge deraf blevet svage og uarbejdsdygtige. På den måde bringes helsereformen i vanry. Det arbejde, vi har søgt at bygge solidt op, bliver blandet med besynderlige ting, som Gud ikke har krævet og menighedens kræfter bliver svækket. Men Gud vil gribe ind for at afværge følgerne af disse alt for strenge forestillinger. Evangeliet skal forene den syndige slægt. Det skal føre rige og fattige sammen ved Jesu fødder.

Der vil komme en tid, hvor vi kan have nødig at kassere nogle af de fødevarer, vi nu bruger, som f.eks. mælk, fløde og æg; men det er ikke nødvendigt, at vi bringer os selv i vanskeligheder ved forhastede og yderliggående indskrænkninger. Vent, indtil forholdene kræver det, så vil Herren berede vejen for det.

De, der ønsker fremgang, når de forkynder helsereformens principper, må gøre Guds ord til (163) deres vejleder og rådgiver. Kun når de, der underviser i helsereformens principper, gør dette, kan de stå i en fordelagtig stilling. Lad os aldrig bære et vidnesbyrd imod helsereformen ved at forsømme brugen af sund, velsmagende mad i stedet for de skadelige fødevarer, vi har kasseret. Søg ikke på nogen måde at opmuntre en trang til stimulanser. Spis kun jævn, enkel og sund mad og sig til stadighed Gud tak for helsereformens principper. Vær sand og oprigtig i alle ting, så vil du vinde dyrebare sejre.

Kosten i forskellige lande

Medens vi modarbejder frådseri og umådeholdenhed, må vi tage hensyn til de forhold, menneskene lever under. Gud har sørget for dem, der bor i verdens forskellige lande. De, der ønsker at være Guds medarbejdere, må omhyggeligt overveje tingene, før de opregner, hvad man bør og hvad man ikke bør spise. Vi skal i forbindelse med masserne. Hvis helsereformen bliver fremholdt i dens mest yderliggående skikkelse for dem, der lever under forhold, der gør det umuligt at antage den, vil der blive gjort mere skade end gavn. Når jeg forkynder evangeliet for fattige, er det blevet pålagt mig at opfordre dem til at spise den mad, der er mest nærende. Jeg kan ikke sige til dem: "I, må ikke spise æg eller drikke mælk og fløde. I må ikke bruge smør, når i laver mad." Evangeliet må forkyndes for de fattige, men tiden er endnu ikke kommet til at foreskrive den strengeste kostplan.

Et ord til de vaklende

De prædikanter, der føler sig fri til at tilfredsstille appetitten rammer langt ved siden af målet. Gud ønsker, at de skal være helsereformatorer. Han ønsker, at de skal leve op til det lys, der er blevet givet om dette emne. Jeg bliver bedrøvet, når (164) jeg ser, at de, der burde være nidkære for vore sundhedsprincipper, endnu ikke er blevet omvendt til den rette levevis. Jeg beder om, at Herren vil give deres sind et indtryk af det store tab, de lider. Hvis tingene var, sådan som de burde være i de husstande, der udgør vore menigheder, ville vi kunne udføre det dobbelte arbejde for Herren.

Betingelser for at blive bøn hørt

For at blive rensset og forblive rene må syvende-dags adventister have Helligånden i deres hjerter og i deres hjem. Herren har oplyst mig om, at når vor tids Israel ydmyger sig for ham og renser sjælens tempel for al besmittelse, vil han høre deres bønner for de syge og velsigne brugen af de lægemidler, han har givet mod sygdom. Når det menneskelige redskab i tro gør alt, hvad han kan for at bekæmpe sygdom, idet han bruger de enkle

metoder, som Gud har vist os, vil hans bestræbelser blive velsignet af Gud.

Hvis Guds folk efter at have modtaget så meget lys værner om forkerte vans, tilfredsstiller selv og nægter at gennemføre en reform, må de bære overtrædelsens sikre følger. Hvis de for enhver pris er besluttede på at tilfredsstille en fordærvet appetit, vil Gud ikke gøre et mirakel for at redde dem fra følgerne af deres eftergivenhed. »kval skal I Ligge.« Es 50,11

De, der vælger at være formastelige og siger: "Herren har helbredt mig og jeg behøver ikke at indskrænke min kost. Jeg kan spise og drikke, som jeg har lyst," vil snart få brug for Guds helbredende kraft i legeme og sjæl. Selvom Herren nådigt har helbredt jer, må I ikke tro, at I kan følge verdens eftergivende handle måde. Gør hvad Kristus befalede efter at have helbredt: »Gå bort, synd fra nu af ikke mere!« Joh. 8,11. Appetitten må ikke være jeres gud.

(165) Herren gav det gamle Israel sit ord på, at hvis de ville holde sig helt til ham og følge alle hans befalinger, ville han bevare dem fra alle de sygdomme, han havde sendt over ægypterne; men dette løfte blev givet på betingelse af lydighed. Havde israelitterne fulgt den undervisning, de fik og draget nytte af disse fordele, ville deres sundhed og fremgang være blevet en anskuelsesundervisning for verden. Israelitterne undlod at opfylde Guds hensigt og gik derfor glip af de velsignelser, de kunne have fået. Men i Josef og Daniel, Moses og Elias og mange andre har vi ædle eksempler på, hvad den sande plan for livet medfører. En lignende trofasthed i dag vil give lignende resultater. Til os står der skrevet: »I er en udvalgt slægt, et kongeligt præsteskab, et helligt folk, et ejendomsfolk, for at I skal forkynde hans guddomskraft, som kaldte jer fra mørket til sit underfulde lys.« 1 Pet. 2,9

Selvovergivelse og hvile

Oh, hvor er der mange, der går glip af de rigeste velsignelser, Gud har glemt til dem i form af sundhed og åndelige gaver! Der er mange sjæle, der kæmper for særlige sejre og særlige velsignelser, for at de kan udrette noget stort. For at nå dette føler de hele tiden, at de må kæmpe en pinefuld kamp under bøn og tårer. Når disse mennesker gransker skifterne under bøn for at lære Guds udtrykkelige vilje at kende og derpå af hjertet gør hans vilje uden noget forbehold eller eftergivenhed overfor selvet, vil de finde hvile. Hverken pinsler eller tårer eller kampe kan bringe dem den velsignelse, de længes efter. De må opgive selvet fuldstændigt. De må udføre det arbejde, der viser sig, idet de tilegner sig Guds rige nåde, der er lovet alle, som beder i tro. »Hvis nogen vil gå i mit spor,« sagde Jesus, »Skal han (166) fornægte sig selv og daglig tage sit kors op og følge mig.« Luk. 9,23. Lad os følge Frelseren i hans enkelthed og selvfornægtelse. Lad os tale og ved et helligt liv ophøje Manden fra Golgata. Frelseren kommer meget nær til dem, der helliger sig helt til Gud. Hvis der nogen sinde var en tid, hvor vi trængte til, at Guds Ånd virkede på vore hjerter og liv, så er det nu. Lad os gribe denne guddommelige kraft for at få styrke til at leve et liv i hellighed og selvovergivelse. *Vejl f menigh* bd 3 side 311-321]

Guds ord skal være vor lektiebog. Herren er vor hjælper og vor Gud. Lad os se på ham for at åbne vejen til udførelse af vore planer.

Et opråb om lægemissionærer

**Manuskriptet blev oplæst for de delegerede ved generalkonferensens møde i Washington, D.C., d. 1. juni 1909*
[Vi lever i de sidste dage. Alle tings ende er nær. De tegn, Kristus har forudsagt, er ved at blive opfyldt. Stormfulde tider ligger foran os, men lad os ikke ytre et eneste vantro eller modløst ord. Han, der forstår, hvad situationen kræver, søger for, at arbejderne de forskellige steder får fordele, der sætter dem i stand til mere effektivt at vække folks opmærksomhed. Han ved, hvad den svageste i hans flok behøver og trængter til og han sender sit eget budskab ud på veje og stier. Han elsker os med en evig kærlighed. Lad os huske at vi har et budskab om lægedom til verden, som er fuld af sjæle, der er syge af synd. Måtte Herren

forøge vor tro og hjælpe os til at indse, at han ønsker, vi alle skal blive kendt med hans lægedoms tjeneste og med nådestolen. Han ønsker, at hans nådeslys skal udstråle mange steder fra.

Sanatorier som missions redskaber

På mange steder er der sjæle, der endnu ikke har hørt budskabet. I fremtiden skal hjemmemissionsarbejdet føres fremad med en alvor som aldrig før. Dette arbejde er den dør, hvorigennem sandheden kan få adgang til de store byer og sanatorier bør oprettes mange steder.

Sanatroievirksomhed er et af de bedste midler til at nå alle klasser i befolkningen. Vore sanatorier er evangeliets højre hånd, idet de åbner en vej til at nå den lidende menneskehed med det glade budskab om lægedom (168) i Kristus. I disse institutioner kan de syge lære at overgive deres sag til den store Læge, som vil samarbejde med deres alvorlige bestræbelser for at genvinde sundheden ved at bringe dem sjælelig såvel som legemlig lægedom.

Kristus er ikke længere personligt tilstede her i verden, så han kan gå gennem storbyer, købstæder og landsbyer og helbrede de syge; men han har pålagt os at videreføre det lægemissionsarbejde, som han begyndte. I denne gerning skal vi gøre vort allerbedste. Vi må oprette institutioner, hvor der kan blive draget omsorg for de syge, hvor mænd og kvinder, der lider af sygdom, kan komme under gudfrygtige lægers og sygeplejerskers omsorg og blive behandlet uden brug af medikamenter (drugs).

Jeg er blevet undervist om, at vi ikke skal tøve med at udføre det arbejde, der trænger til at blive gjort på helsereformens område. Gennem dette arbejde skal vi nå sjælene ved vejene og stierne. Jeg har fået særligt lys om, at mange sjæle vil modtage den nærværende sandhed på vore sanatorier og adlyde den. I disse institutioner skal mænd og kvinder lære, hvordan de skal drage omsorg for deres eget legeme samtidig med, at de lærer, hvordan de kan blive stærke i troen. De skal lære, hvad det vil sige at spise Guds Søns kød og drikke hans blod. Kristus sagde: »De ord, om jeg har talt til jer, er ånd og liv.« Joh. 6,63.

Vore sanatorier skal være skoler, hvor der undervises i arbejdsgrene inden for lægemissionen. De skal bringe sjæle, der er syge af synd, bladene fra livets tro, som kan bringe dem tilbage til fred, håb og tro på Jesus.

Lad Herrens værk gå fremad. Lad lægemissionen og det uddannelsesmæssige arbejde gå fremad. Jeg er overbevist om, (169) at vor store mangel er alvorlige, gudhengivne, intelligente og dygtige arbejdere. I enhver større by burde der finde et ægte lægemissionsarbejde sted. Mange bør nu spørge: "Herre! hvad vil du, at jeg skal gøre?" Det er Herrens hensigt, at hans helbredelsesmetoder uden brug af medikamenter skal få en fremtrædende stilling i enhver større by gennem vore sundhedsinstitutioner. Gud pryder den med hellig værdighed, som går længere og længere fremad på de steder, hvor det er muligt at få adgang. Satan vil gøre arbejdet så vanskeligt som muligt, men guddommeligt kraft vil ledsage alle oprigtige arbejdere. Lad os gå fremad vejledt af vor himmelske Faders hånd, idet vi gør brug af enhver anledning til at udvide Guds værk.

Herren taler til alle lægemissionærer og siger: Gå i dag hen og arbejd i min vingård for at friste sjæle. Gud bønlytter alle, der søger ham i sandhed. Han har den kraft, som vi alle behøver. Han fylder hjertet med kærlighed, glæde, fred og hellighed. Karakteren bliver til stadighed udviklet. Vi har ikke råd til at arbejde på tværs af Guds hensigter.

Der er længer, som på grund af en tidligere forbindelse med vore sanatorier finder det fordelagtigt at bosætte sig i nærheden af disse institutioner. De lukker øjnene for de store, forsømtede områder, der ligger brak, hvor et uselvisk arbejde ville være til velsignelse for mange. Lægemissionærer kan øve en opløftende, forældende og helliggørende indflydelse. Læger, der ikke gør dette, misbruger deres kræfter og udfører en gerning, som Herren forkaster.

Oplæring af arbejdere

Hvis Herren nogen sinde har talt gennem mig, så taler han når jeg siger, at de arbejdere, der er beskæftigede på

uddannelsesområdet, i (170) prædikegerningen og i lægemissionsarbejdet, må stå som en enhed, hvor alle arbejdere under Guds overopsyn, hvor den ene hjælper den anden og enhver er til velsignelse for andre.

De, som er tilknyttet vore skoler og sanatorier, skal arbejde med alvorlig beredvillighed. Det arbejde, der, udføres under Helligåndens vejledning af kærlighed til Gud og mennesker, vil bære det guddommelige præg og gøre indtryk på menneskernes sind.

Herren kalder vore unge til at indtegne sig på vore skoler og forberede sig hurtig til tjeneste. På forskellige steder bør der udenfor byerne oprettes skoler, hvor vore unge kan modtage en uddannelse, som sætter dem i stand til at gå ud og udføre et evangelisk arbejde og et arbejde for lægemissionen.

Der må gives Herren en anledning til at vise mennesker deres pligt og virke på deres sind. Ingen skal binde sig til at tjene i en årrække under ledelse af en bestemt gruppe mænd eller i en bestemt gren af Mesterens værk, for Herren vil selv kalde mænd, ligesom han fordum kaldte de beskedne fiskere og vil selv oplyse dem om deres arbejdsområde og de metoder, de bør følge. Han vil kalde mænd fra ploven og andre beskæftigelser til at give den sidste advarsel til fortabte sjæle. Der er mange måder at arbejde for Mesteren på og den store Lærer vil åbne disse arbejdes forståelse og sætte dem i stand til at se de underfulde ting i hans ord.

Sygeplejersker som evangelister

Kristus, den store lægemissionær, er vort eksempel. Om ham står der skrevet, at han »gik omkring i hele Galilæa, lærte i deres synagoger, prædikede evangeliet om Riget og helbredte (171) al slags svaghed blandt folket.« Matt. 4,23. Han helbredte de syge og prædikede evangeliet. I hans tjeneste var helbredelse og undervisning knyttet tæt sammen. I vor tid skal de ikke skilles ad. De sygeplejersker, der bliver oplært på vore institutioner, skal rustes til at virke som evangelister i lægemissionen og forene ordets tjeneste med tjenesten for fysisk helbredelse.

Vi må lade vore lys skinne midt i det moralske mørke. Mange, der nu sidder i mørke, vil når de ser et genskin af verdens lys, erkende at de har et håb om at blive frelst. Dit lys er måske lille, men husk at det er Gud, der har givet dig det og at han vil holde dig ansvarlig for, om det skinner. En eller anden vil måske tænde sin kæрте ved din og hans lys kan måske blive et middel til at lede andre ud af mørket.

Overalt omkring os står døre åbne til tjeneste. Vi bør blive kendt med vore naboer og søge at drage dem til Kristus. Når vi gør dette, vil han bifalde det og samarbejde med os.

Ofte ønskede indbyggerne i en by, hvor Jesus arbejdede, at han skulle blive hos dem og fortsætte sit virke iblandt dem. Men han ville fortælle dem, at han var nødt til at gå til andre byer, der endnu ikke havde hørt de sandheder, som han havde at fremholde. Efter at have forkyndt sandheden for folket et sted, overlod han det til dem at bygge videre på det, han havde givet dem, mens han drog til et andet sted. Hans arbejdsmetoder bør følges af den, han har overladt det til i dag. Vi skal gå fra sted til sted med budskabet. Så snart sandheden er blevet forkyndt på et sted, skal vi gå videre for at advare andre.

Grupper bør organiseres og modtage en grundig uddannelse til at arbejde som sygeplejersker, evangelister, (172) prædikanter, kolportører og elevmissionærer for at fuldkomme en karakter i lighed med det guddommelige. Vort formål skal nu være at forberede os til at modtage den højere uddannelse i skolen hisset. Fra den undervisning, Herren har givet mig fra tid til anden, ved jeg, at der bør være arbejdere, der foretager rundrejser mellem byer og landsbyer i evangeliets og sundhedens interesse. De, som udfører dette arbejde, vil samle en rig høst af sjæle fra både højere og lavere klasser i samfundet. Vejen for dette arbejde bliver bedst forberedt ved den trofaste kolportørs bestræbelser.

Mange vil blive kaldet til at arbejde fra hjem til hjem med at give bibelstudier og bede med dem, der er interesserede.

Lad vore prædikanter, der har fået erfaring i at prædike ordet lære at give enkle behandlinger og derefter udføre et forstandigt arbejde som evangelister i lægemissionsarbejdet.

I denne tid er der behov for arbejdere - evangeliske lægemissionærer. I har ikke råd til at bruge mange år på forberedelse. Snart vil døre, der nu står åbne, blive lukket for evigt. Vent ikke så I tillader, at fjenden tager de områder i besiddelse, der nu ligger åbne for jer. Lad små grupper drage ud for at gøre det arbejde, Kristus anviste sine disciple. Lad dem arbejde som evangelister, idet de udbreder vore skrifter og omtaler sandheden for dem, de møder. Lad dem bede for de syge og afhjælpe deres nød, ikke med medikamenter, men med naturens lægemidler og lære dem, hvordan de kan genvinde sundheden og undgå sygdom. *Vejl f menigh bd 3 side 322-326]*

Evangelisternes Loma Linda college

(173) *Manuskriptet blev oplæst for de delegerede ved generalkonferensen Washington, D.C., d. 1. juni 1909

[Medens jeg overværede generalkonferensen i 1905 i Washington, D.C., modtog jeg et brev fra J. A. Burden, der beskrev en ejendom han havde fundet ca. 6 km fra Redlands. Da jeg læste brevet, stod det klart, at det var et af de steder, jeg havde set i et syn og jeg telegraferede omgående til ham, at han uden at tøve skulle sikre sig ejendommen. Da jeg senere besøgte ejendommen, genkendte jeg den som et af de steder, jeg havde set i et syn næsten to år tidligere. Hvor er jeg Herren vor Gud taknemmelig for dette sted.

En af de største fordele ved Loma Linda er den behagelige variation af henrivende landskaber, til alle sider. Den vidstrakte udsigt over bjerg og dal er pragtfuld. Men vigtigere end pragtfulde landskaber, smukke bygninger og udstrakte jorder er, at der i umiddelbar nærhed af denne institution er et tæt befolket område og de anledninger dette giver til at bringe overordentlig mange mennesker oplysning om den tredje engels budskab. Vi må have en klar åndelig opfattelsesevne, ellers vil vi ikke opdage Guds banebrydende forsyn, der åbner vejen for os til at oplyse verden.

Med besiddelsen af dette sted kommer det tunge ansvar at give arbejdet på denne institution karakter af uddannelse. Loma Linda skal ikke blot være et sanatorium, men også et uddannelsescenter. Her skal der oprettes en skole, hvor evangeliske lægemissionærer kan uddannes. Meget afhænger af dette arbejde og det er meget væsentligt, at det bliver påbegyndt rigtigt. (174) Herren har et særligt arbejde, der skal udføres på dette sted. Han pålagde mig at bede ældste Haskelle og hustru hjælpe os med at få startet rigtigt på et arbejde i lighed med det, de har udført i Avondale (i Australien). Erfarne arbejdere har indvilliget i at forene sig med kræfterne i Loma Linda for at opbygge den skole, der skal drives der. Når de går fremad i tro, vil Herren gå foran dem og berede vejen.

Med hensyn til skolen vil jeg sige: Gør især sygepleje og lægeuddannelsen stærk. I lægemissionsskoler skal mange arbejdere kvalificeres til lægegerningen som lægemissions-evangelister. Herren har påpeget, at denne undervisning er i harmoni med de principper der ligger til grund for sand højere uddannelse. Vi hører en del om den højere uddannelse. Den højeste uddannelse er at gå i Kristi fodspor og efterligne det eksempel, han gav, da han var her på jorden. Vi kan ikke opnå nogen uddannelse højere end denne, for denne form for undervisning vil gøre menneskene til Guds medarbejdere.

At have en højere uddannelse er at have en levende forbindelse med Kristus. Frelseren tog de ulærde fiskere fra deres både og fiskenet og knyttede dem til sig, medens han tog fra sted og underviste folket og afhjælp deres behov. Idet han satte sig på en klippe eller et andet højereliggende sted, vil han samle sine disciple omkring sig og undervise dem og snart efter ville der være flere hundrede mennesker der lyttede til hans ord. Der er mange mænd og kvinder, der mener, at de ved alt, hvad der er være at vide, når de trænger allermost til at sidde ydmygt ved Jesu fødder og lære af ham, der gav sit liv, for at han kunne genløse en falden verden. Vi behøver alle sammen Kristus - ham, som forlod de kongelige sale, idet han aflagde sin kongelige (175) klædning krone og majestæt i himmelen for at iføre sig menneskelighed. Guds Søn kom som et lille spædbarn for at

kunne komme til at forstå menneskenes erfaringer og vide, hvordan han skulle behandle dem. Han kender børnenes behov. Under sin jordiske tjenestetid ville han ikke tillade at man forbød dem at komme til ham. Send dem ikke bort, sagde han til sine disciple, for »Guds rige hører sådanne til«.

Fasthold enkelhed i skolearbejdet. Intet argument er så stærkt som den fremgang, der er grundlagt på enkelhed. I kan få fremgang ved at uddanne de studerende til lægemissionærer uden at have en skole, der kan gøre læger kvalificerede til at konkurrere med verdens læger. Lad de studerende få en praktisk uddannelsesmetoder, jo bedre vil det være for de studerende. Der bør gives særlig oplæring i den kunst at behandle de syge uden at bruge giftige medikamenter og i harmoni med det lys, som Gud har givet. Ved behandlingen af de syge er der ikke brug for giftige medikamenter. De studerende bør udgå fra denne skole uden at have sat helsereformens principper eller dens kærlighed til Gud og til retfærdighed over styr.

Den uddannelse, der lever op til verdens idealer, skal værdsættes mindre og mindre af dem, der søger at dygtiggøre sig til at udføre et lægemissionsarbejde i forbindelse med arbejdet for den tredje engels budskab. De skal uddannes på et samvittighedsmæssigt grundlag og når de samvittighedsfuldt og trofast følger de rigtige metoder ved behandlingen af de syge, vil det blive erkendt, at disse metoder er at foretrække frem for dem, mange er blevet vænnet til og som kræver brug af giftige medikamenter.

Vi bør ikke på dette tidspunkt søge at konkurrere med (176) verdens lægeuddannelse. Hvis vi gjorde dette, ville vore udsigter til at få fremgang være meget små. Vi er ikke på dette tidspunkt forberedte til at kunne oprette store medicinske læreanstalter med held. Hvis vi endvidere skulle følge den medicinske praksis, verden benytter og forlange de store honorarer, som verdslige læger kræver for deres hjælp, ville vi arbejde os bort fra Kristi plan for vor tjeneste for de syge.

På vore sanatorier bør der være forsigtige mænd og kvinder, der kan undervise i de metoder, Kristus brugte i sin tjeneste. Under kompetente, helligede læreres vejledning kan de unge få del i guddommelig natur og undfly fordærvelsen i verden, som skyldes det onde begær. Jeg er blevet undervist om, at vi bør have mange flere kvinder, som særlig kan tage sig af kvindernes sygdomme og mange flere sygeplejersker, der kan behandle de syge på en enkel måde uden brug af medikamenter.

Det er ikke i overensstemmelse med den undervisning, der blevet givet på Sinai, at mandlige læger skal udføre en jordemoders gerning. Bibelen beretter, at kvinder under fødslen blev hjulpet af kvinder og således brude det altid være. Kvinder bør uddannes og oplæres til at virke som dygtige jordemødre og læger for deres køn. Således er Herrens plan. Lad os uddanne kvinder til at arbejde forstandigt med at behandle sygdomme hos deres køn. Vi bør have en skole, hvor kvinder kan blive uddannet af kvindelige læger til at yde den bedst mulige hjælp ved behandlingen af kvindesygdomme. Blandt os som et folk bør lægearbejdet stå på det højeste niveau.

I Loma Linda har vi et fordelagtigt center som udgangspunkt for forskellige missionsforetagender. Vi kan se, at det var ved Guds forsyns styrelse, at dette (177) sanatorium kom i vort folks besiddelse. Vi bør værdsætte Loma Linda som det sted, Herren forudså, at vi ville trænge til og som han gav os. Der er et meget værdifuldt arbejdet at udføre i forbindelse med sanatoriets og skolens interesser i Loma Linda og dette vil blive gjort, idet vi i forening går frem efter Guds anvisninger.

På Loma Linda kan mange blive uddannet til at virke som missionærer i sundheds- og afholdssagen. Lærere skal forberedes til mange arbejdsgræne. Skoler skal oprettes på steder, hvor der endnu ikke er blevet gjort noget. Missionærer skal rejse til andre steder, hvor der kun er blevet gjort lidt. Arbejdet med at udbrede helsereformens principper må fuldføres. Måtte Gud hjælpe os til som et folk at virke med forstand.

Jeg er meget interesseret i, at man nøje overvejer, hvad vore institutioner i Loma Linda trænger til og at man tager de rigtige skridt. For at føre værket fremad på dette sted der det nødvendigt at have talentfulde og afgjort åndeligt indstillede mænd. Der skal

ansættes de bedste lærere til uddannelsesarbejdet, mænd og kvinder der vil gå forsigtigt frem, idet de stoler helt på Herren. Hvis lærerne i de medicinske fag vil stå på deres post i guds frygt, skal vi se et godt arbejde blive udført. Med Kristus som vor lærer, kan vi nå en høj standard i kendskabet til sand lægevidenskab.

Det, som har den største betydning, er, at de studerende får lært, hvordan de kan repræsentere sundhedsreformens principper på den rette måde. Lær dem at fortsætte med studiet af dette emne med troskab kombineret med andre væsentlige uddannelsesgrene. Jesu Kristi nåde vil give alle dem visdom, der følger Herrens plan for sand uddannelse. Lad de studerende nøje følge hans eksempel, som (178) købte menneskeslægten med sit eget liv. De bør henvende sig til Frelseren og stole på ham som den, der helbreder alle former for sygdomme. Herren ønsker, at arbejderne gør sig særlige anstrengelser for at vise de syge og lidende hen til den store Læge, der skabte det menneskelige legeme.

Det ville være godt om vore missionskoler for kristne arbejdere blev oprettet nær ved vore sundhedsinstitutioner, for at de studerende kan blive uddannet i principperne for en sund levevis. Institutioner, der udsender arbejdere, som er i stand til at begrunde deres tro og som besidder en tro, der er virksom i kærlighed og renser sjælen, er meget værdifulde. Jeg har fået tydelig undervisning om, at der overalt, hvor det er muligt, skal oprettes skoler i nærheden af vore sanatorier, for at den ene institution kan være til hjælp og styrke for den anden. Ham, der skabte menneskene, har interesse for dem, som lider. Han har givet vejledning ved grundlæggelsen af vore sanatorier og opbyggelsen af skoler nær disse, for at de kan blive effektive redskaber til at oplære mænd og kvinder til den gerning at tjene den lidende menneskehed.

De medicinske arbejdere blandt syvende-dags adventisterne bør huske, at Herren, Gud den Almægtige, hersker. Kristus er den største Læge, der nogen sinde har betrådt denne syndige Jord. Herren vil, at hans folk skal komme til ham for at få den lægende kraft. Han vil døbe dem med sin Hellige Ånd og sætte dem i stand til at udføre en tjeneste, der vil gøre dem til en velsignelse, når de genopretter den åndelige og legemlige sundhed hos dem, der trænger til at blive helbredt. *Vejl f menigh bd 3 side 327-331]*

Sektion fem - Enighedens ånd Enighed mellem forskellige nationaliteter

**Dele af traktaten, Special Testimonies, serie B, nr. 4, er taget med i denne sektion.*

***Tale holdt ved Den europæiske Unions rådsmøde i Basel, Schweiz, den 24. september 1885*

(179) [»Hvis nogen tørster, han komme til mig og drikke!« »Den, som drikker af det vand, jeg giver ham, han skal til evig tid ikke tørste; men det vand, jeg giver ham, skal i ham blive et kilde spring til evigt liv.« Joh. 7,37; 4,14

Hvis vi med disse løfter foran os vælger at forblive indtørrede og visne af mangel på livets vand, er det vor egen skyld. Hvis vi ville komme til Kristus med den samme enfoldighed, som et barn kommer til sine jordiske forældre og bede om de ting, som han har lovet og tror på, at vi vil modtage dem, så vil vi få dem. Hvis vi alle havde udvist den tro, som vi burde, ville vi være blevet velsignet langt mere end Guds ånd i vore måder, end vi hidtil har oplevet. Jeg er glad for, at der stadig er nogle få mødedage tilbage. Spørgsmålet er nu: Vil vi gå til kilden og drikke? Vil de, der underviser i sandheden, sætte et godt eksempel? Gid vil gøre store ting for os, hvis vi tager ham på hans ord. Gud vi her måtte få lov til at opleve en udbredt ydmygelse af hjertet for Gud.

Siden disse møder begyndte, har jeg følt mig tilskyndet til at dvæle længe ved kærlighed og tro. Det er, fordi I trænger til dette (180) vidnesbyrd. Nogle, der er gået ind i disse missionsområder, har sagt: "Du forstår ikke det franske folk. Du forstår ikke tyskerne. De skal behandles på en bestemt måde."

Men jeg spørger: Forstår Gud dem ikke? Er det ikke ham, der giver sine tjenere et budskab til folket? Han ved netop, hvad de behøver og hvis budskabet kommer direkte fra ham gennem hans

tjenere til folket, vil det udføre den gerning, hvortil det blev udsendt. Det vil gøre alle til eet i Kristus. Selv om nogle er afgjort franske, andre afgjort tyske og andre igen afgjort amerikanske, vil de være lige så afgjort kristne.

Det jødiske tempel var bygget af tilhugne sten, der var brudt i bjergene. Hver eneste sten var blevet tilpasset sit sted i templet, tilhugget, poleret og prøvet, før den blev bragt til Jerusalem. Da alle var blevet bragt til stedet, blev bygningen opført uden lyd af økse eller hammer. Denne bygning er en fremstilling af Guds åndelige tempel, som er opført af materialer, der er samlet fra alle nationer, tungemål og folk fra alle klasser, høje og lave, rige og fattige, lærde og ulærde. De er ikke døde genstande, der skal tilpasses med hammer og mejsel. De er levende stene, som sandheden har brugt i verdens stenbrud. Den store bygmester, templets herre, er nu ved at tilhugge og polere dem og tilpasse dem deres bestemte pladser i det åndelige tempel. Når det er fuldført, vil hans tempel være fuldkomment i alle sine bestanddele og blive beundret af engle og mennesker, for dets bygmester og skaber er Gud.

Ingen må tro, at det ikke er nødvendigt, at der rettes noget slag imod ham, der findes intet menneske eller nogen nation, hvor enhver vane eller tanke er fuldkommen. Den ene må lære af den anden. Derfor ønsker Gud, at de forskellige nationaliteter skal blandes (181) for at blive eet i dømmekraft og eet i hensigt. Da vil vi kunne se et eksempel på den enhed, der er i Kristus.

Jeg var næsten bange for at komme til dette land, fordi jeg havde hørt så mange sige, at Europas forskellige nationaliteter var ejendommelige og måtte behandles på en bestemt måde. Men Guds visdom er blevet lovet dem, der føler deres behov og beder om den. Gud kan føre menneskene derhen, hvor de vil modtage sandheden. Måtte Herren tage sindet i besiddelse og forme det, ligesom leret bliver formet i pottemagerens hånd, så vil disse forskelle ikke længere eksistere. Se på Jesus, brødre. Efterlign hans væsen og ånd, så vil I ikke få nogen vanskeligheder med at nå de forskellige klasser. Vi har ikke seks forbilleder, vi skal efterfølge, eller fem; vi har kun eet og det er Jesus Kristus. Hvis de italienske, franske og tyske brødre prøver at efterligne ham, sætter de deres fødder på den samme sandheds grundvold. Den samme ånd, der bor i den ene vil bo i den anden - Kristus i jer, herlighedens håb. Jeg advarer jer, brødre og søstre, om ikke at opbygge en skillemur mellem de forskellige nationer. Søg tværtimod at nedbryde den, hvor den findes. Vi bør bestræbe os på at bringe alle ind i den harmoni, der er i Jesus, idet vi arbejder for dette ene: at frelse vore medmennesker.

Vil I, mine tjenende brødre, gribe Guds rige løfter? Vil I lade selvet ude af syne og lade Jesus træde frem? Selvet må dø, før Gud kan arbejde gennem jer. Jeg føler mig foruroiliget, når jeg ser selvet bryde frem hos den ene og den anden, her og der. I Jesu af Nazarets navn jeg siger jer: Jeres vilje må dø. Den må blive Guds vilje. Han ønsker at smelte jer om og rense jer fra enhver besmittelse. I har et stort arbejde at gøre, før I kan blive fyldt med (182) Guds kraft. Jeg bønfalder jer om at drage nær til ham, for at I kan modtage hans rige velsignelse, før dette møde slutter.

Der er nogle til stede her, som et stort lys med advarsler og irettesættelser har skinnet på. Når som helst der bliver givet irettesættelser, søger fjenden at skabe et ønske efter menneskelig sympati hos den, der bliver irettesat. Derfor ønsker jeg at advare jer, for at I ikke ved at appellere til andres sympati og se tilbage på jeres tidligere prøvelser igen skal fejle på de samme punkter ved at søge at styrke selvet. Herren fører sine fejlende børn til det samme sted atter og atter, men hvis de vedblivende nægter at give agt på Helligåndens formaninger og hvis de undlader at reformere hvert eneste punkt, hvor de har fejlet, vil han til sidst overlade dem til deres egen svaghed.

Jeg beder jer om, brødre, at komme til Kristus og drikke. Drik frit af frelsens vand. Regn ikke med jeres egne følelser. Tro ikke at sentimentalitet er religion. Ryst enhver menneskelig støtte af jer og støt jer tungt til Kristus. I behøver en ny udrustning, for I er beredte til at tage del i arbejdet med at frelse sjæle. Jeres ord og handlinger har en indflydelse på andre og den indflydelse vil I møde igen på Guds dag. Jesus siger: »Se, jeg har stillet dig foran en åben dør, som ingen kan lukke.« Åb. 3,8. Lyset skinner ud ad

en dør og det er vort privilegium at modtage det, hvis vi vil. Lad os se ind gennem denne åbne dør og søge at modtage alt det, Jesus er villig til at give.

Enhver må i nærkamp for at overvinde synden i sit eget hjerte. Dette er til tider et meget smertefuldt og nedslående arbejde. Det skyldes, at når vi ser manglerne i vor karakter, bliver vi ved med at betragte dem, hvor vi burde se hen til Jesus og iføre os hans retfærdigheds klædebon. (183) Enhver der vil gå ind gennem perleportene i Guds stad, vil gå derind som sejrherre og hans største sejr, vil være sejren over selvet.

»For denne sags skyld bøjer jeg mine knæ for Faderen, efter hvem ethvert faderforhold i Himmelen og på Jord har sit navn; og jeg beder om, at han efter sin herligheds rigdom vil give jer, at I med kraft må styrkes ved hans Ånd i det indre menneske, at Kristus må bo ved troen i jeres hjerter og at I må blive rodfæstede og grundfæstede i kærlighed, så at I sammen med alle de hellige må kunne fatte, hvor stor bredden og længden og højden og dybden er og kende Kristi kærlighed, som overgår al erkendelse, så I kan fyldes med hele Guds fylde.« Ef. 3, 14-19.

Som Guds medarbejdere, brødre og søstre, må I klynge jer til den Almægtiges arm. Arbejd for enhed, arbejd for kærlighed og I vil blive en magt i verden. *Vejl f menigh* bd 3 side 332-335]

Enhed i Kristus Jesus

Loma Linda, Californien, den 24. August, 1905.

(184) *Til vore brødre der tilknyttet forlagsvirksomheden i College View*

[Medens jeg var til det rådsmøde i generalkonferensens bestyrelse, der blev afholdt i september 1904, blev mit sind dybt bekymret for den enhed, der bør ledsage vort værk. Jeg var ikke i stand til at følge alle møderne, men i nattens timer blev scene efter scene fremstillet for mig og jeg følte, at jeg havde et budskab at bringe vort folk mange steder.

Mit hjerte smerter, når jeg ser, at vi med så vidunderlige tilskyndelser til at bringe vore evner og kræfter frem til det allerhøjeste udviklingstrin er tilfredse med at være dværge i Kristi værk. Guds ønske er, at alle hans arbejdere skal blive fuldvoksne mænd og kvinder i Kristus. Hvor der er liv, er der vækst. Væksten vidner om livet. Ord og gerninger bringer verden et levende vidnesbyrd om, hvad Kristendommen gør for Kristi efterfølgere.

Når I udfører jeres tildelte arbejde uden at øve strid og kritisere andre, vil frihed, lys og kraft ledsage det og give de institutioner og foretagender, I er knyttet til, karakter og indflydelse.

Husk, at I aldrig er på sikker grund, når I er oprørte og bærer en byrde for at rette på hver eneste sjæl, som kommer jer nær. Hvis I giver efter for fristelsen til at kritisere andre, udpege deres fejl og nedbryde det, de udfører, kan I være sikre på, at det vil mislykkes for jer at udføre jeres egen del ædelt og godt.

(185) Dette er en tid, hvor enhver i en ansvarsfuld stilling og ethvert menighedsmedlem bør bringe alle sider af deres arbejde i nøje samklang med Guds ords lære. Med utrættelig agtpågivenhed, inderlig bøn og ord og handlinger, der er præget af Kristus, skal vi vise verden, hvad Gud ønsker, hans menighed skal være.

Fra sin høje stilling så Kristus, herligheds kongen, himmelens Majestæt, menneskets tilstand. Han ynkedes over menneskenes svaghed og syndighed og kom for at åbenbare, hvad Gud er for mennesket. Idet han forlod de kongelige sale og iførte sin guddommelighed menneskelighed, kom han til denne verden for på vore vegne at danne en fuldkommen karakter. Han valgte ikke sin bolig blandt jordens rige. Han blev født i fattigdom, var af lav herkomst og levede i den foragtede landsby Nazaret. Så snart han var gammel nok til at brug værktøj, deltog han i forsørgelsen af familien.

Kristus ydmygede sig selv, for at komme til at stå som menneskehedens leder og imødegå de fristelser og udholde de prøvelser, som menneskeheden må gennemgå og udholde. Han måtte vide, hvad menneskeheden blev udsat for af den faldne fjende, for at han kunne komme dem til hjælp, som fristes.

Kristus er blevet vor dommer. Faderen er ikke dommer. Ingen af englenerne er det. Han, som iførte sig menneskelighed og levede et fuldkomment liv i denne verden, skal dømme os. Han er den eneste, der kan være vor dommer. Vil I huske dette, brødre? Vil I huske dette, I, der er prædikanter? Vil I huske dette, fædre og mødre? Kristus iførte sig menneskelighed, for at han kunne blive vor dommer. Ingen af os er blevet udset til at være en dommer for andre. Alt, hvad I kan gøre, er at holde selvet under disciplin. Jeg beder jer i Kristi navn om at give agt på den befaling, han (186) giver jer om aldrig at sætte jer selv på dommersædet. Fra dag til dag har dette budskab lydt i mine ører: "Stig ned fra dommersædet. Stig ned i ydmyghed."

Aldrig har der været en tid, hvor det var vigtigere for os at fornægte os selv og daglig tage vort kors op, end netop nu. Hvor megen selvfornægtelse er vi villige til at øve?

Et liv i nåde og fred

I det første kapitel i Peters andet brev vil I finde løftet om, at nåde og fred vil blive jer stadig rigere til del, hvis I i troen vil »vise dyd, i dyden indsigt, i indsigten afholdenhed, i afholdenheden udholdenhed, i udholdenheden gudsfrygt, i gudsfrygten broderkærlighed og i broderkærligheden kærlighed til alle.« 2.Pet. 1,5-7. Disse dyder er vidunderlige skatte. De gør et menneske »sjældnere end guld«. Es. 13,12

»Thi når dette findes hos jer og stadig tager til, så tillader det jer ikke at være uvirksomme eller ufrugtbare i erkendelsen af vor Herre Jesus Kristus.« 2 Pet. 1,8.

Skal vi ikke kæmpe for at bruge vore evner bedst muligt i den korte tid, vi har tilbage i dette liv, idet vi føjer nåde til nåde, styrke til styrke og gør det klart, at vi har en kilde til kraft i himmelen? Kristus siger: "Mig er givet al magt i himmelen og på jorden." Matt. 28,18. Hvorfor har han fået denne magt? For vor skyld. Han ønsker, at vi skal forstå, at han er vendt tilbage til himmelen som vor ældste broder og at den umådelige magt, der er blevet givet ham, er stillet til vor rådighed.

De, der vil føre den undervisning ud i livet, (187) som er givet menigheden ved apostlen Peter, vil modtage kraft fra det høje. Vi skal leve efter additionsplanen og sætte al vor flid ind på at gøre vor kaldelse og udvælgelse sikker. Vi skal repræsentere Kristus i alt, hvad vi siger og gør. Vi skal leve hans liv. De principper, han blev ledet af, skal forme for handlinger overfor dem, vi omgås.

Når vi er sikkert forankret i Kristus, har vi en kraft, som intet menneskeligt væsen kan tage fra os. Hvorfor er det således? Det er, fordi vi har fået del i guddommelig natur og er undsluppet fordærvelsen i verden, der skyldes det onde begær og er blevet delagtige i hans natur, der kom til denne verden iført menneskelighedens klædning, for at han kunne stå som menneskeslægtens leder og udvikle en karakter, der var uden plet eller skjold af synd.

Hvorfor er mange af os så svage og ugudelige? Det er, fordi vi betragter selvet og undersøger vor egen natur og tænker på, hvordan vi kan skabe en plads for os selv, vor individualitet, vore ejendommeligheder i stedet for at granske Kristus og hans karakter.

Brødre, der kunne arbejde harmonisk sammen, hvis de ville lære af Kristus at glemme, at de er amerikanere eller europæere, tyskere eller franskmænd, svenskere, danskere eller nordmænd, synes at mene, at hvis de skulle blande sig med andre nationaliteter, ville noget af det, der er særegent for deres eget land og nation, gå tabt og noget andet indtage dets plads.

Mine brødre, lad os lægge alt dette til side. Vi har ikke ret til at holde vore tanker fæstnet på os selv, vor forkærlighed og forestillinger. Vi skal ikke søge at opretholde vor egen ejendommelige personlige identitet - en personlighed og en individualitet der vil skille os fra vore medarbejdere. Vi skal åbenbare en karakter, men det skal være Kristi (188) karakter. Når vi har Kristi karakter, kan vi i forening udføre Guds værk. Kristus i os vil møde Kristus i vore brødre og Helligånden vil skabe den hjertets og handlingens enhed, som overfor verden beviser, at vi er Guds børn. Måtte Herren hjælpe os til at dø fra selvet og blive født på ny, for at Kristus kan leve i hellighed.

Kæmp alvorligt for enighed. Bed om den. Arbejd for den. Det vil give åndelig sundhed, opløfte tankerne, forædle karakteren, give et himmelsk sind og sætte jer i stand til at overvinde egoisme og ond mistanke og til mere end sejre ved ham, der elskede jer og gav sig selv hen for jer. Korsfæst selvet og agt hverandre højere end jer selv. På den måde kan I blive eet med Kristus. Over for det himmelske univers og over for menigheden og verden vil I bære det ufejlbarlige bevis på, at I er Guds sønner og døtre og Gud vil blive herliggjort ved det eksempel, I viser.

Verden trænger til at se det mirakel ske, der binder Guds folks hjerter sammen i Kristi kærlighed. Den trænger til at se Herrens folk få en plads med ham i den himmelske verden, i Kristus Jesus. Vil I ikke i jeres liv give et vidnesbyrd om, hvad Guds sandhed kan gøre for dem, der elsker og tjener ham? Gud ved, hvad I kan blive. Han ved, hvad den guddommelige nåde kan gøre for jer, hvis I får del i den guddommelige natur. *Vejlf menigh* bd 3 side 336-339]

Forlagsvirksomheden i College View

Loma Linda, Californien 24. august 1905.

(189) [Jeg anerkender de bestræbelser, som er blevet gjort for at grundlægge vort tyske og skandinaviske forlagshus i College View. Jeg håber, at man vil opmuntre og styrke dette trykkeri ved at lægge vise planer for dets trivsel.

Hele byrden bør ikke lægges på vore udenlandske brødre. Ej heller bør vore brødre i konferenserne udenom lægge for tunge byrder på konferenserne nærmest College View. Disse konferenser bør tage ledelsen og handle efter bedste evne, men alle de andre bør yde dem hjælp. Sandheden skal forkyndes for hver æt og stamme og tunge og folk.

Vore tyske og danske og svenske brødre har ingen god grund til ikke at kunne arbejde sammen i god forståelse i forlagsvirksomheden. De, som tror sandheden, bør komme i hu, at de er Guds børn og at de står under hans disciplin. Lad dem være Herren taknemmelige for hans mange nådesbevisninger og vise sig venlige overfor hverandre. De har den samme Gud og Frelser; og den samme Ånd - Kristi Ånd - skal knytte dem sammen med enhedens bånd.

Efter sin opstandelse fór Kristus op til himmelen; og der fremlægger han vore behov for vor himmelske Fader. »Se, i begge mine hænder har jeg tegnet dig,« siger han. Es 49, 16. Det kostede ham noget at tegne os der. Det kostede han ubeskrivelig sjæleangst. Dersom vi ville ydmyge os for Gud, være venlige og forekommende, ømhjertede og medlidende, så ville hundrede blive omvendte til sandheden, hvor der nu bare er een. Men trods det at vi bekender os til at være Omvendte, fører vi med os en bylt af selvished, som vi agter alt for værdifuld til at give afkald på. Denne byrde kan vi lægge af os ved (190) Jesu fødder og i stedet iføre os Kristi karakter og billede. Frelseren længes efter, at vi skal gøre dette.

Kristus lagde sit kongelige skrud og sin kongekrone til side, gav afkald på sin høje førerstilling og steg ned, ned, ja ned til det største ydmygelsens dyb. Og iført menneskenaturen imødegik han alle de fristelser, menneskene er udsat for og i vort sted sejrede han over fjenden på ethvert punkt.

Alt dette gjorde han, for at menneskene kunne få den kraft, de behøver til at sejre over den onde. »Mig er givet al magt,« siger han Matt 28,18 Og denne magt skænker han alle, som vil tage imod ham. Ved sit levned kan de bære vidnesbyrd for verden om den kraft, der er i Kristi religion til at besejre den menneskelige selvished.

»Lær af mig,« siger Kristus og I skal »finde hvile for jeres sjæle.« Matt 11,29. Hvorfor lærer vi ikke af Frelseren hver dag? Hvorfor lever vi ikke stadigt i samfund med ham, så at vi i vor omgang kan være venlige og høflige i vor optræden overfor hverandre? Hvorfor erer vi ikke Herren ved at udvise sympati og kærlighed mod hverandre? Dersom vi taler og handler i overensstemmelse med Gudsrigets grundsætninger, vil de vantro blive ført til Kristus ved deres omgang med os. *Vidnesbyrd 9. bd* side 146-147.]

Kristi forhold til nationalitet

[Kristus anerkendte ingen forskel på nationalitet, rang eller trosbekendelse. Farisæerne og de skriftkloge ønskede at gøre alle himmelens gaver til en lokal og national fordel og at udelukke resten af Guds familie fra dem. Men Kristus kom for at nedbryde alle skillevægge. Han kom for at vise, at hans nådes og kærligheds gave er lige så frit tilgængelig som luften, lyset eller regnbyerne som kvæger jorden.

(191) Kristi liv grundlagde en religion, som ikke kender til nogen kaste. En religion, som knytter jøde og hedning, træl og fri, sammen i et fælles broderskab, hvor alle er lige for Gud. Der var ingen taktiske beregninger i, hvad han foretog sig. Han gjorde ikke forskel på dem, han kendte og på de fremmede eller på venner og fjender. Det, som talte til hans hjerte, var en sjæl, som tørstede efter livets vand.

Han betragtede intet menneske som værdiløst, men søgte at bringe lægedom til hver eneste sjæl. Lige meget hvad slags selskab han befandt sig i, så fremholdt han lærdomme, som passende til den tid og omstændigheder. Enhver forsømmelse eller forhånelse, som vistes af nogen imod deres medmennesker, kunne kun påvirke ham til endnu stærkere at føle deres behov for hans guddommelige sympati. Selv om de groveste og mindst lovende mennesker søgte han at inspirere med håb ved at fremholde for dem, at de kunne blive uangribelige og uskyldige og opnå en sådan karakter, som ville gøre dem til Guds børn.

En sikker grundvold

»Derfor, brødre, skal I så meget mere stræbe efter at gøre jeres kaldelse og udvælgelse urokkelig; thi når I gør det, vil I aldrig snuble; for så skal der i rigt mål gives jer adgang til vor Herres og frelsers Jesu Kristi evige rige.« 2 Pet. 1,10-11.

År tilbage, da der kun var en lille gruppe troende, som forventede Kristi snare komme, da samledes sabbatsholdere i Topsham i Maine til gudstjeneste i br. Stockbridge Howlands store køkken. En sabbats formiddag var br. Howland ikke til stede. Vi var overrasket over dette, fordi han altid plejede at være så præcis. Lidt senere kom han og hans ansigt strålede af Guds (192) herlighed. "Brødre," sagde han, "jeg har fundet ud af det. Jeg har erfaret, at vi skal benytte en fremgangsmåde, som har Guds ord garanti: 'I skal aldrig snuble.' Nu skal jeg fortælle jer om det."

Så fortalte han, at han havde lagt mærke til, at en bror, som var en fattig fisker, havde følelsen af, at han ikke blev højt respekteret, som han burde, at br. Howland og andre tænkte, at de stod højere end ham. Dette var ikke sandt, men det mente han og i adskillige uger kom han ikke til møderne. Så gik br. Howland til hans hjem og knælede foran ham og sagde: "Min broder, tilgiv mig. Hvad er det, jeg har gjort?" Manden tog ham i armen og prøvede på at rejse ham op. "Nej," sagde br. Howland, "hvad har du imod mig?" "Jeg har ikke noget imod dig." "Men det må du have", sagde hr. Howland, "for tidligere kunne vi tale sammen, men nu taler du ikke til mig mere og jeg ønsker at vide, hvad der er i vejen."

"Rejs dig op, br. Howland," sagde han. "Nej," sagde br. Howland, "jeg vil ikke." "Så må jeg komme ned," sagde han og faldt på knæ og bekendte, hvor barnagtigt han havde været og hvor mange onde tanker, han havde kælet for. "Og nu," sagde han, "vil jeg lægge det hele til side."

Mens br. Howland fortalte dette, skinnede hans ansigt af Guds herlighed. Netop som han var færdig, kom fiskeren og hans familie ind og vi havde et ualmindeligt godt møde.

Tænk, om nogle af os fulgte br. Howlands fremgangsmåde. Hvis vi gik til vore brødre, når de nærer onde tanker og sagde til dem: "Tilgiv mig, hvis jeg på nogen måde har skadet dig," så kunne vi måske bryde Satans fortryllelse og fri vore brødre for deres fristelser. (193) Lad intet komme imellem dig og dine brødre. Hvis du ved at bringe noget offer kan fjerne mistanke, så gør det. Gud ønsker, at vi skal elske hinanden som brødre. Han ønsker, at vi skal være medlidende og høflige. Han ønsker, at vi skal overbevise os selv om, at vore brødre elsker os og til at tro, at Kristus elsker os. Kærlighed føder kærlighed.

Venter vi at møde vore brødre i Himlen? Hvis vi kan leve i fred og harmoni med dem her nede, så kan vi også leve sammen med

dem der. Men hvordan kan vi leve sammen med dem i himlen, hvis vi ikke kan leve sammen med dem her uden stadig strid og uenighed? De, som bærer sig således ad, at de skiller sig fra deres brødre og stadig vækker uenighed og strid, de trænger til en grundig omvendelse. Vore hjerter må blødgøres og ydmyges af Kristi kærlighed. Vi må fremelske den kærlighed, som han viste ved at dø på korset på Golgata. Vi trænger til at komme nærmere og nærmere til vor frelser. Vi skulle bede meget og vi skulle lære at leve i tro. Vi må blive mere hjertelige, mere medfølelse og høflige. Vi går kun igennem denne verden een gang. Skulle vi da ikke stræbe efter at give dem, vi har med at gøre her, et indtryk af Kristi karakter?

Vore hårde hjerter trænger til at knuses. Vi trænger til at komme sammen i fuldkommen enhed og vi trænger til at forstå, at vi er købt med Jesu Kristi blod. Alle burde sige: "Han gav sit liv for mig og han ønsker, at mens jeg går gennem livet her, så skal jeg åbenbare den kærlighed, som han viste ved at give sig selv for mig" Kristus har vore synder i sit legeme op på korset, for at Gud kunne være retfærdig og alligevel retfærdiggøre dem, som tror på ham. Der er liv, evigt liv for alle, som vil overgive sig til Kristus.

Jeg ønsker at se Kongen i hans skønhed. Jeg ønsker at betragte ham. (194) Kristus vil lede sine forløste langs med livets flod og der forklare dem alt det, som de ikke kunne forstå her i denne verden. Der, hvor deres begrænsede forståelse kun kunne se forvirring og brudte hensigter, vil de se den skønneste og mest fuldkomne harmoni.

Lad os tjene Gud med alle vore evner og hele for forstand. Vor intelligens vil forøges, når vi gør brug af det, vi har. Vor religiøse erfaring vil styrkes, når vi bringer den ind i vort daglige liv. På denne måde skal vi kravle opad trin for trin på den stige, som når til Himlen, indtil vi til sidst træder fra det øverste trin ind i Guds rige. Lad os blive kristne i denne verden. Da skal vi have evigt liv i herlighedens rige.

Enighed imellem Kristi efterfølgere er et bevis på, at Faderen har sendt Sønnen for at frelse syndere. Det er et vidnesbyrd om hans magt, fordi intet mindre end Guds mirakuløse kraft kan bringe mennesker med deres forskellige temperamenter sammen i harmonisk handling. Deres eneste mål vil da blive at forkynde sandheden i kærlighed.

Guds advarsler og råd er ligefremme og afgjorte. Når vi læser skifterne og ser, at der er en god magt, som skaber enighed og en ond magt, som skaber strid, hvordan kan vi da lade være med at modtage Guds ord i vore hjerter? Mistænksomhed og mistillid er som en ond surdej. Enighed bærer vidnesbyrd om sandhedens kraft. *Vejl f menigh* bd 3 side 340-343]

Tyske og skandinaviske konferenser

(195) Loma Linda, Californien 1. september 1905

[Kære brødre! Nogle af vore prædikanter har skrevet til mig og spurgt mig, om det ikke var bedst, at virksomheden blandt tyskerne og skandinaverne drevedes under særskilte konferenser for de respektive folk. Denne sag er til forskellige tider blevet fremstillet for mig. Da jeg var i College View, gav Herren mig et klart vidnesbyrd herom og siden den tid er denne sag atter blevet forelagt mig.

Den ene gang kom det frem for mig, da jeg overværede et rådslagningsmøde, hvor disse spørgsmål drøftedes. En som havde myndighed, stod, blandt de forsamlede og fremholdt de grundsætninger, som burde følges under fremskyndelsen af Guds værk på jorden. Det blev fremholdt, at en sådan adskillelse, hvis den blev foretaget, ikke ville bidrage til at fremme arbejdet blandt de forskellige folkeslag. Skridtet ville heller ikke føre til den højeste åndelige udvikling. Mure ville blive opført, som i en nær fremtid måtte rives ned igen.

Ifølge det lys, Gud har givet mig, vil særskilte konferenser kun vække splid i stedet for at føre til enighed. Dersom brødre i ydmyghed og enighed vil søge Herren, vil de, som mener, at særskilte konferenser er nødvendige for tyskerne og skandinaverne, indse, at Herren ønsker, at de skal arbejde sammen som brødre.

Om de, der søger at bringe forvirring ind i Guds værk, kunne fuldbyrde sine hensigter, ville nogle påtage sig myndighed til at gøre en gerning, som ikke burde gøres. Og dette ville være til stor hinder for Guds sags fremme. For at kunne udføre det mest mulige må de evner og de kræfter, (196) som findes blandt englændere og amerikanere, være forbundet med den dygtighed, som findes blandt alle andre nationaliteter. Og hvert folk bør virke ihærdig for sjæles frelse blandt andre folk. Der er bare én Herre, én tro. Kristus bønfalet sin Fader om, at de troende måtte være ét og denne hans bøn for disciplene bør vi søge at besvare.

»Hellige dem ved sandheden! dit ord er sandhed. Ligesom du har sendt dem til verden. Og jeg helliger mig selv for dem, for at også de må være helligede ved sandheden.« Joh 17,17-19

»Ikke alene for disse beder jeg men også for dem, som ved deres ord kommer til tro på mig, at de alle må være ét, ligesom du, fader! i mig og jeg i dig, at også de må være ét i os, så verden må tro, at du har sendt mig.« vers 20,21

Det bør være forstået, at Guds værk ikke kan fremmes, medmindre fuldkommen enighed råder blandt arbejderne. For at kunne bevare Freden iblandt os må vi alle søge visdom hos den store lærer. Lad os alle være sene til at fremkomme med nye forslag, som vil vække splid.

Vi bør være hinanden underdanige. Ingen er i sig selv alene et fuldkomment hele. Når vi overgiver vort sind og vor vilje til Helligånden, da kan vi altid være læringe under den store Lærer.

Læs det andet kapitel i Apostlenes gerninger nøje. I den første kristne kirke virkede Helligånden kraftig gennem dem, som havde sluttet sig harmonisk sammen. På pinsefestens dag var de alle samlet på samme sted.

Gennem os skal det blive åbenbaret for verden, at mennesker af alle folkeslag er ét i Kristus Jesus. Lad os derfor tage bort enhver skranke, som skiller os ad og slutte os sammen til ét broderbånd i Mesterens tjeneste.

(197) At oprette skillemure ville være at fremstille for verden en menneskelig indretning, som Gud aldrig kan godkende.

Apostelen Paulus skriver følgende til dem, som befatter sig hermed: »I er endnu kødelige. Når der nemlig er misundelse og splid iblandt jer, er I så ikke kødelige og vandrer på menneskevis? thi når en siger: »Jeg er tilhænger af Paulus og en anden: »Jeg er tilhænger af Apollos,« er I så ikke »mennesker«? Hvad er da Apollos? og hvad er Paulus? tjenere, ved hvem I kom til troen. Og enhver tjeneste, som Herren gav ham; jeg plantede, Apollos vandede, men Gud gav væksten. Så kommer det da hverken an på den, der planter, eller på den der vander, men på Gud, der giver vækst. Den, der planter og den, der vander, er ét; dog skal hver få sin løn i forhold til sin møje. Thi Guds medarbejdere er vi, Guds ager, Guds bygning er I.« 1.Kor 3,3-9

Et eksempel på broderkærlighed.

Da vore brødre i Skandinavien blev stillet i store finansielle vanskeligheder, blev det åbenbaret gennem profetiens Ånd, at vi ikke burde lade Brødre der står for verden som mennesker, have spillet fallit. Dette ville have været en vanære for Gud. Og vore amerikanske brøders prompte og rundhåndede hjælp var en anerkendelse af den grundsætning, at forskellen i nationalitet ikke løste dem fra pligten til at hjælpe, hverandre i Guds værk. »I er alle brødre.« Matt 23,8 På grund af sandhedens samstemmighed er vi alle ét.

Vi bør nu ved flittige, selvopofrende bestræbelser vandre i Kristi kærlighed, i Åndens samfund, helliggjorte ved hjælp af sandheden. Ingen halvgjort gerning kan nå det mål, Kristus siger til i sin bøn. Vi må leve i overensstemmelse med Herrens ord her på jorden. I himmelen er der ét herligt forsamlingssted for alle.

Jeg er nød til at skrive tydeligt vedrørende opførelsen (198) af en adskillelsesmur i Guds værk. Det er blevet vist mig, at dette er en vildfarelse, et menneskeligt påfund. Det er ikke ifølge Guds plan, at hans folk skal skille sig og danne egne grupper, fordi der er forskel, hvad nationalitet og sprog man kommer af. Gjorde de det, ville deres ideer snævre sig ind og deres indflydelse blive betydelig mindre. Gud ønsker at se en harmonisk forening af de forskellige gemytter og åndsevner.

Atter citerer jeg Kristi ord: »Ikke alene for disse beder jeg, men også for dem, som ved deres ord kommer til tro på mig, at de alle

må være ét, ligesom du, Fader! i mig og jeg i dig, at også de må være ét i os, så verden må tro, at du har sendt mig. Og den herlighed, du har givet mig, den har jeg givet dem, for at de skal være ét, ligesom vi er ét, jeg i dem og du i mig, for at de må være fuldkommen ét, så verden kan forstå, at du har sendt mig og har elsket dem, ligesom du har elsket mig.» Joh 17, 20-23

Kristus har sat et skel mellem sit folk og verden; men de, som søger at opstille nationale skranker, gør derved en gerning, som Herren ikke har givet nogen at gøre.

Kære Brødre, foren jer til ét; slut jer tæt sammen; læg alle menneskelige påfund til side og følg nøje Jesus, han som er vort lysende eksempel.

Sektion seks - Den sorte race.

Behovet for arbejdere blandt negerne

(199) Der burde lægges bestemte planer til at uddanne og oplære sorte mænd og kvinder til at virke som missionærer i Sydstatene i Amerika. Kristelige sorte elever burde berede sig for at forkynde sandheden for sine landsmænd. De, som lægger Herrens frygt til grund for sin visdom og tager imod erfarne mænds råd, kan udføre en velsignelsesrig gerning blandt negerne ved at meddele sit eget folk den nærværende sandheds lys. Enhver arbejder, som virker i ydmyghed og harmoni med sine brødre, vil blive en lysbærer for de mange, som sidder i uvidenhedens og overtroens mørke.

Lad vore sorte brødre og søstre, som går og tænker på, om de ikke også er i stand til at virke blandt den hvide befolkning, optage missionsgerningen blandt de sorte. Der gives ypperligere anledninger for intelligente sorte mænd og kvinder til at virke for sine egne landsmænd. Der er endnu meget at gøre i Sydstatene. Især bør der virkes i de større byer. I alle disse byer findes der negere i tusindtal og disse må få en anledning til at høre nådens advarende budskab. Lad missionsånden blive vakt i de sorte menighedsmedlemmers hjerter. Lad der blive virket trofast for dem, som ikke kender sandheden.

(200) Til enhver sort broder og søster har jeg dette at sige: Se på stillingen, som den er. Spørg dig selv: "Når jeg betragter de mange anledninger og fordele, jeg nyder, hvor meget skylder jeg så Herren derfor? Hvorledes kan jeg mest fordelagtigt gøre brug af den kundskab, det har behaget Gud at give mig? Burde jeg ikke gå til mine landsmænd med bibelens ord og forkynde sandheden for dem? Går ikke tusinder til grunde af mangel på den kundskab, som jeg kunne meddele dem, hvis jeg ville underkaste mig Guds vilje, så at han kunne bruge mig som sit redskab? Har jeg ikke en gerning at gøre for mine fortrykte, forsagte medbrødre?"

Feltet i Sydstatene vanrøgttes af mangel på fornødne arbejdere. Vil I gå jeres egne forbi uden at gøre nogen anstrengelse for at hjælpe dem, eller vil I ydmyge jer og virke for at frelse de fortabte? I kan gøre denne gerning, når I ydmyger jer for Gud. I tillid til ham vil I finde Fred og trøst; men følger I jeres egne fortsætter og går jeres egne veje, vil I finde torne og tidsler på vejen og miste belønningen.

Tiden er kort og det I gør, må I gøre snart. Bestem jer for at købe den belejlige tid. Søg ikke jeres egne forsørgelser. Tag jer sammen! Grib fat på arbejdet med nye fortsætter. Herren vil rydde vejen for jer. Gør jer umage til det yderste at ligne Jesus i jeres gerning og stol i ydmyghed og beskedenhed på ham, så I kan få den styrke, I behøver. Kom til en klar forståelse af den gerning, som Herren giver jer at gøre og i fuld tillid til Gud vil I vokse i styrke og nåde og få evne til at virke flittig og ihærdig for jeres landsmænd, medens det endnu er dag; thi natten kommer og da kan ingen arbejde.

Der er stor behov for missionsarbejde af alle slags i Sydstatene. Uden den mindste tøven bør arbejderne (201) uddannes til at træde ind på dette missionsfelt. Vort samfund burde tilvejebringe et fond til uddannelse af mænd og kvinder i Sydstatene, sådanne som er vant til klimaet og kan virke der uden skade for helbredet.

Lovende unge mænd og kvinder bør uddannes for lærer gerningen. Og disse gives de bedste betingelser. Skolehuse og

forsamlingslokaler burde opføres på forskellige steder og lærere ansættes.

De, som i årevis har virket for negerne, er i stand til at give råd med hensyn til oprettelsen af sådanne skoler. Så vidt muligt ville det være mest fordelagtigt at oprette disse skoler udenfor byerne. Men i byerne findes der mange børn, som kunne gå til skoler, som ligger ude på landet; og for at disse også kan få anledning til skolegang, bør skoler oprettes i byerne såvel som på landet.

I disse skoler skal børnene og ungdommen lære mere end bare at læse. Undervisning i håndgerning bør gives i disse skoler. Der bør også gives eleverne anledninger til at lære et eller andet håndværk, hvorved de kan tjene til sit levebrød.

Det påhviler menighederne i Nordstatene såvel som i Sydstatene at gøre, hvad de kan, for at vedligeholde skolevirksomheden for den sorte befolknings børn. De skoler, som allerede er oprettet, bør støttes og påbegyndelsen af nye skoler vil kræve endnu flere midler. Gid alle søskende af hele sit hjerte ville gøre sit til, at disse skoler kunne blive grundlagt på en sund basis.

Ved siden af denne skolegerning kan vore sorte brødre også gøre et velsignet arbejde ved at påbegynde og vedligeholde søndags- og sabbatsskoler blandt sine landsmænd - skoler, i hvilke de unge kan blive undervist af lærere, hvis hjerter slår varmt af kærlighed til arme syndere.

(202) Anledninger til denne slags missionsarbejde tilbyder sig stadig i Sydstatene og mange forstandige, kristne sorte mænd vil blive kaldt ud i arbejdet. Men af visse grunde er der mest hensigtsmæssigt at sætte hvide brødre til ledere. Vi er alle lemmer på et og samme legeme og vi er alene fuldkomne i Jesus Kristus, som vil løfte sit folk og fra den usselhed, som synden har trukket dem ned i og stille dem på højder, hvor de kan blive anerkendt i de himmelske sale som Guds medarbejdere.

Der er arbejde at udføre på mange vanskelige steder og fra disse vanskelige steder vil der komme dygtige arbejdere. Virksomheden må drives på en sådan måde, at sorte brødre kan blive uddannet til at virke for sine egne. Blandt de sorte findes mange, som er udrustet med evner og dygtighed. Lad os opøse disse sorte mænd og kvinder og oplære dem til at virke for sjælens frelse. Gud vil samvirke med dem og give dem fremgang.

»Guds medarbejdere«.

Herren hører de råb, der opstiger fra dem, som står i hans tjeneste. Han har lovet: »Jeg vil give råd med mit øje.« Sal 32,8 Vandre ydmygelig med jeres Gud og bed ham om at gøre pligten klar for jer. Når han taler til sine repræsentanter og pålægger dem at være hans medarbejdere, så vil de udføre den samme gerning, som Jesus henviste til som sin gerning, da han stod op i synagogen i Nazareth for at forelæse. Han åbnede profeten Esajas' bog og læste: »Den Herre Herrens Ånd er over mig, fordi han salvede mig; han sendte mig med glædesbud til ydmyge, med lægedom for sønderbrudte hjerter, for at udråbe frihed for fanger og udgang for dem, som er bundet.« Es 61,1

(203) Sandheden fordunkles nu på jorden af de vildfarelsens skyer, som hænger over menneskene. Den, der kan påvirke endog de ringeste og uanseligste væsener i arbejdet for at redde de fortabte. Idet vi viser synderen hen til Frelseren, som tilgiver synd og drevet af Kristi kærlighed rækker en medfølelse hånd ud for at hjælpe en falden og med den anden hånd ved troen holder os fast til Kristus, danner vi forbindelsesledet mellem synderen og Frelseren.

Verdens ende er nær og vi må alle vandre forsigtig, ydmyg og sagtmodig sammen med Kristus. Vor kære Frelser, for hvem enhver sandhedsstråle udgår til hele jorden, ønsker ikke, at vi skal sætte vor lid til fyrster eller nogen anden, i hvem der ingen redning er, men til ham alene. Han siger: »Uden mig kan I intet gøre.« Joh 15,5 Vi må stadig fæste blikket på Jesus, så at han kan sætte sit eget guddommelige præg på vor karakter. Vi må se på det Guds Lam, som bærer verdens synd. Da vil vi kunne åbenbare Kristus for vore medmennesker.

Forkyndelsen af sandheden, hvor der er racehad

(204) Arbejdet for de sorte hviler på mig som en tung byrde. Evangeliet skal forkyndes for den underkuede negerbefolkning. Men vi må gå forsigtig til værks i vore bestræbelser for at løfte denne befolkning op. På mange steder nærer den hvide befolkning stærk fordom mod negrene. Vi kan måske tænke, at vi vil ignorere denne fordom, men det kan vi ikke. Skulle vi handle, som om fordommen ikke eksisterede, ville vi have vanskeligt ved at forkynde evangeliet for den hvide befolkning. Vi må møde opgaven, som den foreligger og handle viselig og fornuftig. Jeg har i årevis længtes efter, at noget skulle blive gjort for den sorte befolkning. Det har voldt mig sorg at se, at hadet mod denne race stadig tiltager og at lægge mærke til, at mange syvende-dags adventister øjensynlig ikke fatter nødvendigheden af, at et grundigt arbejde bør optages for dem og det snart. Årene svinder hurtigt hen, uden at der bliver gjort stort for den race, der nylig trælledes som slaver.

En af de mange vanskeligheder, der hindrer virksomheden, er det faktum, at en stor del af den hvide befolkning på de steder, hvor de sorte er talrige, ikke stiller sig velvillige overfor de bestræbelser, som gøres for at forbedre deres vilkår. Når de hvide ser, at skoler bliver oprettet for dem, at de bliver oplært til at underholde sig ved et eller andet håndværk, skaffer sig hyggelige hjem i stedet for at leve i de usle skure, begynder de at forstå, at der er en mulighed for, at deres ærgerrige planer kan blive forstyrret, kort sagt, at det vil blive umuligt for dem at leje en neger for en bagatel, - og deres fjendskab imod dem vokser. De tror, at de lider uret og at der ikke er taget hensyn til dem. (205) Enkelte handler, som slaveriet aldrig var afskaffet. Denne åndsretning tiltager i styrke, alt efter som Guds ånd fjerner sig fra jorden og på mange steder er det nu umuligt at udføre den gerning for de sorte, som vi kunne have udført i tidligere år.

Det amerikanske folk kunne have udrettet meget for det frigivene folk, dersom formålstjenelige bestræbelser var blevet sat i gang af regeringen og de kristne samfund straks efter slavernes frigivelse. Man skulle med gavmild hånd have bevilget midler til deres underhold og uddannelse på den tid, da de stod i så stort behov af hjælp. Men efter enkelte ringe bestræbelser overlods regeringen negeren til at kæmpe egenhændig for at hæve sig op over de mange hindringer. Nogle af de store kirkesamfund begyndte en god gerning, men de forfejlede sig sørgelig der i, at deres virksomhed strakte sig kun til et ringe antal af befolkningen; og syvende-dags adventisterne har også forsømt at udføre deres del. Enkelte personer og foreninger har gjort ihærdige bestræbelser for at forbedre de sortes vilkår og deres arbejde er blevet til velsignelse for mange. Men yderst få har støttet denne gerning, som enhver burde have omfattet med interesse og opofrelse.

Prisværdige bestræbelser er gjort af en del syvende-dags adventister for at udføre det arbejde, der burde gøres for negerne. Havde de, som virkede for dem, haft alle vore prædikanter medvirken, ville resultatet af virksomheden have været en andet, det nu er. Men det store flertal af vore prædikanter samarbejde ikke, som du burde have gjort, med de få, der under mange vanskeligheder stræbede for at fremme et forsømt arbejde på et vanskeligt felt.

Eftersom tiden lider og modstanden øges, vil omstændighederne lære os, at klogskab rager op over tapperhed. Når uforstandige skridt er blevet taget af dem, der har virket blandt (206) de sorte, så er det ikke, fordi der ingen advarsler er givet. Fra det fjerne Australien, på den anden side af Stillehavets vældige vande, er brødrene blevet advaret om at være forsigtige i ethvert foretagende, at ingen politiske taler skulle holdes og at de under ingen omstændighed skulle virke for samkvem mellem de hvide og sorte på samme samfundsstige.

Ved et rådslagningsmøde i 1895 i Armadale, en forstad til Melbourne, Victoria behandlede jeg disse sager som svar på brødrenes forespørgsler og formanede dem til at handle forsigtig. Jeg forelagde dem, at vanskelige dage var nær og at de meninger, som da frit kunne udtales vedrørende planer for missionsarbejde blandt de sorte, ikke kunne blive drøftet i nær fremtid uden fare

for livet. Jeg sagde tydeligt, at vor missionsgerning blandt negerne måtte drives efter helt andre arbejdsmetoder end dem, man i de tidligere år havde anvendt i visse landsdele.

Lad der blive sagt så lidt som muligt om forskellen på farven og lad negrene virke hovedsagligt for sine egne landsmænd.

Vedrørende gudstjenester for de hvide og de sorte i samme bygning vil jeg, at dette i almindelighed ikke er til fordel for nogen af parterne - og da især i Sydstatene. Det vil være mest fordelagtigt at sørge for, at de sorte som antager sandheden, får sine egne forsamlingslokaler, hvor de kan samles og tilbede Gud for sig selv. Dette er især påkrævet i syden, for at virksomheden blandt de hvide ikke alvorlig hæmmes.

Lad de sorte troende få nete, tiltrækkende forsamlingshuse. Lad dem forstå, at denne ordning ikke er truffet for at udelukke dem fra gudstjenesten sammen med de hvide, fordi de er sorte, men for at sandhedens sag (207) uhindret kan fortsætte sin sejrsgang. Meddel dem, at denne plan vil blive fulgt, indtil Herren anviser os en bedre fremgangsmåde.

Sorte søskende med evner og erfaring bør opmuntres til at tage ledelsen af gudstjenesten blandt sine egne og de bør få anledning til at tale i rådslagningsmøder.

Der findes mange troende blandet de sorte, som kan virke med held for sine egne landsmænd, - arbejdere, hvem Herren har givet lys og kundskab og udrustet med betydelige evner. Disse er kaldt til at virke ihærdig og efter de mest formålstjenelige metoder. De bør udbrede skrifter og holde møder i telte og i forsamlingshuse. Og til sine tider, hvor det er tilladt, bør vore hvide prædikanter bistå dem. Særlige bestræbelser bør gøres for at øge antallet af vore sorte arbejdere. Sorte brødre bør oplæres til at holde bibellæsninger og teltmøder for sit eget folk. Der er mange iblandt dem med gode evner og disse bør uddannes for denne gerning.

Vi bør interesseres os meget for oprettelsen af skoler for Negrene. Desuden bør vi indse nødvendigheden af at bringe sandheden frem for lærerne og eleverne ved de større skoler, som af filantropiske verdensmennesker er blevet grundlagt for den sorte befolkning.

Der bør oprettes skoler og sanatorier for negrene; og ved disse bør den sorte ungdom undervises og oplæres i tjenesten for Herren under de bedste lærere, man kan få.

De sorte prædikanter bør sætte sig som mål at give sine landsmænd en klar forståelse af sandheden for denne tid. Efter som tiden går og racehadet tiltager, vil det på mange steder blive omtrent umuligt (208) for hvide missionsarbejdere at virke for negrene. Der vil komme tider, da endog de hvide, som ikke er i harmoni med vor virksomhed, vil forene sig med de sorte for at hindre vort værk, idet de påstår, at vor lære vil forårsage deres menigheders opløsning og påføre dem vanskeligheder med hensyn til sabbatsspørgsmålet. Såvel hvide som sorte prædikanter vil fremkomme med falske beskyldninger for at vække modstand hos folk og berede dem for at ødelægge ejendom og tage liv.

Mørkets magter anvender al sin kløgt for at hindre forkyndelsen af nådens sidste budskab for de sorte. Satan virker for at gøre det vanskeligt for evangeliets forkyndere og lærere at ignorere det racehad, som eksisterer mellem de hvide og sorte.

Lad os handle forstandigt. Lad os ikke gøre noget, som unødigt vil påføre os forfølgelse, eller som vil hæmme forkyndelsen af evangeliet. Hvor skikke fordrer det, eller hvor det er mest fordelagtigt for Guds sag, bør de hvide og sorte søskende samles til gudstjeneste på forskellige steder. Lad os udvise Kristi ydmyge sindelag. Han var himlens majestæt, Guds eneste søn. Og dog har Gud »således elsket verden, at han gav sin søn, den enbårne, for at enhver som tror på ham, ikke skal fortabes, men have et evigt liv.« Joh 3,16

Da Gud nedlod sig til at hengive sin søn til en smertelig og skændig død for at frelse en fortabt verden, skulle så ikke Herrens missionærer gerne ville bestræbe sig til det yderste for at hjælpe dem, som er sunket dybt i synd og lade lyset skinne for dem, som sidder i mørke uden at kende sandheden? Kristus påtog sig den menneskelige natur, for at han kunne række sin hånd ned og (209) løfte faldne mennesker op. Bør så ikke hans efterfølgere for hans skyld være villige til at underkaste sig mangt og meget,

som er uretfærdig og bittert, for at hjælpe netop dem, som trænger en hånds-rækning? Lad arbejdet blive udført på en sådan måde, at der ikke vækkes fordom; thi ellers kan døre, som nu står åbne, lukkes for sandhedens indgang.

Blandt troende negre er der mænd med evner, som kan samvirke med Gud som arbejdere for sine egne landsmænd. Der vil også gives dem anledninger til at vidne i teltmøder og større forsamlinger, hvorved de vil få adgang til et stort antal sjæle. Disse anledninger vil tilbyde sig i Sydstatene, efterhånden som virksomheden udvider sig og budskabet går med høj røst. Under udgydelsen af Helligånden vil mennesker hæve sig op over de skrånker, fordommen har opstillet, i deres stræben for at redde menneskesjæle. Gud vil vejlede sindene og hjerterne vil fyldes med den samme kærlighed, som Kristus udviste. Og da vil man betragte forskellen i hudfarve med helt andre øjne end nu. Det at elske som Kristus elsker, løfter sindet op i den rene, himmelske atmosfære.

Den, som er inderligt forbundet med Kristus, hæver sig op over racespørgsmål og kastevæsen. Hans tro griber fat på de evige virkeligheder. Det er sandhedens guddommelige Ophavsmand, som skal blive ophøjet blandt menneskene. Vore hjerter må fyldes med den tro, som er virksom ved kærlighed og renser sjælen. Beretningen om den barmhjertige samaritaner og hans gerning udgør et mønster til efterlevelse.

Vi bør ikke indlade os på nogen agitation vedrørende forskellen i hudfarve og på den måde vække fordom og påføre virksomheden vanskeligheder. Den tredje engels budskabs lys må bringes til dem, som behøver lys. Vi må virke rolig, stille og trofast og stole på vor ældres broder. Vi må ikke forhaste os i at bestemme, hvad vor handle-måde i fremtiden skal blive vedrørende det forhold der skal eksistere mellem den sorte og hvide (210) befolkning. Sandheden for denne tid skal forkyndes for de mange tusinder, som bor i Sydstatene. Såvidt som det lader sig gøre, bør enhver hindring fjernes. Forkynd evangeliet for folket. Virk for de hvide og sorte efter særskilte, for hver afpassede metoder og lad så Herren våge over resten. Sandheden må også forkyndes for den hvide befolkning i Sydstatene. Da vil der blive udført en gerning i hjemmene, hvorved mange sjæle vil ledes til omvendelse.

»Med al visdom og forstand.«

Medens menneskene forsøger at løse striden vedrørende racespørgsmålet, svinder tiden hen og sjæle går ind i evigheden uden kundskab om Gud og uden omvendelse. Lad ikke denne tingenes tilstand vare længere. Sæt mænd og kvinder i arbejde og lad dem virke i overensstemmelse med de planer, som Guds Ånd åbenbarer for dem. Vi må tage de sorte søskendes evner i brug, alle de talenter, de ejer, i denne missionsgerning. Sæt negre i arbejde for deres egne landsmænd og lad dem få hvide arbejdere til medhjælpere, når det behøves. De vil ofte have brug for råd og formaning. Lad de sorte søskende holde Gudstjeneste for sig selv på deres eget sted og de hvide for sig selv på deres sted. Og lad hver menighed anstrenge sig for at udføre missionsarbejde for sit eget folk og for negrene, når og hvor de finder det mulig.

Når sandheden er blevet forkyndt på et sted og alle de hvide, som vil høre og tro, har antaget sandheden, vil de hvide arbejdere ofte få anledning til at optage en stille, beskeden virksomhed for de sorte på stedet. Sådanne anledninger bør man benytte sig af.

Væk ikke unødigt fordomme, så at det ikke skal hæmme forkyndelsen af den tredje engels budskab blandt den hvide befolkning. De hvide har brug for at høre (211) budskabet, thi en trængsels tid kommer, en sådan trængselstid, »som der ikke har været fra den tid, et folk blev til«.

Vi må være forsigtige, så vi ikke siger eller gør noget, som vil opflamme det sorte folks følelser imod de hvide. Lad os ikke ved vor handle-måde gøre stillingen værre, end den er. Hvor forsigtig arbejderne end virker, vil de alligevel vække modstand, uden at der sættes i gang en agitation over racespørgsmålet. Lad os rydde kongevejen. Giv Gud anledning til at virke. Ingen må lægge hindringer i vejen for ham. Gud kan lægge sine planer og styre på en måde, som mennesker umulig kan. Lad os komme i hu, at vor første og største gerning er at prædike ordet, at forkynde bibelens advarsler.

Herren vil, at alle skal optage denne gerning med et lærvilligt sind. Prædikanterne er ikke alle helligede i sandheden. Herren ønsker, at alle skal lægge stridsvåbene ned. Skrøbelige mennesker bør vogte sig for at gøre noget, som vil udsukke håbet om at optage virksomhed på vanskelige steder, hvor racefordommen og modstanden er rådende.

Et middel, hvorved fordommen kan overvindes og man kan få adgang til folket, er den lægevidenskabelige missionsgerning, som bør påbegyndes ikke bare på ét sted men på de mange steder, hvor sandheden endnu ikke er blevet forkyndt. Vi må virke som lægemissionærer for at trøste syndsbetyngede sjæle og oplyse dem om Frelsens Evangelium. Denne gerning vil vise sig at være et bedre middel til at nedbryde fordommens skrånker end noget andet.

Sabbaten.

Vi må bruge stor forsigtighed og visdom under fremstillingen af sabbatsspørgsmålet. Der skal megen nåde og kraft fra Gud til for at styrte den afgud, som man har dannet sig af den falske sabbat. Løft banneret op, ja løft det op, *højere og stadig højere*. Peg på det tyvende Kapitel i anden Mosebog, (212) hvor Guds lov står nedtegnet. De første fire bud omhandler vore pligter mod vor skaber. Den, som er utro mod Gud, kan ikke være tro mod sin nabo. Den, som elsker Gud med et udelt hjerte, elsker sin nabo som sig selv. Hovmod fører til storhedstanker og leder mennesket til at gøre sig selv til Gud. Kristi evangelium renser sjælen og driver egenkærligheden væk.

»Kom hvile dagen I hu, så du holder den hellig!« 2.Mos 20,8 Sabbaten blev givet i eden, da Gud havde skabt verden. »Således fuldendtes himmelen og jorden med al deres hær. På den syvende-dag fuldendte Gud det værk, han havde udført og han hvilede på den syvende-dag efter det værk, han havde udført; og Gud velsignede den syvende-dag og helligede den, thi på den hvilede han efter hele sit værk, det, Gud havde skabt og udført.« 1.Mos 2,1-3

»Herren taledede fremdeles til Moses og sagde: Du skal tale til israelitterne og sige: Fremfor alt skal I holde mine sabbater, thi sabbaten er et tegn mellem mig og eder fra slægt til slægt, for at I skal kende, at jeg Herren er den, der helliger eder. I skal holde sabbaten, thi den skal være eder hellig; den, som vanhelliger den, skal lide døden, ja enhver, som udfører noget arbejde på den, det menneske skal udryddes af sin slægt. I seks dage må der arbejdes, men på den syvende-dag skal I holde en fuldkommen hviledag, helliget Herren; enhver, som udfører arbejde på sabbatsdagen, skal lide døden.

Israelitterne skal holde sabbaten, så at de fejrer sabbaten fra slægt til slægt som en evig gyldig pagt.« 2.Mos 31,12-16 19.oktober 1908.

Forholdet mellem de sorte og de hvide

(213) Jeg har noget at sige med hensyn til negrene i Sydstatene i Amerika og det forhold, hvori vi bør stå til dem. De holdtes så længe i slaveriets lænker, at det er vanskeligt at vide, hvorledes man nu skal behandle dem.

Når Guds medarbejdere oplader Hjertet for Helligåndens påvirkning, vil meget kunne gøres for at frelse sjæle. Herren er vor hjælper. Han vejleder os i et og alt dersom vi bare vil stole på ham. Et er vist: Vi må have tro på Gud, ? Tro på, at han vil ordne alt på en sådan måde, at vi kan virke med størst mulig held. Ingen er nogen gange blevet skuffet i sin tillid til Gud. Han vil aldrig skuffe dem, som sætter sin fortrøstning til ham.

Vi må undgå al strid vedrørende racespørgsmålet. Dersom denne sag bliver genstand for agitation, vil der opstå vanskeligheder, som vi ikke kan løse uden at spilde mange kostbare timer. Vi kan ikke opsætte en ufravigelig regel som rettesnor i behandlingen af dette emne. Det må behandles forskelligt på de forskellige steder. Det ville blive umuligt at forkynde sandheden i Sydstatene, hvor Racehadet er så stærkt, hvis vi skulle stille os overfor negerspørgsmålet, som vi gør på visse steder i Nordstatene. De hvide arbejdere i Sydstatene må benytte arbejds-metoder, som vil give den adgang til virksomhed for de hvide der.

Det er statens hensigt at få menneskenes sind optaget med dette racespørgsmål. Skulle han få sin vilje, så ville der opstå meningsforskel og stor forvirring. Ingen kan nøjagtigt foreskrive noget med hensyn til det sorte folks trosmæssige stilling. Man kan fremlægge sine teorier, men jeg kan forsikre jer om, at det ikke er formålstjenligt at godkende menneskemening. Såvidt som (214) det lader sig gøre, bør vi undlade at deltage i drøftelsen af racespørgsmålet.

Byerne i Sydstatene skal høre budskabet og de bedste kræfter, som kan anskaffes, bør sættes i arbejde der og det uden tøven. Og lad hvide arbejdere virke for de hvide og forkynde sandhedens i al deres enfoldighed. De vil finde åbne døre, hvor i gennem de kan få adgang til de højere kredse. Enhver anledning til at virke for disse mennesker bør benyttes.

Lad de sorte arbejdere søge at holde mål med andre, idet de trofast tager sig af virksomheden for sine landsmænd. Jeg takker Gud, at der blandt de sorte troende findes begavede mænd, som med held kan virke for sit eget folk og forkynde sandheden klart og tydeligt. Der er mange negre med betydelige evner, som vil blive vundet for sandheden, hvis vore sorte prædikanter forstår at handle fornuftigt under arbejdet med at uddanne lærere til skolerne og andre arbejdere i missionsgerningen.

Negrene bør ikke stræbe efter at opnå ligestilling med den hvide befolkning. Forholdet mellem de to racer har været et vanskeligt spørgsmål at behandle og jeg frygter for, at det vil vedblive at være en indviklet opgave at løse. Såvidt muligt bør man undgå at gøre noget, som vil vække den hvide befolknings racefordom. Der er fare for, at døren skal blive så forsvarlig lukket, at vore hvide prædikanter ikke får anledning til at virke på visse steder i Sydstatene.

Jeg ved, at vejen ville blive helt stængt, hvis vi skulle søge at efterkomme nogle af de sorte brøders idéer og planer. Forkyndelsen af sandheden for denne tid må ikke hæmmes ved bestræbelser fra vor side på at bilægge uenigheden om negerens sociale stilling. Skulle vi begynde på det, så ville skranker så store som bjerge blive opstillet for at hindre den gerning, Gud ønsker, at vi skal fremme. Går vi derimod stille og klogelig tilværks og holder (215) Guds anvisninger, vil såvel hvide som sorte høste gavn af vor virksomhed.

Tiden er ikke inde, da vi kan arbejde, som om der ingen fordom fandtes. Kristus sagde: »Vær derfor kloge som slanger og enfoldige som duer!« Matt 10, 16 Dersom I opdager, at I ved at gøre visse ting, som det i sig selv er ret at gøre, hæmmer sagens fremgang, så er det bedst at slutte dermed. Gør intet, som vil hindre andre i at antage sandheden. Der er en verden at redde og vi kan ikke vinde noget ved at afskære os fra dem, som vi søger at hjælpe. »Jeg har lov til alt, men ikke alt gavner.«

En fornuftig Fremgangsmåde er den bedste. Som Guds medarbejdere må vi lægge vort arbejde således til rette, at vi kan udføre det mest mulige for ham. Lad ingen gå til yderligheder. Vi behøver himmelsk visdom; thi vi har en vanskelig opgave at løse. Dersom vi nu handler overilet, vil vi gøre sagen stor skade. Sagen må fremholdes på en sådan måde, at de virkelig omvendte blandt negrene vil klynge sig til sandheden for Kristi navns skyld og ikke tilsidesætte en eneste grundsætning af bibelens lære, fordi de kan tro, at negrene ikke bliver behandlet på den bedste måde.

Vi bør sidde som lærlinge ved Jesu fødder, så at han kan lære os Guds vilje og hvorledes vi bedst kan virke for de hvide og de sorte i Sydstatene. Det sømmer sig for os at følge Helligåndens anvisning og give sig så lidt så muligt af med racespørgsmålet. Vi må benytte alle vore evner i forkyndelsen af dette nådens budskab for folk af alle klasser i disse stater. Og idet Guds Ånd får lov til at undervise og vejlede os, vil vi finde, at vore søskende gradvis vil få en klarere forståelse af dette spørgsmål.

(216) Lad os søge Gud for os selv. Måtte de, hvis tidligere kristelige erfaring har været overfladisk, lære Gud bedre at kende. Fat et andet sind og vend om, så at jeres synder må blive slettet ud.

Når vi er rede til at optage gerningen for fuldt alvor, vil vi være bedre skikket til at drøfte de spørgsmål, som opstår vedrørende denne gerning, end vi nu er. Lad ethvert Guds barn gøre sit bedste for at berede vejen for den evangeliske missionsgerning,

som foreligger. Men lad ingen kaste sig ind i racekampen. Det er Satans hensigt at indvikle de troende i en pågående strid imellem sig. Han ved, at dersom de ikke våger, vil Herrens dag komme over dem som en tyv om natten. Vi kan ikke nu give fjenden rum i vort hjerte og huse fordomme, som forvirrer os og fører os bort fra Kristus.

Det vil kræve mange penge og ihærdig, vedholdende bestræbelser at udføre den gerning, som må optages for den sorte befolkning. Enhver må nu stille sig på sit sted og bekende og forsage sine synder i forståelse med sine brødre og arbejde i forståelse med sine brødre. Guds kære tjener må have ét sind og ved ét hjerte og bede om den Helligåndens udgyldelse samt tro, at Gud vil opfylde sit ord.

En lærdom af Kristi missionsgerning.

Ved en anledning, da Kristus var beskæftiget med at undervise og helbrede, sagde en i folkeskaren til ham: »Mester! sig til min broder, at han skal skifte arven med mig!« Luk 12, 13.

Denne mand havde lagt mærke til Kristi forunderlige gerninger. Han var forbavset over hans klare tankegang, hans overlegne dømmekraft og den ærlighed, (217) hvormed han behandlede alle de sager, som blev ført frem for ham. Han hørte Kristi kraftige taler, hans alvorlige fordømmelse af de skriftkloge og farisæerne. Dersom sådanne myndige ord kunne blive talt til broderen, da ville han ikke vove at nægte den krænkede mand hans del. Han forsøgte at få Kristus på sin side. »Sig til min broder,« sagde han, »at han skal skifte arven med mig.«

Helligånden påvirkede denne mand til at sikre sig den arv, som er uforgængelig, ubesmittet og uvisnelig. Han havde været vidne til udfoldelsen af Kristi magt. Nu fik han anledning til at tale med den store Mester, at udtrykke sit hjertes højeste tragten. Men han lignede manden med møggrebet i Bunyans Allegori - han fæstede sine øjne på jorden. Han så ikke kronen, som svævede over hans hoved. Som troldkarlen Simon betragtede han Guds gave som et middel til at tilegne sig jordiske skatte.

Freiserens gerning på jorden var snart omme. Han havde kun nogle få måneder igen til at fuldføre det værk, han var kommet for at udføre under oprettelsen af sit nådesrige på jorden. Dog søgte menneskelig grådighed at lede ham bort fra hans gerning og bevæge ham til at optage forhandlinger vedrørende et jordegods. Men ingen kunne formå Jesus til at opgave sin mission. Han sagde til manden: »Menneske! hvem har sat mig til dommer eller skrifter over eder?« Luk 12, 14.

Kristus lod manden tydelig forstå, at dette ikke var hans gerning. Hans opgave bestod i at frelse sjæle. Han ville ikke opgave denne virksomhed og blive en borgerlig politidommer.

Er det ikke ofte tilfældet den dag i dag, at Guds folk er nød til at gøre det, som aldrig burde have plads i den evangeliske missionsgerning?

(218) Atter og atter blev Kristus anmodet om at afgøre juridiske og politiske stridigheder. Men han nægtede at have noget med borgerlige sager at gøre. Han vidste alt for godt, at uretvished og hensynsløst tyranni rådede i politiske kredse. Men han blotstillede denne tilstand i verden ene og alene ved forkyndelsen af bibelens sandheder. Han oplyste de store skarer, som fulgte ham, om Guds lovs rene og hellige grundsætninger og de velsignelser, menneskene kan nyde ved at indrette sig efter dens krav. Med fuldmagt fra oven indskærpede han vigtigheden af at vise retfærdighed og barmhjertighed. Men han indlod sig ikke på personlige stridigheder.

Som menneske stod Kristus som hoved for det store åndelige rige, han kom til verden for at grundlægge, retfærdighedens rige. I sin undervisning fremstillede han tydelig de forædlende og helliggørende grundsætninger, som dette rige styres af. Han påviste, at retfærdighed, barmhjertighed og kærlighed er de rådende principper i Jehovas Kongedømme.

En beredelsens tid.

Vi lever på den store modbilledlige forsoningsdag. Vi må enkeltvis søge Gud. Det er en personlig sag. Lad os holde os nær til Herren, så at ikke noget skal indvirke på vor gerning, der vil bidrage til at fremstille sandheden for denne tid i et falsk lys. Lad enhver bekende sin egne og ikke sin broders synder, ydmyge sig for Gud og blive så meget fyldt af Helligånden, at det kan ses, at

han er født på ny. Der står skrevet: »Alle dem, som tog imod ham, dem gav han ret til at blive Guds børn, dem, som tror på hans navn.« Joh 1,12

Vi må efterleve Kristi Evangelium, gøre det til vor rettesnor i vor daglige vandel. Guds tjenere må blive rensede af al lunkenhed, al egennytte. Enkelthed, ydmyghed og beskedenhed (219) er dyder af stort værdi i Herrens gerning. Søg at knytte arbejderne sammen med tillidens og kærlighedens bånd. Kan I ikke gøre det, må I selv handle rettelig og så overlade resten til Herren. Virk i tro og under bøn til Gud. Udse eder unge kristelige mænd og oplær dem til at blive arbejdere, som er villige til at samvirke med andre og ikke til mænd med hjertet som jern.

Jeg beder til Herren, at han må virke en hjerteforandring hos dem, som vil falde i fristelse, medmindre de opnår større nåde fra Gud. Jeg beder om, at han må blødgøre og besejre ethvert hjerte. Vi må leve i et inderlig samfund med Gud for at kunne elske hverandre, som Kristus elsker os. Det er netop derved, at verden skal kende, at vi er hans disciple. Lad ingen ophøje sig selv. Når arbejderne ydmyger sig for Gud, vil de få hans velsignelse. De vil modtage nye indtryk og den evangeliske lægemission vil opleve en underfuld vækkelsestid.

Der foreligger os alle som kristne den store gerning at udbrede Kristi rige så hurtig som mulig i overensstemmelse med den guddommelige fuldmagt. evangeliet skal stadig vinde nyt område og gå fra sejr til sejr, Herredømmet under den hele himmel skal gives den Højstes helliges folk og de skal få riget i eje indtil evighedsens evigheder.

Den forestående Kamp.

Guds tjenere må iføre sig den kristnes fulde rustning. Vi har ikke en kamp mod menneskelige fjender alene. Herren vil, at enhver kristen skal optage kampen og kæmpe under hans ledelse og stole på nåde og hjælp fra ham.

Vi må stævne fremad i den Almægtiges styrke. (220) Under ingen omstændighed må vi give efter for Satans anfald. Hvorfor skulle vi ikke som Kristi stridsmænd kunne holde stand mod fyrstendømmer og magter og verdens herrer i denne tids mørke? Gud byder os at rykke ivrigt fremad ved de hjælpemidler, han har betroet os. Satan vil påføre os fristelser. Han vil søge at få os til sin magt ved list. Men i Guds styrke må vi stå faste som en klippe for sandheden.

Denne kamp med det onde tillader ingen hvile. Satans tjenere hviler aldrig sit ødelæggende værk. Kristi stridsmænd må stå på vagt ved enhver forpost. Vort mål er at redde døende sjæle fra fortabelse. Dette er en højst betydningsfuld gerning og skrøbelige mennesker kan ikke udføre den, medmindre de virker i fællesskab med den guddommelige Mester.

Fra evighed af har Kristus været menneskets Genløser. Lige siden syndefaldet har de ord lydt for dem, som har sluttet sig til ham og hans store sag: »Bliv ikke trætte af at gøre, hvad ret er!« 2 Tess 3,13. »Vær faste, urokkelige, altid rige i Herrens gerning.« 1.Kor 15,58.

Den troende opmuntres til at udvise udholdenhed i sit virke for at fremme evangeliets sag i forbindelse med lægemissionen. Efter som han tilegner sig erfaring i sand gudsfrøgt, kommer han i besiddelse af en åndelig viden, som udvikler og adler karakteren.

Den oprigtige kristnes liv er altid et virksomt liv. Vi er Guds medarbejdere. Hver dag får en arbejder i Herrens tjeneste anledninger til at udføre en gerning afpasset efter hans evner. Hans dygtighed tiltager, efter som han under den Højstes vejledning opfylder disse sine pligter. Fuldendelsen af én gerning gør os bedre skikket til at tage en anden. Alle, som har en sand forståelse af, hvad der må udrettes, vil stille sig helt på (221) Guds ords side og virke i samklang med alle de af Herren anordnede midler til budskabets fremme. Iført Guds fulde rustning vil den troende hver dag stille sig i de kæmpendes rækker. Under bøn og årvågenhed og med udholdenhed vil han arbejde med det faste forsæt, ikke at findes uforberedt, når hans arbejds dag er til ende, ikke at have undladt at gøre hvad han kunne, for at frelse fortabte sjæle.

Dersom de Kristne ville virke i fællesskab og stævne fremad som et samlet hele under ledelsen af én styrelse, til fuldbyrdelsen af én sag, ville de kunne sætte hele verden i bevægelse.

Apostelen Paulus fremholder de grundsætninger, hvorefter vi skal handle som arbejdere i Guds sag. Han siger: »Vi er Guds medarbejdere.« 1 Kor 3,9. »Hvad I gør, gør det af hjertet, som for Herren og ikke for mennesker.« Kol 3,23. Og apostelen Peter retter følgende formaningsord til de troende: »Som gode husholdere over Guds mangfoldige nåde skal I tjene hverandre, hver med den nådegave, han har fået. Taler nogen, skal han tale om Guds ord; har nogen en tjeneste, skal han tjene, alt efter den styrke, Gud skænker, for at Gud i alt må blive herliggjort ved Jesus Kristus.« 1.Pet 4,10.11.

Mægtige love styrer naturens verden; men den åndelige verden styres efter grundsætninger ligeså urokkelige. De midler, der tjener til opnåelsen af et bestemt mål, må tages i brug, hvis de ønskede resultater skal opnås. Gud har givet ethvert menneske en gerning afpasset efter vedkommendes evner. Ved opdragelse og øvelse skal menneskene dygtiggøres til at holde stand i kritiske øjeblikke; og der skal visdom til for at anbringe enhver på det rette sted, så at vedkommende (222) må få den erfaring, der vil gøre ham skikket til at bære ansvar.

Gud ønsker, at vi skal hjælpe hverandre ved at lægge medfølelse og uegennyttig kærlighed for dagen. Der findes mennesker med nedarvede ejendommelige karaktertræk og tilbøjeligheder. De er til tider vanskelige at omgås; men er vi fejlfrie? Vi må ikke gøre dem modløse. Deres fejl må ikke blotstilles for alle. Kristus har medlidenhed med og hjælpe for dem, som forsynder sig af mangel på sundt omdømme. Han har lidt døden for alle og netop af den grund viser han en varm og dybtfølt interesse for hvert enkelt menneske.

Tænk dig et menneske, som gerne vil tjene Gud. Men han har ydre og indre fristelser. Satan og hans engle tilskynder og lokker ham til at overtræde Guds vilje. Det kan ske han bliver et bytte for den ondes list. Hvorledes behandler da hans brødre ham? Irettesætter de ham strengt og skarpt og driver han længere bort fra Frelseren? En sådan handlemåde voldrer Kristus og hans engle stor sorg.

Lad os alle betænke, at vi kæmper og falder og kommer til kort i at følge Kristus i vore ord og handlinger, at vi falder og står op igen og svæver mellem fortvivlelse og Håb. Lad os vogte os for at være ukærlige mod dem, som lig os fristes af den onde og som, atter lig os, er genstand for Kristi uendelige kærlighed.

Gud behandler menneskene som ansvarlige væsener. Han vil ved sin Ånd påvirke et menneskes sind, som han har udrustet dem med, dersom det vil give ham anledning dertil og anerkende hans veje. Han vil, at enhver for sig skal følge sin overbevisning og samvittighedens røst. Det er ikke Herrens hensigt, at den ene skal vandre i den andens skygge og give udtryk alene for en andens opfattelser.

Agtelse for de sorte missionsarbejdere

(223) Bibelens religion anerkender hverken kaste eller farve. Den ignorerer stand, rigdom og verdslig ære. Gud bedømmer menneskene som mennesker. Hos ham er det karakteren, som er bestemmende for ens værd. Og vi må anerkende Kristi Ånd, i hvem den end åbenbares. Ingen bør skamme sig for at tale med en ærlig neger eller at trykke hans hånd, når han træffer ham. Den, som lever i et inderlig samfund med Kristus, vil blive undervist af Gud og lære at værdsætte mænd efter hans målestok. Vore sorte prædikanter bør behandles med tilbørlig agtelse. Dette har man ikke altid gjort. Disse brødre bør opmuntres til at sætte sig grundigt ind i den nærværende sandhed. De må oplæres til på den bedste måde at fremholde sandheden for andre. Og når de trofast udfører deres gerning i Guds værk, bør de også få løn derfor. Kom i hu, at de må have sit daglige brød.

Herren ønsker, at hans folk i de nordlige stater skal vise al mulig velvilje over for sine sorte brødre og søstre. Vær ikke for hurtig at pege på deres fejl. vi må ikke vente, at de i alle henseender skal være lig dem, der har nydt større fordele. Betænk under hvilke uheldige forhold de sorte har levet, Deres omgivelser har

været helt forskellige fra de hvides. I Nordstaterne har folk levet i en renere moralsk atmosfære end de sorte i Sydstatene. Vi kan ikke vente, at de i alle stykker skal have en klar opfattelse af moralske spørgsmål. Var Kristus blandt os i dag, ville han sikkert forbyde os ved sine metoder til negerbefolkningens forbedring. Han vil, at vi skal betænke, at endog de mennesker, som har nydt store fordele på mange områder, føler sig såret, (224) hvis deres fejl stilles utilbørlig til skue og råd og formaninger gives på en kold og hjertesløs måde.

Når noget sker blandt de sorte, bør vi erindre, at Herren vil, at vi skal handle med visdom som trofaste hyrder. Glem aldrig, at mildhed udretter mere end skarp irettesættelse. Lad de sorte søskende få at se, at deres brødre ønsker, at de skal få den bedst mulige uddannelse og at de står rede til at hjælpe dem. Og om de sorte kommer til kort i noget, vær da ikke straks færdig til at fordømme dem og afsætte dem fra deres gerning.

Fuld og upartisk retfærdighed må øves mod negrene. Kristus vil, at hans tjenere skal være barmhjertige mod de lidende, sympatiske mod de uheldig stillede og hensynsfulde mod dem, som forser sig.

De fattige kan også nyde velsignelsen ved at give til Herrens sag. Også de fattige såvel som de rige kan tage virksom del i gerningen. Den lærdom, Kristus gav os i forbindelse med enkerne to skærve, viser selv de mindste frivillige gaver fra de fattige, der er en frugt af kærlighed, er ligeså velkomne som de riges større gaver. På Helligdommens vægtskåle bedømmes de fattige gaver, ydet i kærlighed, ikke efter størrelsen, med i forhold til den kærlighed, som lægges til grund for opofrelsen.

En missionsmarks behov

(225) I flere år har Herren undervist sit folk om nødvendigheden af at optage virksomhed blandt de sorte i Sydstatene. Det moralske mørke på dette missionsfelt er i sig selv et kraftigt indlæg til fordel for udøvelsen af stor gavmildhed. I det forbigangne har enkelte søskende gjort, hvad de kunne, for at hjælpe denne gren i virksomheden; og deres godgørenhed er blevet belønnet med en indsamling af sjæle.

Skønt der endnu står meget tilbage af at gøre for den sorte befolkning, har vi dog grund til at være taknemmelige for den gode begyndelse, som er gjort. I et af de senere numre af *The Gospel Herald* [1907] berettes, at for "femten år siden var der ikke over tyve sorte syvende-dags adventister syd for den såkaldte Mason og Dixon linje; men nu er der over syv hundrede. For tolv år siden fandtes der bare en syvende-dags adventistmenighed bestående af sorte søskende; nu er der 50, foruden dem i Afrika og Vestindien.... Det forløbne år betalte de sorte trossøskende i de Forenede Stater tiende til et beløb af \$5000; for femten år siden indkom der ikke over 50 dollars."

Lad os takke Gud, kære søskende og være ved godt mod! Gud blotter sin arm for at gøre en stor gerning på dette missionsfelt inden for vort eget lands grænser. Han giver nu sit folk usædvanlige anledninger til at vinde sejre for Adventbudskabet i Sydstatene. Især bør vi vise gavmildhed når det årlige offer til vedligeholdelsen af virksomheden blandt de sorte optages. Gud har vist os stor tillid, idet han har sat os til husholdere over sine midler og sin rige nåde og nu overlader han de fattige, lidende og fortrykte, de, som er bundet i overtroens og vildfarelsens lænker, til os og forsikrer os, at om vi behandler dem godt, vil han godkende vor velgerning, som om den var udvist (226) mod ham selv. »Hvad I har gjort imod én af disse mine mindste brødre«, siger han, »det har I gjort imod mig.« Matt 25,40

Der er tusinder af sorte i Sydstatene, som nu kan løftes op på et højere stadi og blive redskaber, gennem hvem Gud kan virke for deres eget folk, hvis de får den hjælp, som Gud pålægger os at yde dem. Der findes mængder af mænd og kvinder i disse stater, som erkender sine dybe fattigdom og trang til fremskridt. Og når trofaste lærere kommer for at oplade skrifterne for dem og fremholde sandheden i deres oprindelige renhed, så vil mørket blive fjernet. Sandhedens klare lysstråler vil oplyse enhver sjæl, som søger efter lys og sandhed. Og de, som har nydt større anledning, vil ledes til at foretage en grundig undersøgelse af de

lærdomme, som Gud har åbenbaret for os i de hellige skrifter. Mange vil blive lært af Herren. De vil få den rette undervisning af den store Lærer og med glæde tage imod sandheder, som kan hellige og forædle sind og tanker. Guds moralske billede vil blive genoprettet i sjælen og mange vil blive delagtige i frelsen gennem Kristus.

Mine kære trossøskende, Kristus siger til eder: »Løft jeres øjne op og se på denne missionsmark i Sydstatene; den behøver arbejdere - såmænd og høstfolk. Den har brug for jeres midler til underhold af disse arbejdere.« Kristi nåde er uendelig, den er en Guds gave. Hvorfor skulle så ikke dette forsømte folk blive delagtiggjort i de kristnes håb, frimodighed og tro? Der er solskin i Hjertet for alle, som vil tage imod Kristus. *Vidnesbyrd 9. bd* side 151-177.]

September 1907

Sektion syv - Religionsfrihedsarbejdet En prøvetid ligger foran os

**I denne sektion. er der bragt stykker af kun få (hidtil ikke-offentliggjorte) manuskripter. For andre betydningsfulde sager har det en direkte, livsvigtig betydning for arbejdet med religionsfrihed, se Vidnesbyrd for Menigheden, bd 5, side 449-454, 467-476, 711-720; bd 6, side 394-410; også Den Store Strid, kapitlerne 2, 16, 25, 36, 38-40.*

(227) [En tid med store prøvelser ligger foran os. Det er vor opgave at bruge alle vore evner og gaver til Guds værks fremme. De kræfter, Gud har givet os, skulle bruges til at bygge op og ikke til at rive ned. De, som i deres uvidenhed er blevet bedraget, skal ikke forblive i denne tilstand. Gud siger til sine budbringere: Gå og forkynd for dem, hvad jeg har sagt, hvad enten de vil høre det eller ikke.

Den tid er lige foran os, hvor forfølgelse vil komme til dem, som forkynder sandheden. Udsigterne er ikke lyse, men på trods af dette så lad os ikke standse vor indsats for at frelse dem, som er ved at omkomme, men for hvem Den himmelske Fyrste ofrede sit dyrebare liv. Når et middel svigter - så prøv et andet. Vor indsats må ikke blive død og livløs. Lad os arbejde for Gud, så længe vort liv er bevaret. Guds udvalgte sendebud har igennem alle tider udsat sig selv for bebrejdelser og forfølgelser for sandhedens skyld, men hvor som helst Guds folk tvinges til at gå og om de, som den elskede (228) discipel, bliver forvist til øde øer, så ved Kristus, hvor de er og han vil styrke og velsigne dem og fylde dem med fred og glæde.

Der vil snart være trængsel i hele verden, Hver især må søge at lære Gud at kende. Vi har ingen tid at spille. Med alvor og iver må budskabet gives: »Hid alle, som tørster, her er vand, kom, I, som ikke har penge! Køb korn og spis uden penge, uden vederlag vin og mælk.« Es. 55,1. »Så siger Herren: Tag vare på Ret og øv Retfærd! Thi min Frelsens komme er nær, min Ret skal snart åbenbares. Salig er den; der gør så, det Menneske, som fastholder dette: holder Sabbatten hellig og varer sin Hånd fra at øve noget ondt.« Es. 56,1-2

Guds kærlighed til menigheden er uendelig. Hans omsorg for sin arv holder aldrig op. Han tillader ikke nogen trængsel at komme over menigheden, uden at den har betydning for dens renselse, dens nuværende og evige vel. Han vil rens sin menighed, ligesom han rensede templet ved begyndelsen og ved slutningen af sin jordiske tjeneste. Alle de trængsler og prøvelser, han tillader at komme over menigheden, har til formål at lede hans folk til at opnå en større fromhed og forøget styrke til at bringe korsets triumf til alle dele af verden. Han har en gerning for os alle. Der må være stadig udvidelse og fremgang. Værket må udvides fra by til by, fra land til land og fra folk til folk. Stadig fremad og opad! Opbygge, styrke, standfæste!

»Ordet blev kød og tog bolig iblandt os... fuld af nåde og sandhed.« Men de, som Kristus kom for at frelse, ville ikke have med ham at gøre. »Han kom til (229) sit eget og hans egne tog ikke imod ham.« Joh 1,11. Idet de overgav sig selv til Satans kontrol, forkastede de Kristus og søgte efter en lejlighed til at slå ham ihjel.

Satan og hans engle besluttede at gøre Kristi død så ydmygende som muligt. De fyldte de jødiske leders hjerner med bittert had imod Frelseren. Kontrolleret af denne fjende ophidsede præsterne og folkets ledere folkeskaren til at tage parti imod Guds Søn. Med undtagelse af Pilatus' erklæring, at han var uskyldig, var der ikke een, som talte til hans forsvar. Og selv Pilatus, som dog vidste, at han var uskyldig, overgav ham til at blive mishandlet af mennesker, som var under Satans kontrol.

Lignende begivenheder vil finde sted i nær fremtid. Mennesker vil ophøje og med strenghed gennemtvunge lov, som direkte strider imod Guds lov. Selv om de er nøjeregnende med at håndhæve deres egne love, vil de vende sig bort fra det klare »Så siger Herren!« Idet de ophøjer en falsk hviledag, vil de søge at tvinge mennesker til at vanære Guds lov, som er et udtryk for hans karakter. Skønt de intet forkert har gjort, vil Guds tjenere lide ydmygelser og mishandlinger af sådanne, som af Satan er blevet fyldt med misundelse og religiøs forblindelse.

Religiøse kræfter, som bekender sig til at have forbindelse med Himlen og som hævder, at de har Lammets karakter, vil med deres handlinger vise, at de har Dragens hjerte og at de er tilskyndet og kontrolleret af Satan. Den tid kommer, hvor Guds folk vil være udsat for forfølgelse, fordi de helligholder den syvende dag. Satan har forårsaget forandringen af sabbaten i håb om derved at hindre Guds planer. Han forsøger at gøre Guds bud mindre betydningsfulde (230) end de menneskelige love. Syndens menneske, som tænker på at forandre tider og lov og som altid har undertrykt Guds folk vil få udvirket, at der vedtages love, som tvinger mennesker til at helligholde ugens første dag. Men Guds folk står fast og Gud vil virke for dem, så det tydeligt ses, at han er gudernes Gud.

Herren har sagt: »Fremfor alt skal I holde mine sabbater, thi sabbaten er et tegn mellem mig og Eder fra slægt til slægt« 2.Mos 31.13. Ingen skulle være udydig imod hans bud for at undgå forfølgelse, men alle skulle overveje Kristi ord: »Når de forfølger jer i en by, så flygt til en anden.« Matt 10,23. Hvis du kan undgå det, så bring ikke dig selv i sådanne menneskers magt, som er kontrolleret af antikristens ånd. Vi skal gøre alt, hvad vi kan, for at de, som er villige til at lide for Kristi skyld, kan blive frelst fra undertrykkelse og grusomhed.

Kristus er vort eksempel. Den beslutning, som antikrist tog, om at gennemføre det oprør, han begyndte i himlen, vil han fortsætte med i udydighedens børn. Deres bitterhed og had imod dem, der adlyder det fjerde bud, vil blive mere og mere bitter, men Guds folk skal ikke skjule deres banner. De skal ikke ignorere Guds Bud og følge mængden i det forkerte, for at det skal blive lettere at leve.

Herren opmuntrer alle, som søger ham af hele deres hjerte. Han giver dem sin Hellige ånd, åbenbarelsen af sin nærværelse og sit velbehag, men de, som forlader Gud for at frelse deres liv, vil blive forladt af ham. De, som søger at redde livet ved at give afkald på sandheden, vil miste det evige liv.

Prøvelsens nat er næsten til ende. Satan bruger (231) sin største snedighed, fordi han ved, at hans tid er kort. Guds straffedomme er over verden for at kalde alle, som kender sandheden, til at skjule sig i Den evige Klippe og betragte Guds herlighed. Sandheden må ikke dæmpes nu. Udtalelserne må være klare og tydelige. Den usminkede sandhed må fremholdes i skrifter og traktater og disse må spredes ligesom efterårets løv. *Vejl f menigh* bd 3 side 344-346]

[Den sidste menighed vil blive stedt i stor prøvelse og nød. De, der holder Guds bud og Jesu tro, vil komme til at mærke dragens og dens hærskares vrede. Satan regner verdens beboere som sine undersåtter og han har vundet herredømme over de frafaldne menigheder; men her er en lille flok, der modsætter sig hans overhøjhed. Kunne han udslette dem af jorden, ville hans sejr være fuldstændig. Ligesom han påvirkede de hedenske nationer til at ødelægge Israel, vil han i nær fremtid opflamme jordens onde magter til at ødelægge Guds folk. Der vil blive krævet af alle, at de skal vise lydighed mod menneskelige påbud og

overtræde den guddommelige lov. De, der viser troskab mod Gud og mod pligten, vil blive truet, forkættet og gjort fredløse. De vil blive forrådt endog »af forældre og brødre og slægtninge og venner.« Luk.21,16. *Vejl f menigh* bd 2 side 147] **Vidnesbyrd for meigheden bd 5 472-473*

»Hør mig, I, som kender Retfærd, du Folk med min Lov i dit Hjerte, frygt ej Menneskers Hån, vær ikke ræd for deres Spot! Som en Klædning skal Møl fortære dem, Orm fortære dem som Uld.« »Men min Frelse varer evigt, min Retfærd ophører aldrig.« Esajas 51, 7.8.6.

Søndagsarbejde

Sanatoriet, Californien, den 17. august 1092 (232) [Kære bror! Jeg vil prøve at besvare dit spørgsmål angående, hvad du skal gøre, dersom der bliver gennemført søndagslove.

Det lys, Herren gav mig på et tidspunkt, hvor vi netop ventede en sådan krise, som den, der synes at nærme sig for dig, var, at når folket blev påvirket af en forførende magt til at gennemtvunge søndagens helligholdelse, Da skulle syvende-dags adventisterne vise deres visdom ved at afholde sig fra almindeligt arbejde på den dag og hellige den til missionsarbejde.

At trose søndagslovene vil blot medføre en stærkere forfølgelse fra de ivrige religiøse ledere, som søger at gennemtvunge dem. Giv dem ingen mulighed for at kalde jer lovbrydere. Hvis de ikke har andre at gå i rette med end mennesker, som hverken frygter Gud eller mennesker, vil det snart miste nyhedens interesse for dem og de vil se, at det hverken er konsekvent eller tiltalende for dem at være så nøjeregnende med hensyn til søndagshelligholdelse. Bliv bare ved med jeres missionsarbejde med Bibelen i hånden og fjenden vil forstå, at han kun har forværret sin egen sag. Man får ikke dyrets mærke, fordi man viser, at man forstår, at det er klogt at bevare freden ved at afholde sig fra arbejde, som virker provokerende, når man på samme tid udfører et arbejde af allerstørste betydning.

Når vi bruger søndagen til missionsarbejde, tager vi svøben ud af hånden på de impulsive og nidkære mennesker, at ville gælde sig over at kunne ydmyge syvende-dags adventisterne. Når de finder ud af, at vi bruger søndagen til at besøge mennesker og åbne skifterne (233) for dem, vil de indse, at det er nytteløst for dem at prøve på at hindre vort arbejde ved at indføre søndagslove.

Søndagen kan bruges til at udføre forskelligt arbejde, som fremmer Guds sag. Der kan holdes friluftsmøder og møder i hjemmene. Men kan arbejde fra hjem til hjem. De, som skriver, kan anvende denne dag til at skrive deres artikler. Så ofte, som det er muligt, bør der holdes religiøse møder om søndagen. Gør disse møder virkelig interessante. Syng ægte vækkelsessange og tal med kraft og forvisning om Frelserens kærlighed. Tal om afholdenhed og om virkelige religiøse erfaringer. Derved vil man lære meget om, hvordan man bør arbejde og mange sjæle vil blive nået.

Lad lærerne ved vore skoler anvende søndagen til missionsarbejde. Det blev sagt mig, at de på den måde kunne hindre fjendens hensigter. Lad lærerne tage eleverne med sig for at holde møder for dem, som ikke kender sandheden. De vil da opnå meget mere, end de kunne på nogen anden måde.

Gud har givet os klar vejledning med hensyn til vort arbejde. Vi skal forkynde sandheden angående sabbaten for at hele det brud, der er kommet i hans lov. Vi skal gøre, hvad der er muligt for at oplyse de uvidende, men vi skal aldrig slutte forbund med denne verdens mennesker for at modtage økonomisk hjælp.

Vi læser om Israels børn: »Så førte jeg dem ud af Ægypten og bragte dem ud i ørkenen; og jeg gav dem mine anordninger og kundgjorde dem mine lovbud; det menneske, som gør efter dem, skal leve ved dem. Også mine sabbater gav jeg dem, for at de skulde være et tegn mellem mig og dem, at det skal kendes, at jeg, Herren, er den, som helliger dem. Men (234) Israels hus var genstridigt imod mig i ørkenen; de vandrede ikke efter mine anordninger, men lod hånt om mine lovbud - det menneske, som gør efter dem, skal leve ved dem og mine sabbater vanhelligede

de groft. Så tænkte jeg på at udøse min vrede over dem i ørkenen og tilintetgøre dem.

»For mit navns skyld greb jeg dog ind, at det ikke skulde vanæres for de folks øjne, i hvis påsyn jeg havde ført dem ud. Og jeg løftede min hånd for dem i ørkenen og svor, at jeg ikke ville føre dem ind i det land, jeg havde givet dem, et land, der flyder med mælk og honning, det dejligste af alle lande, fordi de lod hånt om mine lovbud og ikke vandrede efter mine anordninger, men vanhelligede mine sabbater; thi deres hjerte holdt sig til deres afgudsbilleder. Jeg havde medlidenhed med dem, så jeg ikke tilintetgjorde dem; jeg gjorde ikke ende på dem i ørkenen. Så sagde jeg til deres sønner i ørkenen: Følg ikke eders fædres anordninger, hold ikke deres lovbud og gør eder ikke urene med deres afgudsbilleder. Jeg, Herren, er eders Gud! Følg mine anordninger og tag vare på at holde mine lovbud; hold mine sabbater hellige, så de bliver et tegn mellem mig og eder, at det må kendes, at jeg, Herren, er eders Gud.« Ez 20,10-20.

Sabbaten er Herrens kendemærke og intet menneske, det være sig konge, præst eller hersker, har autoritet til at stille sig imellem Gud og mennesket. De, som søger at være deres medmenneskers samvittighed, stiller sig over Gud. De, som er under indflydelse af en falsk religion og som over holder en falsk hviledag, vil tilsidesætte de tydeligste beviser angående den sande sabbat. De vil prøve at tvinge mennesker til at adlyde de love, som de selv har vedtaget. Love, som er direkte i modstrid med Guds lov. Guds vrede vil ramme sådanne, (235) som fortsætter på denne vej. Hvis de ikke forandrer sig kan de ikke undslippe straffen.

Loven, som bestemmer anerkendelse af ugens første dag, er et produkt af en frafalden kristenhed. Søndagen er pavedømmets barn og er af den kristne verden blevet ophøjet over Guds hellige hviledag. Guds folk skal på ingen måde hylde den, men jeg ønsker, at de skal forstå, at de gør ikke Guds vilje ved at vise trodsig modstand, når han ønsker, de skal undgå dette. Derved skaber de så bitre fordomme, at det bliver umuligt at forkynde sandheden. Lad være med at demonstrere imod søndagen ved at trodse loven. Hvis dette bliver gjort et sted og man så bliver ydmyget, vil dette også ske andre steder. Vi kan bruge søndagen til at udføre arbejde, som taler for Kristi sag. Vi skulle gøre vort bedste, idet vi arbejder med sagtomdighed og ydmyghed.

Kristus advarede sine disciple med hensyn til, hvad de ville komme ud for i deres gerning som evangelister. Han vidste, hvilke lidelser de skulle udholde, hvilke prøvelser og vanskeligheder de ville blive kaldet til at bære. Han ville ikke skjule for dem, at de skulle møde modstand, for at deres tro ikke skulle røkkes, når de uventede vanskeligheder kom. Han sagde: »Og nu har jeg sagt jer det, før det sker, for at I skal tro, når det er sket.« Joh. 14,29. Deres tro skulle snarere styrkes end svækkes, når trængslerne kom. Så ville de kunne sige til hinanden: »Han fortalte os, at dette ville komme og hvad vi skulle gøre for at møde det.« »Se, jeg sender jer som får blandt ulve. Vær derfor snilde som slanger og uden svig som duer! Og I skal hædres af alle for mit navns skyld, men den, som holder ud indtil enden, han skal blive frelst.« Matt. 10,16.22. De hadede Kristus uden (236) grund. Er det da noget under, at de vil hade dem, som bærer hans tegn og gør hans gerning? De er regnet som verdens fejeskarn. »Når de forfølger jer i en by, så flygt til en anden, thi sandelig siger jeg eder: I skal ikke komme til ende med Israels byer, førend Menneskesønnen kommer.« vers 23

Folket skal høre sandheden. Ligeftrem, positiv sandhed. Men denne sandhed skal fremholdes i Kristi ånd. Vi skulle være som får iblandt ulve. De, som ikke for Kristi skyld vil rette sig efter de advarsler, han har givet og som ikke vil udvise tålmodighed og selvkontrol, vil gå glip af dyrebare muligheder til at virke for Herren. Gud har ikke bedt sit folk om at tale imod dem, som overtræder hans lov. Ikke i noget tilfælde skal vi angribe de andre kirkesamfund. Lad os huske, at som et folk, der er blevet betroet hellig sandhed, har vi været skødesløse og afgjort utro. Arbejdet er blevet begrænset til nogle få steder, indtil folket der er blevet forhærdet imod evangeliet. Det er vanskeligt at gøre noget indtryk på sådanne, som har hørt så megen sandhed og alligevel har forkastet den.

Alt dette er nu imod os. Hvor meget længere fremme ville vort værk ikke være, dersom vi havde gjort en virkelig indsats for at nå dem, som, dersom de var blevet omvendt, ville have givet et sandt eksempel på, hvad den nærværende sandhed kan gøre for mennesker. Det er ikke rigtigt, at nogle få steder skulle have alle fordele, mens andre steder bliver forsømt.

Ved vor skole i Avondale i nærheden af Cooranbong i Australien skulle der tages en bestemmelse angående søndagsarbejde. Det (237) syntes, som om linjerne var ved at blive trukket så skabt op omkring os, at vi ikke ville blive i stand til at udføre noget arbejde om søndagen. Skolen ligger langt inde i skovene og langt borte fra landsbyer og jernbanestationer. Der boede ingen i nærheden, så de kunne blive forstyrret af noget af det, vi foretog os. Ikke desto mindre blev vi iagttaget. Embedsmænd blev omfordret til at komme og inspicere og de kom. De kunne have set mange ting, dersom de havde ønske at anmelde os, men de syntes ikke at lægge mærke til dem, der arbejdede. De havde så meget tillid til os som et folk og så dyb respekt for os på grund af det arbejde, vi havde gjort for vore naboer, at de troede, at de kunne stole på os hvor som helst.

Mange var klar over den kendsgerning, at hele omegnen var blevet forandret, siden vi kom der. En kvinde, som ikke var sabbatsholder, sagde til mig: "Du ville ikke tro mig, hvis jeg fortalte dig alt med hensyn til den forandring, som har fundet sted her, siden I er kommet her og har oprettet en skole her og holder disse møder."

Da vore brødre blev truet med forfølgelse og følte sig usikre med hensyn til, hvad de skulle gøre blev der givet det samme som var med hensyn til leg og boldspil. Jeg sagde: "Brug søndagen til at udføre missionsarbejde. Lærere, gå ud sammen med jeres elever. Tag dem med ud i de tyndt befolkede områder og besøg hjemmene der. Lad dem forstå, at i er interesseret i deres sjæles frelse" De gjorde dette og resultatet var til gavn for dem selv såvel som for de andre. Guds velsignelse hvilede over dem, mens de ivrigt granskede skifterne for (238) at finde ud af, hvorledes de bedst kunne fremholde sandheden, så den fik en gunstig modtagelse. *Vejl f menigh* bd 3 side 347-351]

En gang spurgte dem på vor skole i Avondale mig og sagde: "Hvad skal vi gøre?" Lovens embedsmænd har befalet at arrestere dem som arbejder på søndagen." Jeg svarede: "Det vil være meget let at undgå denne vanskelighed. Giv søndagen til Herren som en dag til at udføre missionsarbejde. Tag de studerende med ud for at holde møder forskellige steder og for at gøre lægemissionsarbejde. De vil finde folk i hjemmene og vil have en glimrende anledning til at videregive sandheden. Denne måde at bruge søndagen på er altid Gud kærkommen.

[Vi skal gøre alt, hvad vi kan, for at fjerne den fordom, mange har imod vort arbejde og imod den bibelske sabbat.

Lær folket til at overholde alle landets love, når de kan gøre dette uden derved at komme i strid med Guds lov.

Somme tider er en forfølges hjerte modtagelig for guddommelige indtryk sådan som apostlenes Paulus' hjerte, før han blev omvendt. *Vejl f menigh* bd 3 side 351]

Advarende ord

(239) [Kristus sagde til disciplene: »Se, jeg sender jer som får blandt ulve; vær derfor snilde som slanger og uden svig som duer!« Mattæus 10,16

Satans anslag mod sandhedens forkyndere vil tiltage i bitterhed og heftighed til tidens ende. Ligesom præsterne og rådsherrerne på Kristi tid opirrede folket imod ham, således vil nutidens religiøse ledere vække hadets og fordommens ånd imod sandhedens ord. Menneskene vil blive ophidset til voldshandlinger og modstand, noget de aldrig ville have tænkt på, medmindre de var blevet opflammet af såkaldte Kristnes bitre had mod Guds sandheder.

Hvorledes skal budskabets forkyndere forholde sig under sådanne omstændigheder? De har det uforanderlige, evige ord og de bør lægge den kendsgerning for dagen, at de har sandheden, som den er i Jesus. Deres ord må ikke være heftige og skarpe. I sin fremstilling af sandheden må de vise, at de har Kristi kærlighed, ydmyghed og sagtomhed. Gør Sandheden indtryksfuld; thi Guds ord er skarpere end noget tveægget sværd og det vil gennemtrænge sjælen. De, som ved, at de har sandheden, må ikke ved barske ord eller skarpe udtalelser give Satan den ringeste ældning til at mistyde den ånd, der besjæler dem.

Som et folk må vi gå frem som verdens Forløser. Da Kristus stred mod Satan om Mose legeme, vovede han ikke at udtale en spottende dom. Anledningen hertil lå ham fristende nær og Satan blev skuffet, fordi han ikke kunne opirre Kristus til at være hævngrig. Satan stod færdig til at mistyde alt, hvad Jesus gjorde; men Frelseren gav ham ingen anledning dertil, end ikke det ringeste skin (240) af en undskyldning. Han ville ikke vige fra den jævne sandheds vej for at følge satans fordrejelse, ordkløverier og skiftende taktik.

I Sakarias' Profeti læser vi om, at da Satan med hele sin synagoge stod frem for at forhindre ypperstepræsten Josvas bønner og stå Kristus imod, som ville visse Josva sin gunst, så sagde Kristus til ham: »Herren true dig, Satan, Herren true dig, han, som udvalgte Jerusalem. Er denne ikke en brand, som er reddet ud af ilden?» Sak 3,2.

Kristi fremgangsmåde i hans behandling af menneskenes modstander står som et eksempel for alle, der omgås andre; og det tilsteder og ikke at udtale en spottende dom over nogen, endsige tale barskt og skarpt til dem, der ligeså oprigtig søger efter sandheden som vi.

De, som er blevet undervist i sandheden ved ord og eksempel, bør gøre store indrømmelser over for andre, som intet kendskab har til skriften andet end det de får gennem præsternes og andres forventede tolkninger og således har godkendt traditioner og fabler som bibelsandheder. De bliver overrasket, når de hører sandheden forkyndt, det er en ny åbenbarelse for dem, de tåler ikke at høre hele sandheden i dens mest karakteristiske punkter, når de først begynder at komme med. Alt er så nyt og fremmed og så helt forskellig fra det, de er vant til at høre fra deres præster forkynde og de er tilbøjelige til at tro, at præsterne har talt sandhed, når de har sagt, at syvende-dags adventisterne er blandt fritænkerne, som ikke tror på bibelen. Lad sandheden blive fremstillet, som den er i Jesus, bud på bud, regel på regel, lidt her og lidt der.

De, som skriver for vore blade, må ikke ved ukærlige angreb eller antydninger skrive noget, som vil skade andre og hæmme vor virksomhed eller (241) hindre os fra at udføre den gerning, der er beregnet på at hjælpe alle samfundsklasser også katolikkerne. Vi må tale sandheden i kærlighed, ikke blande den med det naturlige hjertes vanhellige elementer og føre en tale, der viser samme sindelag som vore fjender. Alle de skarpe ord, vi udtaler, vil ramme os med dobbelt kraft, når magten er i hænderne på dem, som kan bruge den til vor skade. Atter og atter har Herren vist mig, at vi ikke må sige et eneste ord, ej heller trykke en eneste sætning, især når det er vedrørende nogen person, medmindre det sker for at hævde Guds ord; thi dette vil kun vække fjendernes modstand imod os og opirre dem til raseri. Vor virksomhed vil snart blive standset og trængselstiden, den værste af alle hidtil og om hvilken vi kun har ringe forestillinger, vil snart komme over os.

Herren vil, at hans arbejdere skal repræsentere ham, den store missionsarbejder. At udvise ubesindighed virker altid skadelig. Den rette opførsel, der er påkrævet i en kristens erfaring, må daglig læres i Kristi skole. Den, som er uforsigtig og ligegyldig i sin tale eller i affattelsen af artikler til udbredelse over alt i verden og derved offentlig siger det, som aldrig kan tages tilbage, gør sig uskikket for det hellige kald og det arbejde, som påhviler skarpe ord og danner derved vaner, som vil fæstne sig hos dem ved gentagelse og fra hvilke de siden må vende sig af med.

Vi bør give agt på vore veje og vort sindelag for at se, hvilken ånd vil besjæles af i vort arbejde for Gud i den gerning, hvortil

han har kaldet os, en gerning, som har sjæles evige frelse til mål. Et overmåde stort ansvar påhviler os. Satan står parat, fuld af brændende nidkærhed, i sin higen efter at inspirere alle ondskabens (242) magter til at slutte sig til syndige mennesker for at påføre sandhedens børn hastig og bitter forfølgelse. Ethvert uforstandigt ord, vore brødre ytrer, vil blive omhyggelig noteret af mørkets fyrste.

Jeg ville gerne spørge: »Hvorledes tør skrøbelige Mennesker vove at ytre uforsigtige og opirrende ord, som opildner helvedes magter imod Guds hellige, når Mikael, overenglen, ikke turde fremføre nogen spottende dom, men sagde: »Herren straffe dig?» Judas 9

Vi kan ikke håbe at undgå vanskeligheder og lidelser. Jesus siger: »Ve verden for forargelserne! Thi vel er det nødvendigt, at forargelser kommer, dog, ve det menneske, ved hvem forargelsen kommer!» Matt 18,7. Men fordi forargelser kommer, burde vi være forsigtige, så vi ikke ved uforstandige ord og en ukærlig holdning ophidser de naturlige tilbøjeligheder hos dem, som ikke elsker sandheden.

Dyrebare sandheder må forkyndes i deres egen kraft. De besnærende vildfarelser, der er så udbredte og som tager verden til fange, må blotstilles. Der arbejdes ivrigt for at besnære sjæle ved falske fornufts slutninger for at vende dem bort fra sandheden til fabler, så de bliver forført af kraftige vildfarelser. Men medens disse forførte sjæle vender sig bort fra sandheden til vildfarelser, må vi dog ikke tale et eneste fordømmende ord over dem. Søg at vise disse stakkels vildledte sjæle i hvilken fare de befinder sig og hvor urigtig deres optræden er mod Kristus; men lad alt ske i ømhed og kærlighed. Ved en rigtig fremgangsmåde kan enkelte af de sjæle, som er fanget af Satan, atter blive udfriet af hans vold. Men vi må ikke dadle eller fordømme dem. At drive spot med det standpunkt, de vildfarende indtager, vil ikke åbne de blindes øjne eller vække interesse hos dem for sandheden.

(243) Når menneskene taber Kristi eksempel af syne og ikke vil følge hans undervisningsmetoder, så bliver de selv gode og går ud for at stride mod Satan med hans egne våben. Med fjenden ved alt for godt, hvorledes han skal vende sine våben imod dem som bruger dem. Jesus talte blot sandhedens ord.

Hvis noget folk skulle vandre i ydmyghed for Gud, så er det hans menighed, hans udvalgte i denne slægt. Vi må alle erkende vor forstands sløvhed og vor mangel på en ret forståelse af vore privilegier og anledninger. Vi har intet at prale af. Vi bedrøver den Herre Jesus Kristus ved vor ubesindighed, ved vore ukristelige angreb på andre. Det er op til os at vokse til fuldkommenhed i ham.

Det er sandt, at vi formaner til at råbe af struben og ikke at spare, at opløfte vor røst som en basun og forkynde Guds folk deres overtrædelser og Jakobs hus deres synder. Es 58,1. Dette budskab må forkyndes; men under dets forkyndelse må vi vogte os for at angribe, støde og fordømme dem, som ikke har det lys, vi har. Hvorfor skulle vi ubeføjet gøre hårde angreb på katolikkerne? Blandt katolikkerne findes der mange meget samvittighedsfulde kristne, som vandrer i alt det lys, der skinner på deres vej; og Herren vil virke for dem. De, som har nydt store velsignelser og haft mange anledninger og dog har udeladt at udvikle sine legemlige, intellektuelle og moralske kræfter, men i stedet har levet sig selv til behag og nægtet at bære ansvar, står i større fare og er mere skyldige for Gud end dem, der vel hylder vildfarende lærdomspunkter, men dog søger at opofre sig for andres vel. Kritiser ikke andre; fordøm dem ikke.

Derom vi lader egennyttige betragtninger, falske slutninger og falske undskyldninger føre os ind i en forvendt sinds- og hjertestemning, så at vi ikke kan lære Guds veje (244) og vilje at kende, har vi meget tørre skyld end den åbenbare synder. Vi må være meget forsigtige, så vi ikke fordømmer dem, der af Gud anses mindre skyldige end vi.

Lad og alle betænke, at vi under ingen omstændigheder må handle således, at vi påfører os forfølgelse. Vi må ikke føre hård og bitter tale, hverken med pen eller mund, i skrift eller foredrag. Lad Guds ord skære og fordømme; skrøbelige mennesker gør bedst i at skjule sig i Kristus og blive i ham. Vi må fremvise hans

sindelag. enhver bør nøje agte sine ord, så de ikke stiller dem, der har andre anskuelser, i dødelig opposition imod os og giver Satan anledning til at anvende vore egne ufornuftige ord til hindring for vor virksomhed.

Der kommer en sådan trængselstid, som der aldrig har været, siden et folk blev til. Vi bør bestræbe os for at luge ud af vore foredrag og al hævnløst og trods, alle angreb på kirkesamfund og individer; thi det er ikke Kristi fremgangsmåde.

Den kendsgerning, at Guds folk, som kender sandheden, har undladt at være pligttopfyldende overfor det lys, Gud har åbenbaret for dem i sit ord, gør det nødvendig for os at være endnu mere på vagt, så at vi ikke forarger de vantro, inden de har hørt grundene for vor tro med hensyn til sabbaten og søndagen.

Sektion otte - Betimelige råd.

Trofast forvaltning

**Manuskript læst for de delegerede ved årsmødet holdt i San Jose, Californien i Januar 1907.*

(245) [Kristus har genløst os med sit eget dyrebare blod. Prisen for vor genløsning blev betalt af ham og dersom vi griber denne skat, bliver den os en uforstyldt gave fra Gud.

»Hvor meget er du min Herre skyldig« Luk 16,5. Det kan vi umulig svare på. Alt det vi har, kommer fra Gud. Herren lægger sin hånd på vor ejendom og siger: »Jeg er den retmæssige ejer af hele universet; dette er mit Gods. Hellige tienden og gaverne til mig. Når I frembærer disse dele som et tegn på jeres troskab og underdanighed under mit herredømme, vil jeg velsigne jeres ejendom og I skal have i overflod af alt.»

Gud sætter enhver sjæl, som bekender sig til at tro på ham, på prøve. Alle er udrustet med talenter. Herren har givet dem sit gods, for at de skal købslå med det. Han har gjort dem til sine husholdere og betroet dem penge, huse og jordegods. Men alt må anses som Herrens ejendom og forvaltes således, at det kan tjene til at fremme hans sag og opbygge rige på jorden. For at købslå med Herrens Gods behøver vi visdom fra ham, så vi ikke skal misbruge hans hellige gods til at forherlige os selv eller pleje vore selviske ønsker. Alle er ikke betroet lige meget. Men de, som har fået de mindre gaver, må ikke mene, at de ingenting kan udrette med disse gaver, fordi deres talent (246) er ringe.

Enhver kristen er en Guds husholder, sat til at forvalte hans ejendom. Glem ikke disse ord: »I øvrigt kræves af husholdere, at de findes tro.« 1.Kor 4,2. Lad os være vis på, at vi ikke bedrager Gud for den mindste tøddel; thi meget afhænger af dette spørgsmål.

Alle ting tilhører Gud. Men menneskene kan ringeagte hans krav. Medens han frit meddeler dem sine velsignelser, kan de tillade sig at anvende hans gaver til at pleje sine egne selviske begærigheder. Men for en sådan handlemåde må de engang aflægge regnskab.

Hans husholder stiller sig helt på sin Herres side. Han påtager sig ansvaret som forvalter og han må handle i sin Herres sted og gøre, som hans herre ville gøre, hvis han selv forestod husholdningen. Han gør sin Herres interesser til sine egne. En forvalter beklæder en ærefuld stilling, netop fordi hans herre sætter sin tillid til ham. Skulle han i noget stykke handle selvisk og drage personlig nytte af de fordele, han har vundet ved at købslå med sin Herres gods, så ville han misbruge det, der var ham betroet.

Understøttelsen af evangeliets sag.

Herren har forordnet, at forkyndelsen af evangeliet skal bero på hans folks arbejde og frivillige gaver. Den der er kaldet til at forkynde nådens budskab for faldne mennesker, har også en anden gerning, den nemlig at oplyse folket om deres pligt med hensyn til understøttelsen af Guds sag ved sine midler. Han må lære dem, at en del af deres indtægter tilhører Gud og at denne del skal helliges til fremme af Guds værk på jorden. Denne lærdom bør han indskærpe både ved tale og eksempel; særlig forsigtig bør han være, så at ikke hans egen handle måde strider mod hans forkyndelse.

Det, som ifølge skriften er blevet helliget Herren, må regnes som en indtægt (247) for evangeliet og er ikke længere vort. Det er intet mindre en helligbrøde for et menneske at tage midler fra Guds skatkammer til eget brug eller til støtte for verdslige gøremål. Nogle har fejlet ved at tage fra Guds alter det, som på en særskilt måde er helliget ham. Alle bør se denne sag i det rette lys. Lad ingen, når han kommer i trange omstændigheder, tage af de midler, som er indviet til religiøse øjemed og bruge dem til egen fordel og så dysse sin samvittighed i søvn ved at sige, at han vil betale alt sammen tilbage engang senere. Det er langt bedre at reducere udgifterne, at de svarer til indtægterne, at begrænse behovet efter de midler, man har i hænde, end at føle sig fri til at benytte Herrens penge i verdslige øjemed.

Anvendelsen af tienden.

Gud har nøje anvist, hvordan tienden skal bruges. Han har ikke i sinde, at hans sag skal hindres af mangel på midler. For at virksomheden ikke skal lide afbræk, eller der skal ske fejlgreb, har Gud nøje bestemt vore pligter i sådan. Den del, Gud har forbeholdt sig som sin egen, må ikke benyttes til andet, end hvad han har foreskrevet. Lad ingen påtage sig at beholde tienden eller bruge den i overensstemmelse med sit eget skøn. Ingen må bruge den i en knibe eller anvende den, som de selv finder for godt, om det så skulle være til det, som de anser som Guds værk.

Det er prædikantens gerning både i ord og handling at lære folket, at de bør betragte tienden som hellig for Herren. Han må ikke føle sig fri til at beholde tienden eller anvende den efter eget forgodtbefindende, fordi han er en ordets forkynder. Den er ikke hans. Han har ingen rettighed til at beholde for sig den del, som han tror tilkommer ham, om det er mere eller mindre. Han må ikke støtte nogen plan, der har til hensigt at berøve Gud tiende og gaver, der er helliget ham. Disse midler skal bringes ind i hans (248) skatkammer og betragtes som helliget til hans gerning i overensstemmelse med hans anvistning.

Gud ønsker, at hans husholdere nøje skal søge hans guddommelige anordninger. De må ikke omlægge Guds plan ved selvvalgt at udføre en barmhjertighedsgerning eller yde en gave eller et offer, når og hvor de som mennesker mener det er bedst. Det er meget uklogt handlet, når nogen forsøger sig på nogen forbedring af Guds plan ved en eller anden ombytning og gør sig en forestilling om sine gennemsnitlige gode motiver ved denne eller hin anledning og stiller disse ord imod Guds fordringer. Gud kræver af alle, at de skal rette sig efter hans forskrifter. Han har kundgjort os sin plan; og alle, som vil samarbejde med ham, må følge hans plan i stedet for at forsøge sig på egen hånd at forbedre den.

Til Israel kom følgende ord fra Herren ved Moses: »Fremdeles skal du pålægge israelitterne at skaffe dig ren olivenolie af knuste frugter til lysestagen og der skal stadig sættes lamper på.« 2.Mos 27,20. Dette skulle være et bestandigt offer, så Guds hus kunne blive tilstrækkelig forsynet med det, der var påkrævet til tjenesten. Også i dag må Guds folk komme i Hu, at stedet for Herrens tilbedelse er hans ejendom og at det samvittighedsfuldt må forvaltes. Men midlerne til denne gerning skal ikke tages af tienden.

Jeg har fået et meget klart og bestemt budskab fra Herren til vort folk. Det er blevet pålagt mig at sige dem, at de forfejler sig når de anvender tienden i andre øjemed i og for sig gode, end dem, hvortil Herren har anordnet, at den skulle bruges. De, som forvalter tienden på den måde afviger fra Herrens anordning. Gud vil kræve en til regnskab for sådanne handlinger.

En mener, at tienden kan benyttes til fremme af skolesagen. Andre mener, at kolportører (249) skulle understøttes af tienden. Men man gør sig skyldig i et stort fejlgreb, når man anvender tienden til andet end det, hvortil den er helliget - understøttelsen af ordets forkyndere. Der burde i dag være hundrede godt udrustede arbejdere, hvor der nu blot er én.

En højtidelig forpligtelse.

Tienden er hellig og Gud har forbeholdt sig den til eget brug. Den skal bringes ind i hans forråds hus og anvendes til understøttelse af evangeliets forkyndere i deres arbejde. I lange tider er Herren blevet bedraget, fordi der findes dem, som ikke forstår, at tienden er Guds egen.

Nogle er blevet misfornøjet og har sagt: "Jeg vil ikke længere betale tiende; thi jeg har ingen tillid til den måde, hvorpå vore brødre ved hovedkvarteret styrer med sagerne." Men vil du bedrage Gud, fordi du tror, at de styrende handler uvistelig? Fremfør dine klagemål klart og åbent og i den rette ånd for at rette vedkommende. Send ind din anmodning om at få det skæve rettet og sat i orden; men træk dig ikke tilbage fra Guds sag og vis dig ikke utro, fordi andre handler urigtig.

Læs det tredje kapitel hos Malakias opmærksomt og mærk, hvad Gud siger om tienden. Hvis vore menigheder ville stille sig på ordets grund og trofast bringe sin tiende ind i hans skat kammer, kunne flere arbejdere opmuntres til at starte virksomhed som prædikanter. Flere ville være villige til at virke som forkyndere af ordet, hvis der ikke blev sagt dem, at kassen var tom. Der burde være et overflødigt forråd i Herrens skatkammer og det ville der være, hvis ikke selviske hjerter holdt tienden tilbage eller anvendte dem til understøttelse af andre missionsforetagender.

De midler, Gud har forbeholdt sig selv, bør ikke bruges efter forgodtbefindende. Tienden er Herrens og de, som (250) forvalter den efter eget skøn, vil miste sin himmelske skat som straf derfor, medmindre de omvender sig. Lad ikke virksomheden vedvarende hæmmes, ved at tienden anvendes i andre øjemed end det, hvortil Herren har sagt, den skulle bruges. Andre grene af Guds sag må understøttes ved andre midler. Det påhviler os at fremme disse, men ikke ved anvendelsen af tienden. Gud har ikke forandret sin plan; tienden skal fremdeles anvendes til understøttelse af prædikanter. Påbegyndelsen af missionsarbejde på nye felter stiller øgede krav til et større antal dygtige prædikanter, end vi nu har og der må være et tilstrækkeligt forråd af midler i kassen.

Der hviler et højtideligt ansvar på dem, som sendes ud som prædikanter, et ansvar, som, mærkeligt nok, ikke gives agt på. Mange holder af at prædike, men de udfører ikke det nødvendige personlige arbejde i menighederne. Der er stor brug for undervisning vedrørende pligter og ansvar overfor Gud, især med hensyn til ydelse af en fuld tiende. Vore prædikanter ville føle sig alvorlig skuffet, om de ikke fik løn i tide; men de bør betænke, at der må være spise i Guds forrådshus, før arbejderne kan betales. Hvis de forsømmer at undervise søskende om vigtigheden af at vise troskab i ydelsen af den tiende, som tilkommer Gud, vil der mangle midler i kassen og værket vil hæmmes.

Hin hyrde over Guds hjord må være tro i udøvelsen af sine pligter. tænker han som så, at fordi dette er et ubehageligt hverv, vil han overlade det til en anden, så er han ikke en trofast arbejder. han bør læse, hvad Herren siger ved Malakias til folket, idet han beskylder dem for at bedrage Gud ved at undlade at bringe Tienden ind i forrådshuset. Den Almægtige erklærer: »Med forbandelse er I forbandede.« Mal 3,9. Når en Herrens tjener i ord og lære ser søskende handle således, at Guds forbandelse vil komme over dem, hvorledes kan han da undlade at (251) undervise og advare dem? Ethvert medlem i menigheden bør oplæres til at betale en ærlig tiende.

»Bring hele tienden til forrådshuset, så der kan være mad i mit hus; sæt mig på prøve dermed, siger Hærskarers Herre, om jeg da ikke åbner eder himmelens sluser og udøser velsignelse over eder i overmål.« vers 10.

Jeg beder om, at vore brødre må fatte, at den tredje engels budskab betyder meget for os og at helligholdelsen af den sande sabbat er et tegn, som udmærker dem, der tjener Gud, fra dem, der ikke tjener ham. Måtte de, som er blevet søvnige og ligegyldige, vågne op. Vi er kaldt til at være et helligt folk og vi bør vogte os for at give vore medmennesker det indtryk, at det er af lille betydning, enten vi bevarer vor læres særegne trospunkter eller ej. Det påhviler os som en hellig forpligtelse at tage et mere bestemt standpunkt end tidligere for sandhed og retfærdighed. Skellet mellem dem, som holder Guds bud og dem, som overtræder dem, vil fremtræde med tydelig klarhed. vi må være nidkære for Guds ære og anstrengte os på at gøre brug af hvert eneste middel, der vil tjene til at vedligeholde vort pagtsforhold til ham, så at vi kan nyde hans velsignelse - den velsignelse, som er nødvendig for det folk, der skal opleve så store genvordigheder og prøver. At give nogen det indtryk, at vor tro, vor kristendom,

ikke er den kontrollerende kraft i vort liv, det er at påføre Gud stor vanære. På den måde afviger vi fra hans bud, som er vort liv og nægter, at han er vor Gud og at vi er hans folk.

»Så skal du vide, at Herren din Gud er den sande Gud, den trofaste Gud, der i tusinde slægtled holder fast ved sin pagt og sin miskundhed mod dem, der elsker (252) ham og holder hans bud, men bringer gengældelse over dem, der hader ham, så han udrydder ham og ikke tøver over for den, der hader ham, men bringer gengældelse over ham.« 5.Mos 7,9.10.

Hvor skal vi være, inden de her nævnte tusinde led er til ende? - Vor skæbne vil for evigt være afgjort. Enten er vi fundet værdige til et hjem i Guds evige rige, eller vi er erklæret skyldige til at lide den evige død. De, som har været sande og trofaste i sit pagtsforhold til Gud, de, som, erindrede Kristi død på Golgatha, har stået urokkelig på sandheden side og altid søgt Guds ære, de vil høre de opmuntrende ord: »Vel, du gode og tro tjener.« Men de, som har ydet Herren bare en halvhjertet tjeneste og har ladet sig bedåre af verden og fulgt dens skikke, de må høre de sørgelige ord: »Gå bort fra mig; jeg kender jer ikke.« *Vidnesbyrd 9. bd* side 187-198.]

Godgørenhed

(253) [»Ær med din velstand Herren med førstegrøden af al din avl ; da fyldes dine lader med korn, dine perser svømmer over af most.« Ordsp. 3,9-10.

»En strør om sig og gør dog Fremgang, en anden nægter sig alt og mangler. Gavmild Sjæl bliver mæt; hvo andre kvæger, kvæges og selv.« Ordsp 11,24-25

»Men den ædle har ædelt for og står fast i, hvad ædelt er.« Es. 32,8

Gud har i sin visdom besluttet i frelsesplanen i loven om årsag og virkning, at godgørenhed i alle dets former skal have en dobbelt velsignelse. Den, som giver til de trængende, velsigner andre og bliver selv velsignet i endnu større målestok.

Evangeliets herlighed

For at mennesket ikke skulle miste velsignelsen af godgørenhed, har vor Forløser lagt den plan at kalde det til at være hans medarbejder. Gud kunne have udført sin plan til menneskers frelse uden menneskelig hjælp, men han vidste, at mennesket ikke kunne blive lykkelig uden at få del i dette store værk. Ved en række begivenheder, som kalder på hans godgørenhed, skænker han mennesket, de bedste muligheder for at udvikle godgørenhed og fremelske vanen at hjælpe de fattige og fremme hans sag. Verdens trang kalder på vore talenter i form af midler og indflydelse til at bringe mænd og kvinder den sandhed, som de trænger så hårdt til. Når vi lytter til disse kald og gennem arbejdet og (254) godgørenhed giver et svar, bliver vi ligedannet med ham, som for vor skyld blev fattig. Når vi giver, bringer vi velsignelse til andre og samler os de sande rigdomme.

Evangeliets herlighed består i, at det er grundet på det princip, at det guddommelige billede genopbygges i den faldne slægt, ved en stadig udøvelse af godgørenhed. Dette arbejde begyndte i himmelen, hvor Gud gav mennesket et uimodsigeligt bevis på den kærlighed, han har til dem: "Thi således elskede Gud verden, at han gav sin Søn den enbårne, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortæbes, men have evigt liv." Joh. 3,16. Gaven Kristus viser os Faderens hjertelag. Den bevidner, at når han påtog sig vor forløsning, ville han ikke spare noget, hvor dyrebart det end var, når det var nødvendigt for fuldførelsen af hans værk.

Gavmildhedens ånd er himmelens ånd. Kristi selvopofrende kærlighed er åbenbaret på korset. Han gav alt, hvad han havde og så gav han sig selv, for at mennesket kunne blive frelst. Kristi kors appellerer til godgørenhed hos den velsignede Frelser efterfølgere. Det princip, som åbenbares der, er at give - give. Det kristnes livs ægte frugter er dette udført i aktuel godgørenhed og gode gerninger. Det verdslige princip er at få - få! Derved forventer man at sikre sig lykke, men når dette føres ud i hele sin udstrækning, bliver frugten elendighed og død.

Evangeliets lys, som skinner ud fra Kristi kors, bebrejder selviskhed og opmuntrer gavmildhed og godgørenhed. Man skal ikke beklage den kendsgerning, at der er et voksende kald til at give. I sit forsyn kalder Gud sit folk ud fra deres begrænsede

virkefelt for at få dem til at gå i gang med større foretagender. Der kræves ubegrænset indsats i denne tid, hvor det moralske mørke dækker jorden. Mange af Guds folk står i fare for at blive besnæret af verdslighed og begærlighed. De skulle forså, at det er hans barmhjertighed, der mangedobler behovet for deres midler. Foretagender, som kalder på deres godgørenhed, må fremholdes for dem, for ellers kan de ikke efterligne det store forbilledes karakter.

Velsignelserne af at være husholder

Da Kristus befalede sine disciple at gå »til hele verden og forkynde evangeliet til hver skabning«, tildelte han dem den opgave at viderebringe kundskaben om hans nåde. Mens nogle går ud for at prædike, kalder han andre til at støtte hans sag her på jorden. Han giver midler i menneskers hænder, for at hans guddommelige gaver må strømme igennem menneskelige kanaler ved udførelsen af det anviste arbejde for at vore medmenneskers frelse. Dette er en af Guds måder at ophøje mennesker på. Det er netop sådanne opgaver, mennesket behøver, fordi det vil vække hjertets dybeste sympati og kalde sindets kræfter til et handling.

Alt godt på jorden blev anbragt her af Guds gavmilde hånd som et udtryk for hans kærlighed til mennesket. De fattige er hans og religionens sag er hans. Sølv og guld til hører Herren og han kunne lade det regne ned fra himlen, hvis han valgte det. I stedet for har han gjort mennesket til sin tjener og betroet ham midler, som ikke skulle hobes sammen, men som skulle bruges til at hjælpe andre. På den måde gør han mennesket til et redskab, gennem hvilket han fordeler sine gaver på jorden. Gud Gav tiendesystemet for at mennesket kunne blive ligesom sin Skaber, få en godgørende og uselvisk karakter og til sidst sammen med Kristus få del i den evige, herlige belønning.

Et møde ved korset

(256) Den kærlighed, som blev udtrykt på Golgata, skulle blive oplivet, styrket og spredt ud i vore menigheder. Skal vi ikke gøre alt det, vi kan, for at styrke de principper, som Kristus bragte til denne verden? Skal vi ikke stræbe efter at oprette og aktivere de godgørende foretagender, som vi nu er kaldet til at udføre uden tøven? Kan du stå foran korset og se den himmelske fyrste dø i dit sted og så lukke dit hjerte og sige: "Nej! Jeg har ikke noget at give"?

Kristi troende folk skulle forevige hans kærlighed. Denne kærlighed skal drage dem sammen rundt om korset: den skulle fri dem for egenkærlighed og knytte dem til Gud og til hverandre.

Mød hverandre omkring korset i selvopofrelse og selvfornægtelse. Gud vil velsigne jer, når I gør jeres bedste. Når du nærmer dig nådens trone og når du finder dig selv bundet til denne troende af den gyldne kæde, som er sænket ned fra himlen for at drage mennesker fra syndens dyb, da vil dit hjerte åbne sig i kærlighed til dine brødre og søstre, som er uden Gud og uden håb i verden. *Vejl f menigh* bd 3 side 352-354]

Selvstændighedens ånd

(257) [Før jeg forlod Australien og igen, efter at jeg er kommet hjem til Amerika, er det blevet vist mig, at der er et stort arbejde at udføre her i landet. De, som var med i arbejdet fra begyndelsen, er ved at falde bort og der er nu kun få af pionererne i blandt os. Mange af de tunge pligter som tidligere blev båret af mænd med stor erfaring, falder nu på yngre mænd.

Overførelsen af ansvaret til arbejdere med mere eller mindre begrænset erfaring medfører visse farer, som vi må være på vagt overfor. Verden er fuld af strid om førstepladsen. Splittelsens ånd og tilbøjeligheden til at lukke sig ude fra medarbejderne ligger i luften omkring os. Nogle anser alle anstrengelser for at opretholde orden for farlige - som en begrænsning af den personlige frihed - mener at de bør frygtes som pavevælde. Disse vildledte sjæle anser det som en dyd at prale af deres frihed til at tænke og handle uafhængigt. De erklærer, at de vil ikke høre, hvad andre siger og at de ikke er ansvarlige over for noget menneske. Det er blevet vist mig, at det er Satans specielle anstrengelser at lede mennesker til at føle, at Gud har behag i, at de vælger deres egen vej uafhængigt af deres brødres råd.

Der ligger en stor fare for fremgangen af vort arbejde i dette. Vi må virke med forsigtighed om omtanke - i harmoni med gudfrygtige rådgivere, for alene heri ligger vor sikkerhed og styrke. Gud kan ikke arbejde for os og gennem os på nogen anden måde.

Satan vil glæde sig, dersom han har held med sig til at komme ind blandt dette folk og ødelægge (258) arbejdet på et tidspunkt, hvor gennemført organisation er så betydningsfuld og vil være den største kraft til at holde falske bevægelser ude og gendrive påstande, som ikke er godkendt af Gud ord. Vi må styre lige frem, så det system af organisationer og orden, der er blevet opbygget af kloge og omhyggelige arbejdere, ikke skal ødelægges. Der må ikke gives frihed til oprørske elementer, som ønsker at kontrollere arbejdet i denne tid.

Nogle har fremholdt den tanke, at ved tidens afslutning vil hver enkelt Guds barn handle uafhængigt af enhver religiøs organisation, men det er blevet vist mig af Herren, at det ikke i dette værk er muligt for den enkelte at være uafhængig. Himmels stjerner er alle under een lov og påvirker hinanden til at gøre Guds vilje. De viser deres fælles lydighed mod den lov, som kontrollerer deres handlinger. Herrens folk må slutte sig sammen, for at hans gerning kan gå sundt og stærkt fremad.

Afbrudte og ustadige foretagender af nogle, som hævder, at de er kristne, ligner arbejdet af stærke, men utæmmede heste. Når den ene går fremad, går den anden tilbage og ved kuskens tilråb farer den ene frem, mens den anden står stille. Hvis mennesker ikke vil arbejde i fællesskab i denne tids store og herlige gerning, vil der blive forvirring. Det er ikke noget godt tegn, når mænd afslår at arbejde sammen med deres brødre, men foretrækker at arbejde alene. Arbejderne skulle have tillid til de brødre, som tør påpege hver eneste afvigelse fra de rette principper. Hvis mennesker bærer Kristi åg, vil de ikke trække hver sin vej, de vil trække sammen med Kristus.

Nogle arbejdere trækker med alle de kræfter, Gud har givet dem, men de har endnu ikke lært, at de ikke skulle trække alene. I stedet for at isolere sig selv (259) bør de trække i harmoni med deres medarbejdere. Hvis de ikke gør dette, vil deres aktivitet virke på de forkerte tidspunkter og på en forkert måde. De vil ofte virke i modstrid med det, Gud ville have gjort og derved er deres indsats værre end spildt.

Enshed i forskelligheden

På den anden side må Guds folks ledere være på vagt over for faren ved at fordømme den enkelte arbejders metoder, når disse er ledet af Herren til at gøre en særlig gerning, som kun få er egnet til. De brødre, som bærer ansvaret, skal være forsigtige med at kritisere en udvikling, som ikke fuldkomment harmonerer med deres egne arbejdsmetoder. Lad dem aldrig tænke, at alle planer skulle genspejle deres egen personlighed. De skulle ikke være bange for at nære tillid til andres metoder, for ved ikke at vise tillid til en medarbejder, som med ydmyghed og helliget iver udfører en særlig gerning efter Guds anviste vej, kan de forsinke fremgangen af Herrens sag.

Gud kan og vil bruge sådanne, som ikke har fået en fuldstændig uddannelse i menneskenes skoler. At betvivle hans kraft til at gøre dette er at vise vantrø. Det er at begrænse den ubegrænsede kraft af den Ene, hvor hvem intet er umuligt. Lad os have mindre af denne unødige, mistroiske forsigtighed! Den medfører, at mange kræfter i menigheden ikke udnyttes. Den spærrer vejen, så Helligånden ikke kan bruge disse mænd. Den holder disse i uvirksomhed, som er villige og ivrige efter at arbejde efter Kristi retningslinjer. Den tager modet fra mange, som kunne have trådt ind i arbejdet og ville være blevet effektive arbejdere sammen med Gud, dersom de havde fået en rimelig anledning.

Da profeten så hjul inde i hjul og levende væsener i forbindelse med disse, syntes alt (260) indviklet og uforklarligt, men den uendelige visdoms hånd kunne ses imellem hjulene og fuldkommen orden er resultatet. Ethvert hjul, som dirigeres af Guds hånd, virker i fuldkommen harmoni med alle andre hjul. Det er blevet vist mig, at mennesker er tilbøjelige til at søge for megen magt og prøve på at kontrollere værket selv. De holder den mægtige arbejder, Herren Gud, alt for meget ude fra deres metoder og planer og stoler ikke på ham i alt med hensyn til

værkets fremgang. Ingen skulle blot et øjeblik forestille sig, at han er i stand til at tage vare på de ting, som tilhører den store JEG ER. Ved sit forsyn bereder Gud en vej, så værket kan udføres af mennesker. Lad derfor hver mand stå på sin post og gøre sin del, vidende, at Gud er hans vejleder.

Generalkonferensen

Herren har ofte vist mig, at intet menneskes dømmekraft skulle overgives til bedømmelse af noget andet enkelt menneske. Aldrig skal en mand eller nogle få mænd anses for tilstrækkelig vise og stærke til at kontrollere værket og sige, hvilke planer der skal følges, men når brødrene fra alle dele af verden er samlet til generalkonferense og der træffer en afgørelse, så skal personlig uafhængighed og personlige bedømmelse ikke stædigt fastholdes, men lægges til side. En arbejder skulle aldrig betragte det som en dyd vedblivende at fastholde sin uafhængige indstilling trods af Generalkonferensens afgørelse.

Til tider, når en lille gruppe af mand, der er blevet betroet den daglige ledelse af værket, i Generalkonferensens navn har forsøgt at gennemføre ukloge (261) planer og begrænse Guds værk, har jeg sagt, at jeg ikke længere skulle betragte disse få mænd, som repræsentanter for generalkonferensen og deres meninger som Guds stemme, men dette betyder ikke, at beslutninger af Generalkonferensen ikke skulle respekteres når dette består af lovlig valgte repræsentanter fra alle dele af verden. Gud har bestemt, at repræsentanterne for hans menighed fra alle dele af jorden skal have autoritet, når de er samlet til generalkonferense. Faren ligger i at give det enkelte menneske eller en lille gruppe af mænd det fulde mål af autoritet og indflydelse, som Gud har givet til sin menighed, i bestemmelser og udtalelser af generalkonferensen, når den er samlet for at planlægge den videre fremgang af værket.

Når den magt, som Gud har givet til menigheden, bliver tilskrevet en enkelt mands og man giver ham autoritet til at bestemme over andres sind, da er bibelens orden blevet forandret. Satans indflydelse på en sådan mands sind ville være snu og listig og til tider næsten overvældende, fordi fjenden ville håbe, at han derved kunne få indflydelse over mange andre igennem denne ene mand. Lad os give det, som vi er tilbøjelige til at overlade til en enkelt mand eller lille gruppe af mænd til den højeste organiserede autoritet i menigheden. *Vejl f menigh* bd 3 side 356-359]

En fordeling af ansvar

**Manuskript læst for de delegerede ved General Konferensen, Washington, D. C., den 30. maj, 1909*

(262) [Gud ønsker, at hans folk skal være et forstandigt folk. Han har bestemt, at udvalgte mænd skal være delegerede ved vore konferenser. Disse skal være prøvede og pålidelige mænd. Valgt af delegerede til vore konferenser er en betydningsfuld sag. Disse mænd skal lægge planer, som skal følges, så værket går frem og derfor skal det være forstandige mænd, som er i stand til at tænke fra årsag til virkning.

»Næste morgen tog Moses sæde for at holde ret for folket og folket stod omkring Moses fra morgen til aften. Men da Moses's svigerfader så alt det arbejde, han havde med folket, sagde han: Hvad er dog det for et arbejde, du har med folket? Hvorfor sidder du alene til døms, medens alt folket står omkring dig fra morgen til aften?« Moses svarede sin svigerfader: »Jo, folket kommer til mig for at rådspørge Gud; når de har en retssag, kommer de til mig og jeg dømmer parterne imellem og kundgør dem Guds Anordninger og love.« Da sagde Moses's svigerfader til ham: »Det er ikke klogt, som du bærer dig ad med det. På den måde bliver jo både du selv og folket der omkring dig ganske udmattet, thi det arbejde er dig for anstrengende, du kan ikke overkomme det alene. Læg dig nu på sinde, hvad jeg siger; jeg vil give dig et råd og Gud skal være med dig: Du skal selv træde frem for Gud på folkets vegne og forelægge Gud de forefaldende sager; og du skal indskærpe dem anordningerne og lovene og lære dem den vej, de skal vandre og (263) hvad de har at gøre. Men du skal af hele folket udvælge dig dygtige mænd, som frygter Gud, mænd, som er til at lide på og hader uretfærdig vinding og dem skal du

sætte over dem som forstandere, nogle over tusinde, andre over hundrede, andre over halvtredsindstyve, andre over ti; lad dem til stadighed holde ret for folket. Alle vigtigere sager skal de forebringe dig, men alle mindre sager skal de selv afgøre. Let dig således arbejdet og lad dem komme til at bære byrden med dig. »Dersom du handler således og Gud vil det så, kan du holde ud og alt folket der kan gå tilfreds hjem.

»Moses fulgte sin svigerfaders råd og gjorde alt, hvad han foreslog. Og Mose's udvalgte dygtige mænd af hele Israel og gjorde dem til øverster over folket, til forstandere, nogle over tusinde, andre over hundrede, andre over halvtredsindstyve, andre over ti. De holdt derpå til stadighed ret for folket; de vanskelige sager forebragte de Moses, men alle mindre sager afgjorde de selv. Derpå tog Moses afsked med sin svigerfader og denne begav sig til sit land.« 2.Mos 18, 13-27

I det første kapitel af Apostlenes Gerninger finder vi også anvisning på, at der skal vælges mænd til at bære ansvaret i menigheden. Judas' frafald havde efterladt en tom plads i apostlenes række og det var nødvendigt at vælge en anden. Om dette siger Peter:

»Derfor bør en af de mænd, som fulgte med os i hele den tid, da Herren Jesus gik ind og ud hos os, lige fra Johannes' dåb indtil den dag, da han blev optaget fra os en af dem bør sammen med os være vidne om hans opstandelse.« De fremstillede derefter to, Josef, som kaldtes Barsabbas og havde tilnavnet Justus og Mattias. Så bad de (264) og sagde: »Herre! du, som kender alles hjerter, vis os, hvem af de to du har udvalgt til at indtræde i dette embede og den apostelgerning, som Judas forlod for at gå bort til sit eget sted.« Derefter kastede de lod imellem dem og loddet faldt på Mattias og han blev regnet med som apostel sammen med de elleve.« Apg. 1,21-26

Fra disse skriftsteder ser vi, at Herren har visse mænd til at fylde særlige stillinger. Gud vil lære sit folk at være omhyggelige og gøre kloge valg af mænd, som ikke vil forråde et helligt ansvar. Hvis de troende i Kristi dage trængte til at være forsigtige, når de valgte mænd til ansvarsfulde poster, så trækker vi, som lever i denne tid endnu mere til at handle med forsigtighed. Vi må lægge hver enkelt sag frem for ham og med alvorlig bøn bede ham om at vælge for os.

himmelen Gud har udvalgt mænd med erfaring til at bære ansvaret for hans sag. Disse mænd skal have en særlig indflydelse. Hvis alle er givet den samme myndighed, som disse udvalgte mænd, da medfører dette en standsning af arbejdet. De, som vælges til at bære ansvaret i Guds værk, skal ikke være ubeherskede eller egoistiske og selvsikre. Deres eksempel må aldrig styrte det onde. Herren har aldrig givet mænd og kvinder frihed til at fremføre ideer, som vil nedværdige hans værk og berøve det den hellighed, som skulle omgive det. Guds værk skulle blive mere og mere helligt for hans folk. På alle måder bør vi lægge vægt på sandhedens ophøjede karakter. De, som er blevet sat som vogtere af Guds værk i vore institutioner, skal altid gøre Guds vej og vilje fremherskende. Værkets trivsel er i det store og hele afhængig af den troskab, hvormed de valgte ledere udfører Guds vilje i menighederne.

(365) Ansvaret må lægges på mænd, som er villige til at få en større erfaring, ikke i egen interesse, men i det, der hører Gud til - en dybere forståelse af Kristi karakter. Jo mere de kender til Kristus, desto bedre kan de fremholde ham for verden. De må lytte til hans stemme og rette sig efter hans ord.

En advarsel

»Da gav han sig til at revse de byer, hvor hans fleste kraftige gerninger var gjort, fordi de ikke havde omvendt sig: »Ve dig, Korazin! ve dig, Betsajda! thi hvis de kraftige gerninger, som er sket i jer, var sket i Tyrus og Zidon, så havde de for længe siden vendt sig i sæk og aske. Men jeg siger jer: Det skal gå Tyrus og Zidon tåleligere på dommens dag end jer.

»Og du, Kapernaum! Mon du skal ophøjes indtil himmelen? Til Dødsriget skal du fare ned! thi hvis de kraftige gerninger, som er sket i dig, var sket i Sodoma, da var den blevet stående til den dag i dag. Men jeg siger jer: Det skal gå Sodomias land tåleligere på dommens dag end dig.»

»På den tid tog Jesus til orde og sagde: »Jeg priser dig, Fader, himmelens og jordens Herre! fordi du har skjult dette for de vise og kloge og åbenbaret det for de umyndige. Ja, Fader! thi således skete det, som var din vilje. Alt er overgivet mig af min Fader; og ingen kender Sønnen uden Faderen og ingen kender Faderen uden Sønnen og den, for hvem Sønnen vil åbenbare ham.

»Kom hid til mig, alle I, som er trætte og tyngede af byrder og jeg vil give jer hvile. Tag mit åg på jer og lær af mig, thi jeg er sagtom og ydmyg af hjertet; så skal I (266) finde hvile for jeres sjæle.« Thi mit åg er gavnligt og min byrde er let.« Matt. 11,20-30.

Det er altid sikrest at være ydmyg, sagtom og mild, men på samme tid må vi stå fast som klippen angående Kristi lære. Hans vejledende ord skal nøjagtig efterfølges. Man må ikke tabe et ord af syne. Sandheden vil bestå til evig tid. Vi må aldrig sætte vor tillid til løgn og forstillelse. De, som gør dette, vil engang opdage, at det kostede dem det evige liv. Vi må nu sætte vore fødder på den rette sti, så at ikke det halte skal vrides af led. Når de halte ledes bort fra den sikre sti, hvem er så ansvarlig andre end de, som ledte dem vild? De har tilsidesat hans råd, hvis ord er evigt liv og i stedet antaget det bedrageri, som er kommet fra løgnens fader.

Jeg har noget at sige til alle dem, som tænker, at de kan være trygge, når de søger deres uddannelse i Battle Creek. Herren har udslettet to store institutioner, som vi havde i Battle Creek og han har givet advarsel efter advarsel, ligesom Kristus advarede Betsajda og Kapernaum. Det er nødvendigt med alvor at lytte opmærksomt til hvert ord, som udgår af Guds mund. Det er umuligt at afvige af Kristi ord, uden at man begår synd. Frelseren opfordrer de fejlende til anger. De, som ydmyger deres hjerter og bekender deres synder vil blive benådet. Deres overtrædelser vil blive tilgivet, men den mand, som tænker, at dersom han skulle bekende sin synd, ville han vise tegn på svagheit, vil ikke finde tilgivelse. Han vil ikke komme til at se Kristus som sin Forløser, men han vil fortsætte i overtrædelse og begå fejltrin og lægge synd til synd. Hvad vil en sådan gøre den dag, bøgerne bliver åbnet og hvert menneske bliver dømt efter det, der står i bøgerne?

(267) Det er nødvendigt nøje at studere det femte kapitel i Åbenbaringen. Dette er af største betydning for dem, som skal udføre en del af Guds værk i disse sidste dage. Der er nogle, som er bedragede, de forstår ikke, hvad der kommer over jorden. De, som har tilladt deres sind at blive usikre med hensyn til, hvad synd er, er frygteligt bedragede. Hvis de ikke foretager en beslutning forandring vil de blive fundet for lette, når Gud fælder dom over menneskenes børn. De har overtrådt loven og brudt den evige pagt og de vil få løn efter deres gerninger.

»Og jeg så Lammet bryde det sjette segl; da kom der et stort jordskælv og solen blev sort som en sørgedragt og hele månen blev som blod. Og himmelens stjerner faldt ned på jorden, ligesom et figentræ kaster sine umodne figener, når det rystes af en stærk storm. Og himmelens forsvandt som en bogrulle, der ruller sammen og alle bjerge og øer blev flyttet fra deres plads. Og jordens konger og stormændene og hærførerne og de rige og de mægtige og alle trælle og frie skjulte sig i huler og mellem bjerge og klipper og de sagde til bjergene og klipperne: »Fald over os og skjul os for hans åsyn, som sidder på tronen og for Lammets vrede! Thi deres vredes store dag er kommet; hvem kan da bestå?« Åb.6,12-17

»Derefter så jeg og se, en stor skare, som ingen kunne tælle, af alle folkeslag og stammer og folk og tungemål stod foran tronen og foran Lammet iførte lange, hvide klæder og med palmegrene i hænderne; og de råbte med høj røst og sagde: »Frelsen tilhører vor Gud, som sidder på tronen og (268) Lammet.«..... »Det er dem, som kommer fra den store trængsel og de har tvættet deres klæder og gjort dem hvide i Lammets blod. Derfor står de nu foran Guds trone og tjener ham dag og nat i hans tempel; og han, som sidder på tronen, skal opslå sit telt over dem. »De skal ikke sulte mere og ikke tørste mere, ikke heller skal sol eller nogen hede stikke dem.« Thi Lammet, som står midt for tronen, skal være deres hyrde og lede dem til kilderne med livets vand; og »Gud skal tørre hver tåre af deres øjne.« Åb. 7.9-17

I disse skriftsteder ser vi to grupper. Den ene gruppe tillod sig at blive bedragede og de to parti med dem, som er i uoverensstemmelse med Herren. De misfortolkede de budskaber, der blev sendt dem og klædte sig i selvretfærdighed. Synden var ikke syndfuld i deres øjne. De forkyndte usandheder som sandhed og mange sjæle blev ledt vild af dem.

Vi trænger til at give agt på os selv. Advarsler er blevet givet. Kan vi ikke se opfyldelsen af de forudsigelser, Kristus udtalte og som er nedskrevet i Luk. 21? Nådetiden varer endnu ved og det er vor forret, at gribe det håb, som tilbydes os i evangeliet. Lad os angre og blive omvendt og give slip på vore synder, så de kan blive udslettet. »himmelen og jorden skal forgå; men mine ord skal ingenlunde forgå. Men vogt jer, at jeres hjerter ikke nogen sinde sløves af svir og drukkenskab og timelige bekymringer, så den dag kommer pludselig over jer. Thi som en snare skal den komme over alle (269) dem, der bor på hele jordens flade. Men våg og bed til enhver tid, så I må blive i stand til at undfly alt dette, som skal ske og til at bestå for Menneskesønnen.« Luk. 21,33-36

Skal Kristi advarsler lyde upåagt? Skal vi ikke anstrenge os flittigt for at omvende os nu, mens barmhjertighedens nådige stemme stadig lyder?

»Våg derfor, thi I ved ikke, hvad dag jeres Herre kommer. Men det skal I vide, at hvis husbonden vidste, i hvilken nattevagt tyven kom, så ville han våge og ikke finde sig i, at der skete indbrud i hans hus. Derfor vær også I rede; thi Menneskesønnen kommer i den time, I ikke tænker jer. Hvem er så den tro og kloge tjener, som hans herre har sat over sit tyende til at give dem deres mad i rette tid? Salig er den tjener, som hans herre, når han kommer, finder i færd med at gøre sådan. Sandelig siger jeg eder: han vil sætte ham over alt, hvad han ejer. Men hvis det er en dårlig tjener, der tænker ved sig selv: »Min herre lader vente På sig« og så giver sig til at slå sine medtjenere og spiser og drikker med svirebrødre, da skal den tjeners herre komme på en dag, han ikke venter og i en time, han ikke kender og sønderhugge ham og give ham plads blandt hyklerne; der skal der være gråd og tænderskæren.« Matt. 24, 42-51. *Vejl f menigh* bd 3 side 360-365]

I ydmyghed og tro

**13 Oplæst ved Los Angeles, Californien, lejrmodet, den 15-32 august 1907 og derefter udgivet i traktaten, Jehova er Vor Konge.*

(270) [Jeg har fået særlig vejledning for Guds folk, fordi farefulde tider er over os. Vold og ødelæggelse tiltager i verden. Menneskemagt er ved at tage overhånd i menigheden. De, som er blevet valgt til at varetage betroede stillinger, tænker, at det er deres forret at herske.

Mænd, som Gud kalder til betydningsfulde stillinger i sit værk skal udvikle en ydmyg afhængighed af ham. De skal ikke søge at samle sig for megen autoritet, for Gud har ikke kaldet dem til at herske, men til at lægge planer og rådføre sig med deres medarbejdere. Enhver arbejder uden undtagelse skal underkaste sig Guds krav og anvisninger.

Kloge rådgivere

På grund af betydningen af værket i det sydlige Californien og de vanskeligheder, der omgiver det, skulle der vælges mindst fem mænd med kundskab og erfaring til at rådså med konferensmændene angående de almindelige planer og retningslinjer. Herren har ikke behag i den tilbøjelighed, nogle har vist til at herske over andre som har mere erfaring, end de selv har. Ved denne opførsel har de vist at de er ikke skikket til at varetage de betydningsfulde stillinger, som de nu har. Ethvert menneske, som ønsker at bestemme over alting og søger at dominere sine medarbejdere, beviser dermed, at han er en farlig mand at betro religiøst ansvar.

Ingen skulle holde fast ved den ide, at dersom men ikke er i besiddelse af (271) pengene, så skal man ikke bestemme sig til noget, som kræver penge. Hvis vi i vor tidligere erfaring altid havde fulgt denne metode, ville vi ofte have gået glip af særlige

fordele, som for eksempel, at vi købte skolen i Fernando og ved købet af sanatorierne i Paradise Valley, Glendale og Loma Linda.

Gå fremad

Det skal ikke altid betragtes som det klogeste ikke at påbegynde noget, før man har alle penge til at fuldføre det. Når Herren opbygger sit værk, gør han ikke altid alle ting klart for sine tjenere. Somme tider prøver han deres tillid ved at lade dem gå frem i tro. Ofte bringer han dem i vanskelige og prøvede omstændigheder og byder dem at gå fremad i tro, når deres fødder synes at røre det Røde Havs vande. Det er i sådanne tilfælde, når hans tjenere beder til ham i alvorlig tro, at han åbner en vej for dem.

Herren ønsker, at hans folk i disse dage skal tro på, at han vil gøre store ting for dem, ligesom han gjorde for Israels børn på deres rejse fra Ægypten til Kana'an. Vor tro må være grundfæstet, så vi ikke tøver med at følge hans anvisninger under de vanskeligste forhold. "Gå fremad" er Guds befaling til sit folk.

Tro og glad lydighed er nødvendige for at bringe Herrens planer til udførelse. Når han påpeger nødvendigheden af at begynde et arbejde på steder, hvor det vil øve indflydelse, da må folket vandre frem i virke i tro. Ved (272) Guds frygt, ved deres ydmyghed, deres bønner og alvorlige indsats skulle de stræbe efter at få mennesker til at værdsætte det gode arbejde som Herren har påbegyndt hos dem. Det var Herrens hensigt, at Loma Linda Sanatorium skulle blive vort folks ejendom og dette gennemførte han på et tidspunkt, da vanskelighedernes floder gik over deres bredder.

Det er en ting at arbejde for personlige interesser og fordele. Der kan man følge sine egne planer og vurderinger, men ved udførelsen af Herrens værk er det en fuldstændig anden sag. Når han viser, at en bestemt ejendom skal sikres for opbyggelsen af hans værk, hvad enten det er for et sanatorium, for en skole, eller for en anden gren af hans værk, da vil han gøre gennemførelsen mulig, dersom de, der har erfaring, vil vise deres tro og tillid til hans hensigter og vil handle omgående for at sikre sig de fordele, han viser. Mens vi ikke skal søge at tilvinge os nogen ejendom fra noget menneske, skal vi altid være vågne for de muligheder, der byder sig og tage dette med, når vi lægger planer for værkets opbygning. Når vi så har gjort dette, skal vi sætte alle kræfter ind på at sikre Guds folks offeregaver til støtte for disse nye foretagender.

Herren ser ofte, at hans arbejdere er i tvivl om, hvad de skal gøre. Hvis de da vil sætte deres tillid til ham, da vil han åbenbare dem sin vilje. Guds værk skal nu gå fremad og hvis hans folk vil adlyde hans kald, da vil han påvirke ejendomsbesidderne til at skænke af deres midler og derved gøre det muligt, at hans værk bliver udført på jorden. (273) »Tro er fast tillid til det, man håber, overbevisning om ting, man ikke ser.« Hebr. 11,1. Tro på Guds ord vil sætte hans folk i besiddelse af ejendomme, der vil sætte dem i stand til at arbejde i de store byder, som venter på sandhedens budskab.

Den kolde, formelle og vantrø måde, hvorpå nogle arbejdere udfører deres gerning, er en dyb fornærmelse imod Guds Ånd. Apostlen Paulus siger: »Alt skal I gøre uden knurren og betænkeligheder, for at I må blive ulastelige og uden svig, Guds dadelfrie børn midt i en vanartet og forvildet slægt, hvor I skinner som himmellys i verden, mens I holder fast ved livets ord og derved skaffer mig den ros på Kristi dag, at jeg ikke har løbet forgæves, ej heller slidt forgæves. Ja, om end mit ord skal udgydes som drikoffer, mens jeg frembærer jeres tro og bringer dem som et offer, så glæder jeg mig dog og glæder mig med jer alle.« Fil. 2,14-17

Vi bør opmuntre hverandre i den levende tro, som Kristus har gjort det muligt for alle troende at have. Arbejdet må føres fremad, efter som Herren bereder vejen. Når han fører sit folk ind i vanskelige situationer, da er det deres forret at samles til bøn og mindes, at alle ting kommer fra Gud. De, som endnu ikke har fået del i de prøvende erfaringer, der følger værket i disse dage, vil snart komme ud for sådanne forhold, som på det alvorligste vil prøve deres tillid til Gud. Det er, når hans folk ikke ser nogen udvej, når det Røde Hav er foran dem og den forfølgende hør er bag dem, at Herren befaler: "Gå fremad!" På denne måde prøver

han deres tro. Når sådanne erfaringer møder dig, skal du gå fremad, idet du stoler på Kristus. Gå skridt for skridt på den vej, som han viser. Prøvelser vil komme, men gå fremad. Dette vil give en erfaring, som vil styrke din tro på Gud og gøre dig skikket for sand tjeneste.

Kristi eksempel

(274) En større og mere dybtgående erfaring i åndelige ting må komme til Guds folk. Kristus er vort eksempel. Hvis vi gennem en levende tro og en helliggjort lydighed imod Guds ord åbenbarer Kristi kærlighed og nåde og hvis vi ser, at vi har sand forståelse af Guds ledende forsyn i værket, da vil vi åbenbare en overbevisende kraft for verden. En høj stilling giver os ikke nogen værdi i Guds øjne. Mennesket bliver vurderet efter sin helligelse og trofasthed i udførelsen af Guds vilje. Dersom den sidste menighed vil vandre for ham i ydmyghed og tro, da vil han igennem den udføre sin evige hensigt og sætte den i stand til på en harmonisk måde at forkynde verden sandheden, som den er i Jesus. Han vil bruge alle - mænd, kvinder og børn - til at lade lyset skinne for verden og kalde et folk ud, som trofast vil adlyde hans bud. Gennem den tro, som hans folk har på ham, vil Gud gøre det kendt for verden, at der er en Gud i Israel.

»Kun skal I sammen leve et liv, der er Kristi evangelium værdigt, så jeg, hvad enten jeg kommer og besøger jer eller er fraværende, kan høre om jer, at I står fast i en Ånd og med en sjæl strider sammen for troen på evangeliet uden i nogen henseende at lade jer skræmme af modstanderne; det er jo for dem et vidnesbyrd om, at de skal fortabes, men I frelses og det er Guds værk. Thi af nåde blev det jer givet for Kristi skyld ikke blot at tro på ham, men også at lide for hans skyld.«

»Hvis da formaning i Kristus betyder noget, hvis opmuntring i kærlighed, hvis Åndens fællesskab, hvis inderlig kærlighed og barmhjertighed betyder noget, så gør min glæde fuldkommen ved alle at være enige, ved at have den samme kærlighed, samme sjæl, (275) samme sind. Gør intet af egennytte eller lyst til tom ære, men agt i ydmyghed hverandre højere end jer selv og se ikke hver på sit eget, men også på de andres.

»Lad det samme sindelag være i jer, som var i Kristus Jesus. Da han var i guddomsskikkelse, holdt han det ej for et røvet bytte at være Gud lig, men han gav afkald og tog tjenerskikkelse på og blev menneske lig. Og da han i fremtræden fandtes som et menneske, ydmygede han sig selv og blev lydigt til døden, ja, døden på et kors. Derfor har også Gud højt ophøjet ham og skænket ham navnet over alle navne, for at i Jesu navn hvert knæ skal bøje sig i Himmel og på Jord og under jorden og hver tunge skal bekende til Gud Faders ære: Jesus Kristus er Herre! Derfor, mine elskede! ligesom I altid tidligere har været lydige, skal I også nu, ikke alene som da jeg var hos jer, men langt mere nu, da jeg er borte, arbejde på jeres frelse med frygt og bæven; thi Gud er den, som virker i jer både at ville og at virke, for at hans gode vilje kan ske.« Fil 1,27-29; 2, 1-13.

Det er blevet pålagt mig at fremholde disse ord for vort folk i det sydlige Californien. De er tiltrængt på hvert eneste sted, hvor der er oprettet en menighed, fordi en mærkelig udvikling er trængt ind i vore rækker.

Tiden er inde for mennesker til at ydmyge deres hjerter for Gud og lære at arbejde på hans måde. Lad dem, som har søgt at bestemme over deres medarbejdere, undersøge hvilken ånd de besidder. De skulle søge Herren under bøn og faste og med ydmyge sjæle.

Kristus gav et eksempel i sit jordiske liv, som alle med (276) tryghed kan følge. Han elsker sin hjord og han ønsker ikke nogen magt sat over dem, der vil begrænse deres frihed i hans tjeneste. Han har aldrig sat nogen mand til at herske over sin arvelod. Sand bibelsk religion vil lede til selvkontrol og ikke til kontrol over andre. Som et folk trænger vi til et større mål af Helligånden, så at vi kan frembære det ophøjede budskab, som Gud har givet os, uden at ophøje os selv.

Brødre, hold jeres bebrejdende ord for jer selv. Lær Guds hjord at se han til Kristus og ikke til fejlede mennesker. Hver eneste sjæl, som bliver en forkynder af sandheden, må i sit eget liv bære hellighedens frugter. Når han ser op til Kristus og følger ham, da vil han blive et eksempel for dem, som han har ansvaret for. De

vil se, hvad en levende, lærvillig kristen er. Lad Gud vise jer vejen. Spørg ham hver dag om at vise dig sin vilje. Han giver ufejlbarlig vejledning til alle, som søger ham af et oprigtigt hjerte. Vandre det kald værdigt, med hvilket I er blevet kaldet og pris Gud i din daglige færden, såvel som i dine bønner. Når du således fremholder livets ord, vil du påvirke andre sjæle til at blive Kristi efterfølgere. *Vejlf menigh* bd 3 side 366-370]

Til medarbejderne i Sydcalfornien

**Offentliggjort i Særlige Vidnesbyrd, serie B, nr. 10, Jehovahs Er Vor Konge*

(277) [Jeg kan ikke finde hvile denne formiddag. Mit sind er bekymret over situationen i det sydlige Californien. Gud har givet enhver sit personlige ansvar.

Når en arbejder bliver valgt til en gerning, giver selve embedet ham ikke nogen evner, som han ikke før besad. En høj stilling giver ikke karakteren de kristne dyder. Den mand, som mener, at han er i stand til at planlægge og varetage alle dele af værket, viser dermed at han i høj grad mangler visdom. Intet menneske er i stand til at varetage alle de mange og forskellige opgaver i en konferens med tusinder af medlemmer.

Men en endnu større fare end dette er fremstillet for mig i den indstilling, som har vundet indpas iblandt vore arbejdere, at prædikanter og andre arbejdere skulle være afhængige af visse ledende arbejdere med hensyn til at klargøre deres pligter. Eet menneskes dømmekraft skal ikke anses for at være i stand til at kontrollere og forme en konferens. Den enkelte og menigheden har sit eget ansvar. Gud har til alle givet talenter at bruge og forbedre. Ved at bruge disse talenter forøges hans evne til at tjene. Gud har givet hvert menneske personlig dømmekraft og denne gave ønsker, han at de skal bruge og forbedre. En konferensformand må ikke tro, at hans personlige opfattelse skal kontrollere alle andres.

(278) Forslag skal ikke jages igennem konferensen, uden at brødrene tager tid til at overveje spørgsmålet grundigt. Somme tider er det blevet anset for unødvendigt at spørge Gud til råds om planer, som konferensformanden har foreslået. Derved er forslag blevet vedtaget som ikke var til nogen åndelig gavn for de tronedede og som viste sig at medføre langt mere, end man ved en let gennemgang var blevet klar over. Dette er ikke efter Guds vilje. Mange, mange forslag er blevet vedtaget og bagefter har det vist sig, at de gik langt videre end det, man ville have gået med til, dersom man havde taget sig tid til at overveje alle sider af spørgsmålet.

I denne tid har vi ikke råd til at blive skødesløse eller forsømmelige i Guds værk. Vi må søge Herren med alvor hver dag, dersom vi vil være beredt for de erfaringer, som kommer til os. Vore hjerter må renses for hver følelse af overlegenhed og sandhedens levende principper bliver plantet i sjælen. Unge og ældre skulle nu praktisere Kristi karakters dyder. De skulle hver dag gøre åndelig fremgang, så at de kan blive kar til ære i Mesterens tjeneste.

»Engang da han var på et sted for at bede, skete det, da han holdt op, at en af hans disciple sagde til ham: »Herre! lær os at bede, ligesom også Johannes lærte sine disciple det.« Den bøn, Kristus lærte sine disciple efter denne begæring, er ikke holdt med højtflyvende ord, men er holdt i ligefremme og enkle ord, som udtrykker sjælens behov. I sin korthed indbefatter den direkte det daglige behov.

Enhver sjæl har den forret at kunne fortælle Herren om sine særlige behov og bringe ham sin (279) personlige tak for de velsignelser som han modtager hver dag. Men de mange lange, åndløse og trosfattede bønner, som sendes op til Gud, er en byrde for ham i stedet for en glæde. Vi trænger så meget til rene, omvendte hjerter. Vi trænger til, at vor tro styrkes. »Bed, så skal der gives jer, søg så skal I finde, bank på, så skal der lukkes op for jer.« Matt 7,7. Vi trænger til at lære os selv at stole på hans ord og bringe lyset og nåden fra Kristus ind i alt, hvad vi gør. Vi trænger til at gribe fat i Kristus og holde fast på ham, indtil vi ved, at hans forvandlende nåde er synlig i os. Vi må tro på Kristus, dersom vi skal genspejle hans guddommelige karakter.

Kristus ikklædte sin guddommelighed menneskelig skikkelse og levede et liv i selvfornægtelse og bøn. Daglig stred han imod fristelse, så at han kan hjælpe dem, som i dag bliver fristet. Han er vor evne og kraft. Han ønsker, at menneskeheden gennem tilegnelsen af hans nåde, skal blive delagtige i guddommelig natur og undslippe fordærvelsen i verden, som har sin grund i begær. Hvis Guds ord i Det gamle og det nye Testamente bliver studeret trofast og modtaget i livet, da vil det give åndelig visdom og liv. Ordet må værdsættes i sin hellighed. Tro på Guds ord og på Kristi kraft til at forvandle livet vil sætte den troende i stand til at gøre hans gerninger og leve et liv i Herrens glæde.

Igen og igen er det blevet pålagt mig at sige til vort folk: Sæt jeres tro og tillid til Gud. Vær ikke afhængige af noget fejlende menneske til at fortælle jer, hvad der er jeres pligt. Det er vor forret at sige: »Dit navn vil jeg kundgøre for mine brødre, prise dig midt i forsamlingen: (280) 'I, som frygter Herren, pris ham, ær ham, al Jakobs æt, bæv for ham, al Israels æt! Thi han foragtede ikke, forsmåede ikke den armes råb, skjulte ikke sit åsyn for ham, men hørte, da han råbte til ham!' jeg vil synge din pris i en stor forsamling, indfri mine løfter iblandt de fromme. De ydmyge skal spise og mættes, hvo Herren søger, skal prise ham. Deres hjerte leve for evigt!« Sl. 22,23-27

Disse vers er helt klare. Hvert menighedsmedlem skal forstå, at Gud er den, man skal se hen til for at forstå sin personlige pligt. Det er ret, at brødre rådfører sig med hinanden, men når mennesker vil bestemme, hvad deres brødre skal gøre, da bør der svares: Jeg har gjort Herren til min rådgiver. De, som vil søge ham i ydmyghed, vil finde, at hans nåde er tilstrækkelig, men når eet menneske tillader en anden at træde ind imellem ham og den pligt, som Gud har udpeget for ham, når han sætter sin lid til mennesker og anerkender dem som sine vejledere, da træder han ned fra den sande grundvold til en falsk og farlig. En sådan mand vil miste sin åndelighed i stedet for at vokse og udvikles.

Der er ingen kraft i noget menneske til at forbedre den mangelfulde karakter. Vi må hver især sætte vor tillid til ham, som er mere end et menneske. Vi trænger altid til at huske, at hjælpen ligger hos, en som er mægtig. Herren har sørget for den nødvendige hjælp for hver eneste sjæl, som vil modtage den. *Vejlf menigh* bd 3 side 371-373]

Sanatoriet, Californien, den 3. oktober, 1907.

»Jeg er kun et lille barn«

**Offentliggjort i Særlige Vidnesbyrd, serie B, nr. 10, Jehovahs Er Vor Konge*

(281) [I begyndelsen af sin regering bad Salomon: "Oh Herre min Gud. Du har gjort din tjener til konge i stedet for min fader David. Og jeg er kun et lille barn; jeg ved ikke, hvordan jeg skal gå ud eller komme ind." 1 Kong. 3,7 (engelsk oversættelse).

Salomon havde efterfulgt sin fader David på Israels trone. Gud viste ham stor ære og han blev, som vi ved, senere den største rigeste og viseste konge, som nogen sinde har siddet på en jordisk trone. Tidligt i sin regeringstid fik han gennem Helligånden et dybt indtryk af, hvor stort hans ansvar var og skønt han havde rige evner, forstod han, at uden guddommelig hjælp, var han lige så hjælpeløs som et lille barn og kunne ikke leve op til sit ansvar. Salomon var aldrig større eller klogere, eller rigere, end da han bekendte over for Herren: »Jeg er kun et lille barn.«

Da Herren viste sig for ham i en drøm og han havde givet udtryk for sin følelse af hjælpeløshed, da sagde Herren til ham: »Sig, hvad du ønsker, jeg skal give dig« Så fortsatte han: »Din tjener står midt i det folk, du udvalgte, et stort folk, som ikke kan tælles eller udregnes, så mange er de. Giv derfor din tjener er lydøret hjerte, så han kan dømme dit folk og skelne mellem godt og ondt, thi hvem kan dømme dette dit store folk?«

Det vakte Herrens velbehag, at Salomon bad derom og Gud sagde til ham: »Fordi du bad om dette og ikke om et langt liv ej heller om rigdom eller om (282) dine fjenders liv, men om forstand til at skønne, hvad ret er, se, derfor vil jeg gøre, som du beder: Se, jeg giver dig et viist og forstandigt hjerte, så at din lige aldrig før har været, ej heller siden skal fremstå, men jeg giver dig

også hvad du ikke bad om, både rigdom og ære, så at du ikke skal have din lige blandt konger så længe du lever.« Derefter følger betingelserne: »Og hvis du vandrer på mine veje, så du holder mine anordninger og bud, således som din fader David gjorde, vil jeg give dig et langt liv.«

»Og Salomon vågnede og se det var en drøm. Derpå begav han sig til Jerusalem og stillede sig foran Herrens pagts ark og ofrede brændofre, bragte takofre og gjorde gæstebud for alle sine folk.« Vers 8-15

Alle, som indtager ansvarlige stillinger, trænger til at lære den lektie, som findes i Salomos ydmyge bøn. De skulle altid huske, at position aldrig forandrer karakteren eller gør en mand ufejlbarlig. Jo højere stilling en mand indtager, desto større ansvar han har at bære, desto større bliver den indflydelse, han udøver og desto større er hans behov for at føle sin afhængighed af Gud for visdom og styrke og til at udvikle den bedste og helligste karakter. De, som påtager sig en ansvarlig post i Guds værk, skulle altid huske på, at sammen med dette kald har Gud også kaldet dem til at vandre varsomt for ham og for deres medmennesker. I stedet for at mene, at det er deres pligt at give ordrer, diktere og befale, skulle de forstå, at de selv skulle være elever. Når en arbejder fejler i at lære denne lektie, da gælder det, at jo hurtigere han bliver fritaget for sit ansvar, desto bedre er det for ham og for (283) Guds værk. En stilling vil aldrig give hellighed eller en ophøjet karakter. Den, som ærer Gud og holder hans bud, bliver selv æret.

Det spørgsmål, som enhver burde stille sig selv i al ydmyghed, er dette: "Er jeg kvalificeret for denne stilling? Har jeg lært at vandre på Herrens vej og øve ret og retfærdighed? Frelserens jordiske eksempel er blevet givet os, for at vi ikke skal vandre i vor egen kraft, men for at alle skal anse sig selv som "Et lille barn", som Solomon udtrykker det.

Guds efterfølgere som elskede børn

Enhver virkelig omvendt sjæl kan sige: "Jeg er kun et lille barn, men jeg er Guds barn." Det kostede en uendelig pris et genoprette den menneskelige families banekår hos Gud. I begyndelsen skabte Gud mennesket i sit billede. Vore første forældre lyttede til fristerens stemme og overgav sig til Satans magt, men mennesket blev ikke overladt til følgerne af det onde, de selv havde valgt. Løftet om en Forløser blev givet. »Jeg sætter fjendskab mellem dig og kvinden, mellem din sæd og hendes sæd. Den skal knuse dit hoved og du skal hugge den i hælen.« 1.Mos 3,15. Før de hørte om torne og tidsler, om den sorg og det slid, der nu måtte blive deres del, eller om det støv, hvortil de måtte vende tilbage, hørte de ord, som ikke kunne undgå at give dem håb. Alt det, som var tabt ved at give efter for Satan, kunne genvindes gennem Kristus.

Guds Søn blev givet for at genløse menneskeslægten - med en uendelig lidelse - den syndfri for de syndige. Således blev prisen betalt, som kan løskøbe den menneskelige familie fra ødelæggerens magt og genopbygge (284) Guds billede i dem. De, som antager den frelse som er bragt til dem i Kristus, vil ydmyge sig selv for Gud, som hans små børn.

Gud ønsker, at hans børn skal bede om de ting, som vil sætte ham i stand til at åbenbare sin nåde gennem dem til verden. Han ønsker, de skal søge råd hos ham og anerkende hans magt. Kristus lægger kærlighedens krav på alle dem, han har givet sit liv for. De må adlyde hans vilje, hvis de vil have del i den glæde, der venter på alle, som genspejler hans karakter her. Det er godt for os at føle vor svaghed, for da vil vi søge den styrke og visdom, som Faderen fryder sig over at give til sine børn i deres daglige kamp imod ondskabens magter.

Medens undervisning, træning og råd fra sådanne, som har erfaring er af betydning, skal arbejderne lære, at de skal ikke helt være afhængige af noget menneskes tanker. Som Guds frie redskaber, bør de bede om visdom fra ham. Når eleven afhænger helt af andres tanker og følger deres planer og ikke går videre, da ser han kun gennem den mands øjne og er da kun et ekko af en anden. *Vejl f menigh* bd 3 side 374-376]

Belønning for alvorlig bestræbelse

(285) [»Hvis det arbejde... består, da skal han få løn.« 1.Kor. 3,14. Det bliver en herlig belønning, der bliver skænket, når de trofaste arbejderes samles omkring Guds og Lammets trone. Da Johannes i sin dødelige tilstand så Guds herlighed, faldt han ned ligesom død. Han var ikke i stand til at udholde synet. men når Guds børn bliver iført udødelighed, skal de »se ham, som han er.« 1 Joh. 3,2. De vil stå foran tronen antaget i den Elskede. Alle deres synder er blevet udslettet. Alle deres overtrædelser taget bort. Nu kan de beskue den utilslørede herlighed af Guds trone. De har haft del i Kristi lidelser. De har arbejdet sammen med ham med frelsesplanen og de er delagtige med ham i glæden over at se sjæle frelst i Guds rige, hvor de priser Gud gennem alle evigheder.

Min broder, min søster, jeg beder dig indtrængende om at berede dig for Kristi komme i skyerne. Dag efter dag skal I kaste kærligheden til verden ud af jeres hjerter. Forstå af erfaring, hvad det betyder at have fællesskab med Kristus. Bered jer for dommen så at I, når Kristus kommer for at blive herliggjort i alle dem, som tror, da kan være i blandt dem, som møder ham i fred. På den dag skal de forløste stråle i Faderens og Sønnens herlighed. Englene, som spiller på deres gyldne harper, vil byde kongen og hans sejrstrøfær velkommen - de, som er blevet tvættet og gjort hvide i Lammets blod. En triumferende sang vil bruse frem og fylde hele himlen. Kristus har sejret. Han træder ind i de himmelske sale, ledsaget af de frelste. De (286) er vidner om, at hans gerning i lidelse og opofrelse har været forgæves.

Vor Herres opstandelse og himmelfart er et sikkert bevis på de helliges triumf over død og grav og et løfte om, at Himlen står åben for dem, som tvætter deres karakter klædning og gør den hvid i Lammets blod. Jesus opførte til Faderen som repræsentant for menneskeslægten og Gud vil lade dem, som genspejler hans billede, se og få del i hans herlighed.

Der er beredt hjem for jordens pilgrimme, der er klædninger for de retfærdige, herlige kroner og sejrspanner. Alt det, der her har forvirret os i Guds ledelse med os, vil i den kommende verden blive gjort klart. De ting, som her var vanskelige at forstå, vil der få en forklaring. Nådens mysterier vil åbne sig for os. Der, hvor vore begrænsede sind kun så forvirring og brudte løfter, skal vi se den mest fuldkomne harmoni. Vi skal se, at den uendelige kærlighed stod bag de erfaringer, som syntes mest prøvende. Når vi forstår den ømme omsorg hos ham, som lader alle ting samvirke til vort bedste, da skal vi fryde os med en usigelig og forherliget glæde.

Smerte kan ikke eksistere i himmelens atmosfære. I de forløstes hjem vil der ikke være nogen tårer. Ingen begravelse og ingen tegn på sorg. »Ingen indbygger siger: 'Jeg er syg!' Folket der har sin synd forladt.« En vældig bølge af lykke flyder frem og bliver dybere eftersom evigheden ruller.

Vi er stadig blandt jordisk aktivitets skygger og tummel. Lad os med dyb alvor betænke de kommende velsignelser. Lad vor tro trænge gennem hver tjeneste af mørkets skyer og beskue han, som døde for verdens synder. (287) Han har åbnet paradisetts porte for alle, som modtager ham og tror på ham. han giver dem magt til at være Guds sønner og døtre. Lad de trængsler, som smertes os så dybt blive gavnlige lærdomme, som lærer os at trænge fremad imod målet, som Sejrspris, til hvilken vi er kaldet i Kristus Jesus. Lad tanken om Herrens snare komme opmuntre os. Lad dette håb glæde vore hjerter. »Thi der er endnu kun en liden stund, snart, snart, så kommer han, der skal komme og han tøver ikke.« Hebr 10,37. Salige er de tjenere, som Herren finder vågne, når han kommer.

Vi er på vej hjemad. Han, som elskede os så meget, at han ville dø for os, han har bygget en stad for os. Det ny Jerusalem er vort hvilested. Der bliver ingen sorg i Guds stad - ingen klage - ingen knuste forhåbninger og sårede følelser skal begrædes. Snart skal sorgens dragt ombyttes med bryllupsdragten. Snart skal vi overvære kroningen af vore konge. De, hvis liv er blevet skjult med Kristus, de, som på denne Jord har stridt troens gode strid, skal skinne med Forløserens herlighed i Guds rige.

Det vil ikke vare længe, før vi skal se ham, i hvem vort håb om evigt liv findes. I hans nærværelse vil alle trængsler og lidelser i

dette liv blive som intet. »Så kast da ikke jeres frimodighed bort, den har nemlig stor løn i følge; thi I behøver udholdenhed for at gøre Guds vilje og få, hvad der er forjættet. Thi »der er endnu kun en liden stund, snart, snart, så kommer han, der skal komme og han tøver ikke.« Hebr 10,35-37. Se opad, se opad og lad stadig din tro forøges. Lad denne tro lede dig langs den snævre sti, (288) som fører gennem Guds stads porte og ind i det store hinsides. Den vidtstrakte, ubegrænsede fremtid af herlighed, som tilhører de forløste. »Så vent da tålmodigt, brødre! indtil Herrens komme. Se, bonden bier på jordens dyrebare afgrøde og venter tålmodigt på den, til den har fået tidligregn og sildigregn. Vent da også I tålmodigt, styrk jeres hjerter; thi Herrens komme er nær.« Jak. 5,7-8 *Vejlf menigh* bd 3 side 377-379]
